

Âm Phu

Contents

Âm Phu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	46
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	75
19. Chương 19	80
20. Chương 20	85
21. Chương 21	90
22. Chương 22	95
23. Chương 23	100

Âm Phu

Giới thiệu

Edit: Thổ – Thể loại: Đam mỹ cận đại, linh dị ma quái, điền văn, HEĐộ dài: 44 chươngMột câu chuyện xưa kể về việc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-phu>

1. Chương 1

Edit: Thổ

(Vì bản tính Thỏ là trùu sợ ma nên truyện này sẽ hơi chậm, nếu không có thời gian edit ban ngày thì sẽ không edit ban đêm. Thỏ ở có 1 mình hà nên nhất lảm, bữa đi coi Anabella mà lẩn lộn gần 5 ngày mới ngủ ngon được.)

— —

Tôi tên Khúc Tiểu Duẫn, là trẻ mồ côi. Từ khi còn quần tã lót đã được sư phụ mang nhặt về, đến nay vừa tròn 19 tuổi.

Sư phụ bình thường là bợm nhậu, nhìn qua điên điên khùng khùng nhưng chính là một tay xem phong thủy huyết mộ. Ở đây mười dặm tám thôn ai có chút tiền muốn vị trí huyết tốt sẽ tìm đến lão, người đời gọi lão là Phùng lão đạo.

Khi còn bé, sư phụ vốn muốn đem ngón nghề này truyền cho tôi, thế nhưng tôi quá dốt nát, kiểu gì cũng không nhớ nổi các loại hình âm dương bát quái. Sư phụ nỗ lực dạy tôi hai lần, sau đó cũng chào thua.

Chúng tôi sống ở một nơi nhỏ nên phạm vi người sống cũng không nhiều, tự nhiên tang sự cũng ít. Dăm bữa nửa tháng có một đám tang đã quá tốt rồi, cho nên tiền đến tự nhiên cũng ít. Thêm vào đó, sư phụ rất thích rượu chè, vừa lĩnh lương xong lão sẽ dùng tiền mua hai bình rượu, làm gì còn dư đồng nào cho tôi. Những ngày tháng qua đúng là căng nào.

“Tiểu Duẫn, ăn ít thôi, mi ăn cho sạt nghiệp ta à.” Lão đầu ôm bình rượu vừa uống vừa lảm bảm.

Tôi căn bản không quan tâm sư phụ, cơm nước xong ông đây còn lên núi đốn củi, không ăn lấy sức đâu chặt cây? Tôi xơi một bát cơm, sau đó xơi thêm bát bắp ngô trộn quả phỉ, ngay cả dưa muối cũng vét sạch trơn. Tôi chùi mép: “Sư phụ, con lên núi đốn củi đây.”

Lão đầu uống đến mặt mày đỏ chót, vành mắt ửng hồng, híp lại. “Có đem bùa trừ ma chứ?”

Tôi nhìn lá bùa trong lồng ngực, gật gật đầu: “Dạ có.”

“Ừ.” Lão đầu khịt mũi, sau đó ngủ ngay.

Lão nói tôi trời sinh dương thể, dương khí mười phần, từ nhỏ tới lớn không hề ốm đau, mùa đông người tôi như cái lò lửa, không sợ lạnh. Khi tôi còn bé, sư phụ hay hù dọa rằng ma quỷ rất thích những người có cơ địa như tôi. Ngược lại trước giờ tôi chưa từng gặp ma quỷ, ông đây căn bản không sợ.

Tôi vác dao bầu, đeo ba-lô ra ngoài cửa. Cửa chính nhà tôi so với người khác không giống lắm, vì nhà tôi có hai cửa. Một cánh là cửa gỗ, hằng ngày ra vô bằng cửa này. Một cánh là cửa đồng, xưa nay vẫn đóng. Lão đầu bảo cửa đồng không dành cho người sống.

Tôi vẫn không tin lắm, thẳng đến lúc tận mắt chứng kiến, tôi mới tin.

Sau khi đón củi xong, tôi ăn cơm tối, rửa mặt rồi đi ngủ.

Đương ngủ say, tôi bỗng nhiên nghe thấy một trận kèn Xô-na ầm ĩ. Tôi mơ màng hé mắt, muốn xem đã xảy ra chuyện gì. Rồi tôi thấy lão đầu vọt ra từ trong phòng, chạy đến bên cạnh tôi. Thấy tôi há mồm muốn nói, lão dùng một tay chặn miệng tôi lại. “Đừng lên tiếng, không được ra ngoài.” Dứt lời lão khoác áo bỏ đi.

Bị lão đầu làm cho sững sốt, tôi cũng tỉnh ngủ. Tôi vội vàng nằm nhoài trên cửa sổ nghe ngóng động tĩnh ngoài kia. Tiếng kèn Xô-na ngày một ầm ĩ, hình như âm nhạc rất rộn ràng? Nhà ai đón dâu giờ này chứ? Có bị bệnh không!

Tai nghe âm thanh náo nhiệt kia càng lúc càng gần, dường như ngừng ở ngoài cửa, sau đó im bật.

Tôi thấy rờn rợn nhưng cũng không ngăn được sự tò mò của mình, lén lút xuống giường nép sau cửa chính, nhìn sư phụ đứng trước cửa viện.

Chỉ chốc sau vang lên âm thanh lạnh lạnh của một phụ nữ: “Xin hỏi, đây là nhà của Phùng đạo trưởng đúng không?”

Bà ta nói năng ngữ điệu chậm chậm mang theo chút lạnh lẽo khiến người nghe sợ hãi trong lòng.

“Xin hỏi người đến là ai?” Sư phụ bèn cất giọng.

Thề là tôi chưa từng nghe lão đầu nói năng cẩn trọng như thế.

“Thiếp ở Trần gia trấn, họ Lưu, hôm nay đến để thưa chuyện với Phùng đạo trưởng.”

Trần gia trấn? Chỗ đó cách nơi này hẵn mấy chục dặm đường, vì sao bà ta lại chạy đến đây? Chẳng lẽ muốn cùng lão đầu chim chuột?

Chờ tôi định thần lại đã nghe thấy sư phụ hô to: “Trần phu nhân, ta đã không nhận các loại làm ăn yếu mệnh, bà vẫn nên nhờ người khác tốt hơn.”

“Phùng đạo trưởng, con ta quá 30 tuổi vẫn chưa đón dâu, lủi thủi một mình. Thân là mẹ, làm sao ta có thể nhẫn tâm? Van cầu ngài rủ lòng từ bi, thay nó kết một mối hôn sự.”

Tôi nấp đằng sau nghe lén, không biết sư phụ chuyển sang nghề mai mối từ bao giờ. Lẽ nào vì miếng cơm manh áo mà sư phụ làm luôn nghề tay trái? Tôi càng lúc càng hiểu kỳ, bước lên trước vài bước, lặng lẽ

đứng cạnh cửa chính để nghe ngóng dễ hơn.

Vị phu nhân khổ sở van xin lão đầu, nói rằng giúp con trai bà ta tìm vợ, bên này lão đầu vẫn không đồng ý. Tôi cảm thấy hơi bức một chút, dù gì bà ta cũng năn nỉ ỉ ôi, người nhà cũng tìm tới cửa, lão giúp một tay thì sẽ chết à? Chẳng lẽ muốn kỳ kèo mặc cả thêm tiền công?

Rồi sư phụ trầm ngâm giây lát, bấm đốt tay thử dài. “Được rồi, tôi đã biết, bà mau vào đi.” Nói xong liền mở cánh cửa đồng.

Tôi ngạc nhiên mở to đôi mắt, sư phụ đã say ư? Sao lão có thể đem cửa này mở ra! Tuy tôi không quá tin vào cửa đồng dành cho người chết nhưng mỗi ngày nghe lão đầu giảng giải, trong lòng tôi cũng mặc định cánh cửa này không thể mở được.

Tôi vội vàng nhảy xổ: “Lão đầu, lão mở nhầm rồi.” Vừa dứt câu, cửa mở. Nghe thấy tiếng hô của tôi, sư phụ quay đầu nhìn tôi một cái. Đó là lần đầu tiên tôi trông thấy sư phụ lộ ra biểu cảm kinh ngạc, hối hận, thậm chí còn có vài phần sợ hãi.

Còn không đợi tôi hiểu hết vấn đề, sư phụ đã quay người định đóng cửa đồng, nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Bên ngoài nổi lên một trận cuồng phong khiến tôi nhắm nghiền mắt. Lúc mở mắt ra đã thấy một đội ngũ rước dâu vận hỉ phục đứng trước cửa nhà. Đi đầu là hai cô gái mặc áo đỏ, xinh đẹp như hoa, trên đầu cài hai búi tóc, trên môi to son đỏ tươi. Một tay nàng ôm rổ, một tay rải hoa giấy màu đỏ từ rổ kia, mỉm cười bước qua bậc cửa. Giấy đỏ bay đầy trời, lúc chúng rơi trên mặt đất đã hiện lên màu vàng rực rỡ, hóa thành tiền giấy sáng choang. Y phục trên người cũng nhanh chóng biến hóa, bỗng chốc thành áo tang. Tiếng kèn rộn rã trở nên ngưng bặt, phía sau đoàn rước dâu là một đội thổi kèn Xô-na, chỉ thấy mặt bọn họ lạnh tanh. Họ đưa tay nâng nhạc cụ, chậm chậm bước lên, tiếng kèn kéo dài giữa đêm hôm khuya khoắt khiến người nghe sởn da gà, lông tơ dựng đứng.

Theo sau điệu nhạc buồn ghê rợn là một chiếc kiệu nhỏ loạn choạng tiến vào sân. Kiệu kia làm bằng vải trắng, bên trên dùng kim tuyến tô vẽ, được bốn người khiêng. Tiếp theo là tám người đàn ông vận áo trắng cùng khiêng một chiếc rương to màu đen hình chữ nhật. Tôi nhìn kỹ thì suýt tiếu ra quần, mẹ nó, đây chính là một cỗ quan tài lớn màu đen! Bên trên áo quan còn đặt một vòng hoa trắng xóa, tiền giấy ở hai bên tung lên, sau đó chậm rãi rơi đầy mặt đất.

Nhạc buồn lắng đi, mọi người dừng lại. Kiệu kia nhẹ nhàng hạ xuống. Một người hầu gái đỡ vị phu nhân vận quần dài màu đen từ trong kiệu bước ra. Duỗi một chân, tôi phát hiện chân bà ta rất nhỏ. Lúc vừa ngẩng đầu, mồ hôi tôi đã vã đầy trán. Sắc mặt người hầu gái trắng như tờ giấy, bờ môi giống như thắm máu đỏ tươi, một đôi con ngươi đen nhánh thế nhưng thiếu đi đồng tử, chẳng khác nào hai viên pha lê đen đặt trong hốc mắt, và nàng ta nhìn chằm chặp vào tôi. Phu nhân kia hướng sư phụ thi lễ một cái: “Phùng đạo trưởng, nghe danh ngài làm mai cho người cõi âm đã lâu, nếu ngài có thể lựa chọn một người phù hợp với con ta, nhà họ Trần từ trên xuống dưới sẽ vô cùng cảm kích.”

Tôi nghe xong ngã ngửa trên đất, đây không phải chuyện mai mối bình thường! Mẹ nó, đây chính là thay quỷ đón dâu!

2. Chương 2

Edit: Thỏ

Sư phụ nhìn tôi liếc mắt một cái, giờ ngón trỏ đặt trước miệng làm khẩu hình cấm. Tôi vội vã gạt đầu, chỉ lo sai một li đi một mạng.

Sư phụ quay đầu nhìn phu nhân kia: “Nếu muốn làm lễ minh hôn, bà phải biết có ba điều ta không làm.”

Phu nhân kia gạt gạt: “Không được làm chuyện ác, không hại người, không giết người.”

“Đúng vậy. Nếu bà đã rõ quy tắc, ta lập tức đốt hương.”

Đốt hương? Tôi sững sờ giây lát, không ngờ tới lão đầu này bản lĩnh cũng không ít, nhưng vì sao từ trước đến giờ tôi chẳng hay biết gì? Một lát sau, tôi thấy lão đem lư hương nhỏ màu đen xỉ đặt cạnh bếp Vương gia từ trong phòng ra, để giữa sân, lại dùng ba nén nhang cắm vào lư hương.

“Khói trắng làm thiện, khói đỏ làm ác. Nếu nén nhang này hóa thành khói đỏ, mời phu nhân trở về.” Lão đầu cầm nến nói với Trần phu nhân, sau đó thấp nhang.

Tôi, sư phụ, kể cả vị Trần phu nhân không rõ là người hay quỷ kia đều nhìn chăm chú vào ba nén nhang, chỉ thấy đốm lửa dần tàn, một làn khói trắng chậm rãi bay lên.

Trần phu nhân thấy thế, nhếch môi, lộ ra nụ cười đủ khiến người ta sợ hãi. Nhưng không chờ nhang tàn non nữa, bỗng khói trắng hóa thành màu khói đỏ tươi.

Nét mặt bà ta khê biến, biểu cảm chuyển đổi không ngừng.

Tôi nhìn làn khói đỏ kia, thầm nghĩ lẽ nào vị Trần đại thiếu gia lúc sinh thời đã hại người khác? Người đàn bà này chẳng lẽ muốn lừa gạt sư phụ tôi?

Lão đầu cũng nhíu mày: “Khói trắng chuyển đỏ? Trần phu nhân, con trai bà rốt cuộc chết làm sao?”

Trần phu nhân trầm mặc giây lát mới chậm rãi nói: “Nó là con trưởng của Trần gia, tuổi ngoài 30 nhưng chưa cưới vợ. Tháng trước ta sai người hỏi cưới một con nhà đại gia khuê tú ở Văn trấn. Mấy hôm trước nó dẫn người đi rước dâu, ai ngờ trên đường gặp sơn tặc, con ta... con ta đã chết rồi.” Trần phu nhân vừa nói vừa rưng rưng nước mắt khiến tôi đứng đây nghe lên cũng mũi lòng thương. Đáng tiếc cho vị Trần đại thiếu gia, vất vả lắm mới cưới được vợ, nhưng mệnh không dài. Mẹ anh ta cũng thật thảm.

Lão đầu nghe xong, cảm thán: “Bị sơn tặc giết? Đó chính là đột tử! Trần phu nhân, con trai của bà chỉ e đã thành ác quỷ!”

Ác quỷ! Tôi sợ đến mức muốn bò đến ôm chân sư phụ. Mẹ nó chứ, mẹ anh ta không phải đến tìm thay người chết sao?

Trần phu nhân giương mắt nhìn sư phụ: “Phùng đạo trưởng, con trai ta mới 30 tuổi đã qua đời, dù sao ta cũng phải tìm người phụng bồi nó, không thể để nó cơ khổ một mình lang thang nơi trần thế.” Giọng nói Trần phu nhân sắc nhọn, tựa như lưỡi dao đâm xuyên màng nhĩ tôi, suýt chút vỡ nát. Tôi vội vàng che đôi tai, hi vọng có thể giảm bớt chút ít khổ sở.

Lão đầu cười lạnh vài tiếng: “Con bà trở thành ác quỷ, không thể đầu thai chuyển kiếp luân hồi, nói chi đến việc minh hôn.”

“Không!” Trần phu nhân giơ đôi tay lên, chỉ thấy móng tay bỗng dài ra nhọn hoắc. Bà ta gào vào mặt sư phụ. “Con trai ta không nên chịu khổ, không nên!”

“Trần phu nhân, mời bà trở về, ta đây không giúp được.” Sư phụ lạnh lùng nói, bình tĩnh nhìn Trần phu nhân dường như đã bắt đầu phát điên. Lão đưa tay vào trong ngực, chuẩn bị móc ra bùa phép.

Nhìn người đàn bà khủng bố kia tôi đã muốn trốn đi. Nhưng nắp quan tài phía sau Trần phu nhân khẽ động, sau đó một làn khói màu đỏ xông thẳng đến chỗ tôi, quấn quanh bên cạnh.

“Gì chứ!” Tôi giật mình.

Mà Trần phu nhân vốn nhìn chằm chằm sư phụ nay đã chuyển hướng về phía tôi, bà ta nhếch môi nở nụ cười, lộ ra răng nanh trắng toát: “Trời sinh dương thế!”

Tôi sợ đến hét lên: “Sư phụ cứu con!”

Lão đầu lập tức nhảy chắn trước mặt tôi, dùng một tấm bùa dán lên người thì khói đỏ liền tản ra. Tôi vội vàng trốn sau lưng lão, mừng như mở cờ trong bụng. Lần nữa nhìn Trần phu nhân thì đã thấy bà ta đang ngoáy tôi, nét cười lạnh lẽo khiến toàn thân tôi nổi da gà: “Con trai, con muốn cưới nó?”

“Trần phu nhân, bà vốn là sinh hồn, nếu lâm đường còn không quay lại ta sẽ đánh bà hồn phi phách tán, không thể tỉnh dậy nữa.” Lão đầu cao giọng cảnh báo.

“Sư phụ, cái gì gọi là sinh hồn?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

“Chính là mi còn sống nhưng hồn lìa khỏi xác, sau khi trời sáng bà ta sẽ tỉnh lại, trở thành người.”

Tôi líu lười, đầu gối còn có loại thao tác này.

Trần phu nhân ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười như rít gào khiến tôi ù tai thật nặng. Tôi bèn vội vã che tai.

“Phùng đạo trưởng, ông phải biết thân thể nó cốt dương, sau 20 tuổi không còn cách nào áp chế, lúc đó chỉ e nó bị vô số ác quỷ gặm nhấm đến xương xẩu cũng không còn. Nhưng nếu ông đem nó gả cho con trai ta, ta chắc chắn nó sẽ được an toàn, ý ông sao?” Trần phu nhân lộ ra vẻ tươi cười nhìn sư phụ.

Sư phụ cũng im như thóc. Lòng tôi bỗng chốc bồn chồn, trong đầu chỉ dâng lên một ý nghĩ, rằng lão đầu sẽ không dâng tôi vào miệng quỷ đi?

Thấy sư phụ nửa ngày không trả lời, bà ta bèn chậm rãi đi đến trước mặt tôi: “Nếu cậu không muốn chết, hãy kết hôn với con trai ta. Chỉ có nó mới bảo vệ cho cậu bình an được.”

Tôi cương quyết chữ ảm lên: “Cút hết đi! Ông đây sống vô cùng tốt, bà chớ gạt tôi kết hôn với ác quỷ, nói vậy không phải tôi càng sớm chết à?”

Trần phu nhân cũng không bị tôi chọc giận, ngược lại cười mỉm chi: “Cậu sợ dĩ sống tốt là do trước 20 tuổi dương khí chưa mở ra. Chờ cậu qua 20 tuổi, lúc đó sư phụ cậu cũng không cứu được.”

Tôi nghe xong lời bà ta, trong lòng hoang mang đôi chút. Nuốt nước bọt, quay đầu nhìn sư phụ vẫn đang làm thỉnh, bèn kéo kéo vạt áo của lão: “Lão đầu, lão nói bà ta đang gạt con đúng không?”

Sư phụ chậm rãi xoay người, tôi nhìn mặt lão, chỉ thấy trên mặt kia tràn đầy bất đắc dĩ và khổ tâm: “Tiểu Duẩn, mi có sợ chết không? Nếu mi không sợ, 20 tuổi vừa đến sư phụ sẽ tự tay tiễn mi lên đường, sau đó sư phụ theo mi, hai thầy trò ta xuống hoàng tuyền làm bạn.”

Nghe xong lời của lão, tôi chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, đôi tay bắt giắc run bần bật. Ông đây sống 19 năm, đột nhiên phát hiện mình sống không quá 20 tuổi, mẹ nó đây có phải đang kể chuyện cười?

Lão đầu nhìn tôi, tựa hồ chờ tôi trả lời.

Nhìn gương mặt già nua đã đối diện với tôi suốt 19 năm qua, tôi đột nhiên có chút chẳng đành, bèn cười khan hai tiếng: “Lão có phải xin rồi không? Lão thọ ít nhất trăm tuổi, mẹ nó ai muốn lão theo con.”

Lão đầu nghe tôi nói xong, sắc mặt khê biến, trong mắt tràn ngập xót xa: “Thằng nhãi ngốc, ai ngờ mi hiểu thảo như vậy.” Dứt lời quay đầu nhìn Trần phu nhân, chìa tay. “Đem ngày sinh tháng đẻ và tóc của con bà đưa ta.”

Trần phu nhân đảo đôi con ngươi một vòng, dường như đang lo lắng. Bỗng làn khói đỏ luẩn quẩn bên người

bà ta một vòng, ngay lập tức bà ta đồng ý. Bà ta lấy trong áo ra một chiếc bao nhỏ màu vàng, mở ra, bên trong là một tấm giấy đỏ viết ngày sinh tháng đẻ và một nhánh tóc đen đưa cho sư phụ.

“Lão đầu, lão muốn làm chi?” Tôi nhìn sư phụ, bụng dạ bồn chồn.

Lão đầu nhìn tôi mỉm cười thần bí: “Chớ sợ.” Sau đó nói với Trần phu nhân. “Con bà muốn kết hôn với đồ đệ ta cũng được, nhưng nhất định phải có sinh tử kết hôn khế.”

Trần phu nhân định mở miệng đã thấy làn khói đỏ vòng quanh người bà ta hai vòng khiến bà ta không thể làm gì khác hơn ngoài đồng ý.

Tôi không biết cái gì gọi là sinh tử kết hôn khế, thế nhưng tôi lại biết lão đầu chắc chắn sẽ không làm hại tôi.

Lão đầu cầm tờ giấy kia, dưới ánh trăng nhìn hồi lâu, khoảng chừng qua hai tiếng đồng hồ tôi cũng mơ màng ngủ. Lão đầu bỗng lấy một cái bát từ trong phòng, đem rượu lão đổ vào bát, sau đó dùng lửa đốt nhánh tóc thành tro, trộn vào trong rượu. Lão kéo tay tôi đâm rách ngón trỏ, lấy vài giọt máu khiến tôi đau đến kêu ầm lên.

Lão mặc kệ tôi la hét, chỉ bắt tôi cầm bát nước đầy thành phần hổ lốn [1] uống vào.

“Cái gì chứ, con không uống!” Tôi lắc đầu, sống chết giãy dụa.

Lão căn bản không cho tôi cơ hội, lão thộp lấy cổ tôi trực tiếp đổ vào. Mùi rượu hôi hám và máu trộn lẫn vào nhau khiến tôi muốn nôn ọe, nhưng lão chặn mồm tôi không cho tôi phun ra, tôi đành ngậm đắng nuốt cay mạnh mẽ nuốt thứ kia vào bụng.

“Lão già điên, con đêch mẹ lão!” Tôi nằm thoi thóp trên đất chửi đồng.

Lão cười hì hì: “Tiểu Duẩn ngoan, mi uống nó rồi ác quỷ kia cũng không dám hại mi, chỉ có thể che chở mi cho tốt. Sư phụ cũng muốn tốt cho mi thôi.”

Tôi liếc lão một cái, ngất đi.

— —

[1] Hổ lốn: Hỗn tạp, lộn xộn, tạp nham

3. Chương 3

Edit: Thỏ

Lần nữa mở mắt, tôi phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc, bên ngoài trời đã sáng trưng. Đây là mơ hả? Trong đầu tôi chợt lóe lên một ít tình tiết, tiền giấy, quan tài, còn có nữ quý kia, mẹ nó tôi đây bị trúng cái gì tà lại mơ một giấc mơ như thế!

Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, cửa phòng đột ngột bị mở ra. Lão đầu ngậm tẩu thuốc, chậm rãi bước vào: “Tiểu tử, tỉnh rồi?”

“Sư phụ, hôm qua có phải con lên núi trúng tà, tối về nằm mơ làm con sợ muốn chết.” Tôi hỏi lão, vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Lão đầu cười hì hì: “Nằm mơ? Không có cửa.”

Tôi “Hả?” Một tiếng, nhìn lão đầu cười thần bí khôn lường, chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Trong miệng tựa hồ có mùi máu tanh, nhất thời cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, tôi nằm úp sấp ở bên giường làm một trận nôn khan.

“Đừng nôn ra, đều trôi vào bụng mi rồi.” Lão đầu rút một hơi thuốc, chậm rãi phun ra.

“Lão đầu, lão thật sự đem con kết hôn với tên quý kia?” Tôi không dám tin nhìn lão.

Gương mặt lão hiện lên nét nhợt nhạt u sầu: “Tiểu Duẫn, đây là đường sống duy nhất của mi. Vị Trần thiếu gia kia trời sinh chí âm, vốn là mệnh cô sát, không ngờ hắn lại đột tử trước. Hơn nữa lúc qua đời trong lòng vẫn còn oán hận, cứ thế hóa thành quỷ dữ. Tuy nhiên nếu hắn bên cạnh mi, mi không cần lo lắng chuyện yêu ma quỷ nhiễu. Cái này gọi là lấy độc trị độc.”

Tôi cười thê lương: “Lão đầu, ngày ngày sống cùng quỷ, nếu không bị hắn ăn cũng bị dọa cho chết tươi.”

Lão đầu cười hì hì: “Bị dọa chết so với chết thê thảm vẫn tốt hơn.” Nói xong bèn rút một hơi nữa.

Tôi thở dài, vuốt mặt: “Người kia đâu, không đúng, quỷ đâu?”

“Ta bấm độn thì ba ngày sau mới thích hợp làm minh hôn cho bọn mi. Nhà trai đã gửi trước sính lễ, ba ngày sau quay lại.”

“Sính lễ?” Tôi sững sốt một chút.

“Kìa.” Lão đầu chép miệng, dùng tẩu thuốc trở trở trên đất.

Bấy giờ tôi mới phát hiện thì ra trong căn phòng nhỏ hẹp nghiêm nhiên có năm chiếc rương gỗ to đùng, giống hệt nhau. “Tử đàn, vô cùng đắt giá, không hổ là thủ phủ Trần gia trấn, chơi lớn như vậy.” Lão đầu rút một hơi thuốc lá, chậm rãi nói.

“Có nghĩa lý gì!” Tôi thở phì phò ngồi xuống, mở một rương ra, bên trong chật ních đồng bạc. Đồng bạc phát ra ánh sáng suýt thì làm hai mắt tôi chói mù. “Ông nội mẹ ơi, nhiều tiền quá!” Tôi vội vàng vốc một đồng thổi thổi để nghe âm thanh mỹ diệu rót vào tai.

“Lão đầu, nhiều tiền như vậy đủ để hai ta phung phí cả đời.” Tôi kích động cầm đồng tiền nhảy dựng.

Lão đầu nhìn tôi, cười bảo: “Chưa chi đã mừng rỡ, mi nhìn rương bên kia một chút đi.”

Tôi vội vàng mở rương bên cạnh ra, bên trong tràn đầy vàng bạc châu báu, ba chiếc rương khác cũng vàng chói lọi một mảnh.

“Lão đầu, con với lão gom hàng chạy trốn đi. Lão bản lĩnh to như vậy, nhất định có thể qua mặt bọn họ!” Tôi cười híp mắt nói.

Lão đầu dùng tẩu thuốc gõ gõ để giày, tức giận nhìn tôi: “Đầu úng nước hả? Mi quên rằng mi đã làm khế ước với hân ư? Chạy? Mi chạy được à?”

“Khế ước nói trắng ra là sợi dây thừng buộc hai đứa mi dính vào nhau đấy, buộc rất chặt chẽ; nếu một bên biến mất hoặc chết đi, bên còn lại cũng đi bán muối[1].”

Tôi nghe xong lời của Lão đầu, đặt mông ngồi trên đất, choáng váng triệt để. Sững sốt nửa ngày, tôi mới nhào đầu dưới chân lão, ôm chân lão rồi gào lên: “Sư phụ, con không muốn cùng quý kết hôn, con còn là trai tơ, còn muốn cưới một cô em mông to ngực bự! Lão không thể trở mặt nhìn con tuyệt tử tuyệt tôn, sư phụ à!”

Lão đầu vỗ vỗ đầu tôi: “Nhận mệnh đi, Tiểu Duẩn ngoan, xem như mi cưới về một bà vợ không ngực không mông.”

Tôi nghe xong lập tức buông lão ra, trở vào lão mắng: “Khốn kiếp, có chết con cũng không cho đám người kia toại nguyện.” Dứt câu bèn xông ra ngoài.

“Ồ, có chí khí, sư phụ ủng hộ mi.” Tôi quay đầu lại đã thấy lão cầm một đồng bạc đặt bên mép thổi một hơi rồi để ở bên tai, một bên vừa mỉm cười vừa nói: “Yên tâm, sau khi mi chết rồi, sư phụ liền tìm cho mi cái huyết đạo phong thủy tốt, đảm bảo kiếp sau mi sẽ đầu thai vào gia đình tốt. Mi đừng lo lắng, nhiều tiền như vậy đủ để ta dưỡng già.”

Lão vô lại!

Tôi xoay người lấy một đồng bạc bỏ ra ngoài.

“Trò mèo gì đấy?”

“Ông đây có chết cũng phải làm ma no!”

— —

Ba ngày trôi rất nhanh, thoát cái đã qua. Hiện giờ sư phụ đưa tôi một bộ hỉ phục, kêu tôi thay quần áo.

“Lão đầu, mẹ nó sao lại là cái váy! Còn khăn hỉ là cái quỷ gì?” Tôi ném đồng quần áo lên bàn, gào to.

Lão đầu nhún vai nói: “Đây là đồ mà Trần đại thiếu chuẩn bị cho vợ hần, ai ngờ cuối cùng cưới mi, thôi thì mặc luôn thể.”

“Lão đùa nhạt như nước ốc! Ông đây đêch bận đồ phụ nữ đâu!” Tôi tức muốn xì khói.

Lão cười hì hì: “Tiểu Duẩn, dầu gì cũng tới bước này, đừng cố chấp nữa. Hần là quỷ thì có thể làm gì mi, còn mi thì hời được vài rương sinh lễ to dùng cùng một tên vệ sĩ chất lượng miễn phí. Nếu đổi lại là sư phụ ta, đừng nói váy, mi kêu ta độn hai cái bánh bao vào ngực làm đàn bà ta cũng làm thôi!”

Tôi phùng mang trợn má nhìn sư phụ: “Lão đầu, vốn biết lão mặt dày, nhưng ai ngờ mặt lão dày như thế!”

“Bớt lắm nhắm mẹ nó đi, mau mặc vào.” Sư phụ dùng đầu thuốc gõ đầu tôi một cái. “Thừa dịp đàn trai chưa tới, ta có vài chuyện muốn căn dặn mi.”

Thấy Lão đầu nghiêm túc như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn ngoài việc bắt đắc dĩ mặc hỉ phục vào, đem khăn hỉ nhét vào áo trong. Lão đầu thấy tôi thay đồ xong, bèn nghiêm nghị nói: “Trước mười một giờ đêm, Trần gia sẽ đem thi thể Trần đại thiếu và bài vị đưa tới cửa, lúc đó mi phải công hần từ cửa đồng vào trong.”

“Con công hần sao?” Tôi sợ hãi kinh hô thành tiếng.

“Mi sợ cái quái gì, chỉ là thi thể mà thôi, cũng không ai bắt mi ngủ với hần.” Lão đầu liếc tôi trắng mắt. “Nghe đây, lúc mi công hần vào, còn phải công hần bái trời bái đất, sau đó chôn hần dưới gốc cây hòe già trong sân chúng ta. Chôn xong mi cầm tấm bài vị này trở về phòng, khóa chặt cửa. Mi cứ ngồi ngu ngu suốt buổi tối, lễ minh hôn coi như hoàn thành.”

Sắc mặt tôi tái mét nhìn lão: “Vậy còn lão, sư phụ, lão ở chơi với con đi!”

“Mi kết hôn còn đòi ta chơi cùng, những việc này tự mi làm hết. Mi yên tâm, ta ở chỗ lão Vương cách vách uống rượu, có gió thổi cỏ lay ta sẽ lập tức trở về.” Sư phụ dường như rất có niềm tin.

“Bốc phét! Nhà chú Vương cách nơi này mấy dặm đường, con ở đây rống lên sư phụ nghe mới lạ.” Tôi cất lực nghi ngờ lão.

“Chớ lo, Tiểu Duẩn, có kẻ ước kia Trần đại thiếu tuyệt đối sẽ không làm hại mi. Hãy gan góc lên, sư phụ tin mi mà.”

“Không được! Lỡ mà tính hấn hung ác quá mức thì sao? Lão nhất định phải ở đây với con.” Tôi ôm cánh tay lão, mặt dày nói.

Lão đầu nhìn tôi nửa ngày: “Ồ, không đi thì không đi, nếu mi sợ thì ta ở lại hầu mi. Giờ vẫn còn sớm, mi xuống bếp đem thịt bò ta mua lên, hai thầy trò ta uống rượu ăn mồi.”

“Không được, con không tin lão.” Tôi rất mất niềm tin vào lời của lão.

“Mi xem mi kia thẳng oắt, lời sư phụ nói mi dám không tin? Vậy ta đưa bình rượu cho mi, mi cứ đi lấy còn ta ngồi chờ.” Sư phụ bất đắc dĩ nhìn tôi.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, bình thường lão ta quý nhất bình rượu này, nói không chừng lão không gạt tôi.

Tôi cầm bầu rượu chạy vào nhà bếp: “Lão chờ tí, con lập tức trở về. Nếu lão dám chuồn con sẽ vặt sạch râu trên mép lão!”

Tôi vào nhà bếp quả nhiên trông thấy một đĩa thịt bò chín và một đĩa lạc rang, tôi vội vàng bưng lên.

Chờ tôi quay lại phòng, lão đầu đã biến mất. Cái thẳng cha lừa đảo này!

[1] Bán muối: Đi chết

4. Chương 4

Edit: Thỏ

Sắc trời ngày càng tối dần, màn đêm buông xuống. Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa, rõ ràng là trời vào hạ nhưng tôi chỉ cảm thấy da gà nổi đầy người. “Ông trời phù hộ, Phật tổ phù hộ.” Lúc này nước tới chân mới nhảy, hi vọng được ông trời phù hộ cho.

Bầu rượu của lão đầu trên bàn còn thừa phân nửa, đều nói uống rượu thì to gan hơn, tôi nhanh chóng đổ mấy hớp vào mồm, cứ thế nửa bình nóng rất tràn vào bụng, men rượu như thiêu đốt lòng tôi. Đầu tôi hơi mòng mòng, dũng khí càng mạnh lên.

Địch mẹ hần, không phải chỉ là thi thể sao? Nghĩ là làm, tôi đứng phắt dậy đi ra ngoài. Kết quả không dễ ý dưới chân mà vấp phải vấy, té nhào trên đất. “Cái vấy chết tiệt này!” Tôi bĩu môi kéo nó lên buộc ngay hông, tiếp tục ra ngoài.

Đi tới trước cửa đồng, vừa đưa tay muốn mở cửa nhưng tôi lừng khừng giây lát. Trong đầu tuy rằng ngất ngây con gà tây, nhưng thâm tâm tôi cảm nhận được sau cánh cửa này chính là vách núi; nếu bước ra rồi cả đời này đừng mong trèo lên bờ nữa. Nghĩ như thế, lá gan cũng teo lại, tay cũng rút về.

Bỗng ngoài cửa dâng lên một trận cuồng phong, thổi cửa đồng dày nặng hé ra một chút. Cửa mở, trận gió quỷ quái kia liền ngừng, thật giống cảm giác của tôi ban nãy.

Tôi trợn mắt nhìn ngoài cửa, đó là một chiếc quan tài đen thui, trên nắp đặt một bài vị. Tại đây giữa đêm khuya thanh vắng, chỉ có tôi và một cỗ quan tài, khung cảnh này 19 năm qua tôi không bao giờ muốn tưởng tượng. Một trận gió âm thổi tới làm tôi giật mình, toàn thân bất giác run rẩy, vừa rồi rượu say cũng triệt để tan thành mây khói.

Tôi nước ngum nước bọt: “Trần, Trần đại thiếu, tôi đây liền công anh vào trong, tuyệt đối anh đừng hù tôi sợ. Tôi vốn nhát gan, anh hù chết tôi rồi thì không còn ai làm cô dâu.” Nói xong những lời kia, tôi miễn cưỡng xốc lại tinh thần, bước khỏi cửa đồng đi đến quan tài trước mặt. Nhìn bài vị bên trên, đen tuyền, bốn góc bọc kim, trên gỗ dùng phấn viết ‘Trần Lập Châu bài vị’ – năm chữ lớn.

Tôi vội vàng lay lấy lấy để chiếc bài vị, lúc này mới đưa hai tay thỉnh nó xuống, bỏ vào ngực mà tim đập bất thường. Nghĩ đến chuyện phải mở nắp quan tài và công xác chết, tim tôi muốn nhảy lên cổ họng. Mồ hôi vã trên trán, chậm rãi lăn xuôi, lưng tôi cũng thấm ướt. Tôi đưa tay lau mồ hôi, chùi vào quần áo, sau đó nắm nắp quan tài, dùng sức đẩy xuống. Chỉ nghe quan tài phát ra một tiếng vang trầm nặng, cứ thế nó được chậm rãi mở ra, người bên trong cũng dần hé lộ.

Nương theo ánh trăng, tôi tỉ mỉ quan sát vị Trần gia đại thiếu. Y mặc một bộ hỉ phục đỏ phôi đen, dù rằng chỉ là thi thể nhưng và đôi môi tái nhợt vẫn không giấu được khuôn mặt đẹp trai khí chất của vị Trần đại thiếu này. Tóc đen dày, da trắng nõn, sống mũi cao thẳng tắp; ánh trắng trắng ngà soi trên gương mặt y, phảng phất trong bóng tối nhàn nhạt. Không ngờ Trần đại thiếu này vẫn là một anh chàng điển trai, hơn nữa không hề nhìn ra bộ dáng đột tử dù chỉ một tí. Ai cũng thích ngắm người đẹp, cho dù đây là một thi thể nhưng tôi cũng đành thừa nhận rằng – sau khi nhìn thấy dung mạo của y, tâm lý sợ hãi của tôi đã

giảm đi đôi chút.

Tôi khẽ nói với y: “Tôi sẽ công anh, Trần đại thiếu, mạo phạm.” Nói xong khom người vào quan tài, đem hai tay y khoát lên vai tôi, một tay kéo hông y, dùng sức nâng cơ thể y lên lưng tôi.

Vị Trần đại thiếu thân hình cao hơn tôi, tay chân cũng dài hơn tôi một đoạn khiến tôi phải chặt vật công y. Giằng co nửa ngày rốt cuộc cũng làm được, mồ hôi nóng vã đầy đầu nhưng thi thể phía sau vẫn lạnh lẽo như mảnh băng. Công y đi được hai bước, bỗng tôi phát hiện có gì đó sai sai, cúi đầu nhìn mới thấy chân y kéo lê trên đất. Tôi áy náy nói với y rằng: “Thật bất tiện, anh chịu khó tí, tôi lập tức an táng cho anh.” Sau đó công lê y vào phòng.

Giữa phòng bày một cái bàn, bên trên có hoa quả và điểm tâm, một bình rượu và hai ly rượu. Trái phải hai bên có hai ngọn hỉ chúc đỏ thắm, cháy rừng rực, sáp nến màu đỏ thì thoảng lẩn xuống dưới.

Phía dưới sàn bày hai gối lót thêu chữ hỷ đỏ thắm, tôi công Trần đại thiếu quỳ lên đệm kia, hướng về chính diện lạy một phát, lộn ra cửa lạy phát nữa, vậy coi như nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, nhưng còn phu thê giao bái tính sao? Tôi hơi rối ren giấy lát.

Dem Trần đại thiếu từ sau lưng tôi thả xuống, xếp thành thế quỳ, tôi thì quỳ trước mặt, toan bái lạy qua loa rồi gấp rút chôn y là ổn; nào ngờ tôi vừa cúi đầu với y, lúc ngẩng lên đã thấy Trần đại thiếu ngã thẳng tắp về phía tôi, mặt y trực tiếp tựa vào vai tôi. Da thịt lạnh lẽo kề ngay cổ khiến tôi công đến giật mình. Tôi cố nén sợ hãi trong nội tâm, không đem y đẩy ra, chỉ mong sự tình sốt ruột này mau kết thúc. Tay tôi vừa đặt lên bả vai Trần đại thiếu, tôi có cảm giác bên eo có một đôi tay lạnh băng choàng lấy, sau đó ôm chặt tôi.

“Mẹ nó!” Tôi sợ đến gào lên, một phát đẩy thi thể ra ngoài, lùi về sau hai bước, nhìn chằm chặp thi thể trước mặt. Một loạt động tác nước chảy mây trôi dường như đã hoàn thành trong nháy mắt.

Dưới ánh nến chiếu rọi, Trần đại thiếu nằm trên đất không nhúc nhích, đợi nửa ngày cũng chẳng thấy phản ứng gì, chẳng lẽ tôi quá tâm-linh-thiên? Tôi gãi đầu một cái, suy nghĩ hồi lâu không dám nghĩ nữa, bèn cầm cái xẻng đi tới gốc cây hòe đào hố.

Không biết đào bao lâu, rốt cuộc cũng đào xong một cái hố đủ to để chứa, bước tiếp theo là bỏ y xuống. Tôi đứng ở cửa do dự mãi, sau đó nốc hai chén rượu, rốt cuộc bước vào một lần nữa vác Trần đại thiếu lên, đi tới gốc cây hòe già.

Mặt trăng lạnh lẽo treo giữa không trung khiến người ta sợ hãi, ánh trăng trắng ngà chiếu sáng hai người, hắt lên gương mặt Trần đại thiếu. Mà ngay lúc tôi không chú ý, Trần đại thiếu sau lưng chậm rãi mở đôi mắt ra, khóe môi khẽ cong, lại tiếp tục nhắm mắt.

Tôi đặt Trần đại thiếu dựa vào gốc cây hòe già, đem một cái khăn thêu chữ hỷ trải ở đáy hố, sau đó gắng sức kéo ôm hông y bỏ xuống. Hao hơi tổn sức chuẩn bị tất cả thứ này, tôi đã thở hồng hộc. Hít sâu một hơi, nhìn Trần đại thiếu nằm nơi đáy hố, trong lòng tôi thầm mong y tốt nhất cứ nằm ở đó đi, đừng bước chân ra ngoài. Tôi đem khăn hỉ vẫn luôn nhét trong ngực áo ra, trùm lên mặt y, xúc thêm xéng đất đổ lên

người nọ. Chờ bùn đất vùi lấp Trần đại thiếu, tôi lại dùng cái xẻng vố vố.

“Mệt chết ông đây.” Tôi há mồm thở dốc, nhớ tới trên bàn còn bầu rượu, nghe nói thành thân đều phải uống chén rượu này, tôi bèn quay người bưng ra chén rượu, nếu đã làm thì làm cho trót.

Tôi ngửa đầu uống một chén vào bụng, sau đó giương tay đem một chén khác tưới lên mộ phần.

“Được lắm, giờ chỉ cần khăn bài vị nữa là xong.” Tôi đem bài vị giấu trong áo ra, trên bài vị dường như mang theo chút hơi ấm. Tôi nhìn họ tên trên đó, nhẹ nhàng đọc vang ‘Trần Lập Châu’. Vừa dứt lời, một trận gió to bỗng nhiên ập tới, cây hòe già bị thổi xào xạc. Tôi sợ đến mức vội vàng ôm bài vị chạy vào phòng, mau chóng gài cửa lại.

Vào phòng rồi, gió kia dường như dịu hơn, cũng không nghe thấy tiếng lá xô xao của cây hòe. Tôi nằm nhoài trên cửa sổ nhìn ra ngoài cũng không phát hiện điều gì kỳ lạ, cúi đầu nhìn bài vị của y, tôi thở dài: “Được rồi, giờ tôi cung phụng ngài đây, ngài đừng dẫn vật tôi nữa.”

Tôi đặt bài vị Trần Lập Châu về hướng bắc của gian phòng, bên kia âm khí nặng thích hợp tẩm bổ quỷ hồn. Trên bàn bày một ít điểm tâm, hoa quả, còn có một cái lư hương. Bên cạnh là ngọn nến, tôi thắp ba nén nhang hướng về bài vị khăn vải.

“Trần đại thiếu, tôi tên Khúc Tiểu Duẩn, mong được giúp đỡ nha.” Tôi thành tâm thành ý khẩn, sau đó đổ nhào lên giường, ông đây đúng mệt.

Này thì công xác chết, này thì đào hố, đây là kết hôn hay đi lao động? Tôi nghĩ ngợi hồi lâu bỗng dưng ngồi dậy, nhìn bài vị kia hỏi rằng: “Trần đại thiếu, xem như tôi đã gả cho anh?”

Lại vò đầu suy tư đôi chốc: “Nhưng mà, xem như anh là con rể đi.” Tôi vỗ tay một cái, nghĩ như vậy còn có chút ý nghĩa.

“Con rể Trần, anh nhớ ngủ sớm đó.” Nói xong ngáp một cái, đầu tôi ngã xuống gối mềm nhũn, mi mắt rớt cuộc không nhắc lên nổi.

—

Người trong phòng vừa ngủ, nén nhang trước bài vị bỗng khói trắng hóa đỏ, chậm rãi thổi qua chân nến trên bàn. Ánh nến nhấp nháy mất vụt tắt, gian phòng rơi vào bóng tối đen kịt.

Trong màn đêm khe khẽ vang lên tiếng ngáy nhẹ nhàng, người trên giường cũng ngủ say, không phát hiện có điều khác lạ.

Ánh trăng dịu dàng xuyên thấu qua ô cửa kính, soi chiếu một người đàn ông mặc hỉ phục đi đến giường

hoa, môi mỏng phỉm xanh mang theo nét cười. Chỉ thấy người đàn ông bỗng hóa ra một mảnh khăn cười, đem khăn phủ lên mặt đối phương. Chính giữa màu khăn đỏ thắm thêu hai chữ hỷ màu vàng, bên phải trái thêu một rồng một phượng, đường thêu tinh xảo trông rất sống động. Khăn hỉ kia nương theo hơi thở chàng trai phập phồng lên xuống, người đàn ông duỗi ra ngón tay đẹp đẽ tái nhợt, chậm chậm gỡ khăn đỏ, để lộ đôi môi ửng hồng của chàng trai. Y nhìn chăm chăm môi đỏ hồi lâu, cuối cùng có chút ngượng ngùng hôn xuống.

Đây là cô dâu của ta.

Riêng ta.

5. Chương 5

Edit: Thỏ

Tôi ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm giác có thứ gì đó trên người tôi sờ tới sờ lui. Tôi mất kiên nhẫn vỗ tay xuống: “Sư phụ, trên người con không có tiền, đừng sờ nữa.” Tôi bĩu môi thì thảo nói, sau đó trở mình, ôm chặt lấy chiếc gối bên cạnh.

Vốn đang ngủ say, tôi cảm thấy cơ thể mình bắt đầu tỏa nhiệt, trong người dường như có một ngọn đuốc thiêu nóng bàn chân tôi. Đây là mơ thấy Hỏa Diệm Sơn à? Tôi cau mày nghĩ, chỉ cảm thấy cả người bức bối mất tập trung. Vứt cái gối đang ôm ra ngoài, kéo kéo cổ áo nhưng không cởi được. Tôi nhắm đôi mắt, mơ màng kêu: “Cái y phục giẻ rách gì thế này, nóng chết ông mất.”

Vừa mới nói xong, tôi cảm nhận một đôi tay lạnh băng giúp tôi mở cổ áo, cũng tốt bụng thay quần áo cho tôi.

“Cám ơn.” Tôi hài lòng nhếch mép.

Tuy rằng thoát y nhưng tôi vẫn thấy nóng bức, trên trán toàn là mồ hôi, cơ thể cũng vô cùng bức rức. Rốt cuộc trong cơn nửa tỉnh nửa mê, một thứ toát ra hơi lạnh bỗng nhiên đến gần tôi, không hề nghĩ ngợi tôi bèn ba chân bốn cẳng ôm lấy thứ lạnh lẽo tốt lành ấy, thoải mái đến rên rỉ thành tiếng.

Da thịt trần trụi dính sát thứ lạnh lạnh kia, xúc cảm dễ chịu khiến đầu ngón chân tôi như mở rộng. Tay tôi sờ soạng trên vật đó, rờ mó một hồi tôi thấy có gì đó sai sai, cái này hình như là con người thì phải? Tôi cả kinh trong lòng, đương không biết là thực hay mơ? Nếu là giấc mơ, đây tuyệt đối là mộng xuân rồi! Tôi vui như mở cờ trong bụng, từ ngày Lão đầu đem tôi đi vẽ tranh, lấy việc công làm việc tư thì tôi chưa từng nằm mộng xuân nữa.

Nghĩ tới đây, tôi kích động sờ mông cô em đó. Mẹ nó chứ, nuốt nà! Đây tuyệt đối chính là chân mệnh thiên nữ của Khúc Tiểu Duẩn! Tôi kích động ôm chặt lấy tiên nữ trong giấc mơ, không ngừng trên người em

quấy rối.

Tiên nữ cũng quyến luyến tôi, cũng sờ nắn thân thể rồi thì thoảng tôi được em hôn lên môi, lên trán. Tôi có chút bất mãn giục em: “Nhanh lên, nhanh lên, không thôi anh sắp tỉnh đó.” Tôi gấp đến nỗi nói toạc móng heo, chỉ e lão đầu trở về đánh thức tôi thì khốn.

Tôi ngửa cổ đợi tiên nữ nửa ngày, cuối cùng bị một chưởng ngàn cân đánh vào mặt, tôi giật mình, vội mở hai mắt ra. Lão đầu ngậm tẩu thuốc đứng trước giường neho mắt nhìn tôi: “Sáng sớm thả dê hả?”

Tôi cúi đầu nhìn bản thân, váy cưới đỏ thắm không biết đã bị tôi cởi rồi nhét nơi nào, bên trong hoàn toàn trần trụi, lồng ngực lộ ra; tóc tai cũng bù xù như tổ quạ, tôi xấu hổ gằm vào mặt lão: “Ai cho lão đánh con, mộng xuân của con đều bị lão đuổi mất!”

Sư phụ nhìn tôi nửa buổi, bỗng nhếch miệng cười: “Mộng xuân sao? Khả khả, vẫn là tuổi trẻ. Xem ra hôm qua đã động phòng rồi.”

Tôi tức giận lườm lão: “Động phòng gì chứ, ông đây tới qua nào là công xác chết, nào là đào huyết mộ, một như một con chó, trở về đã ngủ lã quay. Cùng quỷ động phòng chắc?”

“Đúng, chính là cùng quỷ động phòng.”

Tôi sững sờ, trong lòng lộp bộp một tiếng: “Lão đầu, sáng sớm lão đã uống nhiều rồi?”

Lời còn chưa nói hết liền bị sư phụ đánh gãy: “Ày, lẽ nào tới hôm qua một mình mi chơi vén khăn voan?”

“Cái gì cơ, khăn voan kia con đã sớm chôn dưới đất.” Vừa dứt lời, tôi vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy mảnh khăn trùm đầu cô dâu vốn phải là che trên mặt Trần đại thiếu giờ khắc này đang lẳng lẳng nằm bên gối của tôi.

Nháy mắt lông tơ dựng đứng, tôi trở vào khăn voan, run lập cập hỏi: “Sư phụ, đây là tình huống gì?”

Lão đầu rít một hơi thuốc: “Mi kết hôn thì phải động phòng, ngốc quá đi.”

Tôi muốn hô to nhưng không dám, chỉ có thể thì thào trong cổ họng: “Con động phòng với ai? Với quỷ chắc?”

“Đúng đó, mi thành thân với quỷ mà.”

Tôi dùng hai tay ôm chặt ngực: “Lão đừng làm con sợ! Sư phụ, con nhát gan!”

Lão đầu hừ một tiếng: “Dọa mi làm gì, Tiểu Duẫn, mi vẫn nên sớm thích ứng đi, chuyện như này về sau không tránh khỏi.”

Tôi nghe xong máu dồn lên lão, một bước vọt tới trước mặt lão đầu, thò tay lấy cổ áo lão, gào to: “Lão già lừa đảo! Lão từng nói hán không thể làm gì với con mà?”

“Ài ái ai, Tiểu Duẫn ngoan, đừng kích động, chuyện gì cũng phải từ từ. Gia thế của Trần đại thiếu vừa tốt lại vừa ngon cơm, nếu hán không chết bất đắc kỳ tử thì nào tới lượt mi làm vợ người ta. Mi nghĩ thoáng một chút, chúng ta cũng không chịu thiệt.”

“Ôi cái đêch! Lão đầu, lão dám nói mấy lời này bộ không sợ thiên lôi dòm ngó hả?” Tôi kéo cổ tay sư phụ, dùng sức lay lay lão.

Hai tay lão giơ lên trời, thân thể co rụt xuống dưới, cả người trong nháy mắt trượt dần khỏi tay tôi, chớp mắt đã chạy ra phía cửa.

“Khà khà, ngược lại mi cũng trốn không thoát, nhanh chóng dọn dẹp một chút rồi đi mua điểm tâm cho sư phụ. Ta muốn uống sữa đậu nành ở nhà bà Trần và gặm bánh quẩy ở phố Đông.” Nói xong sư phụ xỏ giày vào và bốc hơi như một làn khói.

“Lão già lừa đảo, ăn bánh đi!!!”

Tôi tức muốn nổ phổi, hướng về phía cửa rống một tiếng, sau đó có chút hoảng hốt liếc nhìn bài vị của Trần đại thiếu, lại nhìn sang khăn voan trên giường, toàn thân hơi giật giật. Tôi cầm lấy khăn hỉ kia vo tròn ném xuống gầm giường, sau đó chui đầu vào trong chăn. Giời ơi, tiên nữ mộng to của ông, ông đây mười năm thủ tiết, giờ mất ráo! [1]

Truyện được đăng tại: tho97.wordpress.com

Ăn xong điểm tâm, sư phụ vừa ngồi một bên rửa răng, vừa nói: “Mỗi ngày ba bữa phải thắp nhang cho vị kia của mi, sau đó mi mới ăn, đây là quy tắc. Mỗi tháng đến Rằm mi phải giết con gà, tẩm máu cho hán. Việc này liên quan đến dòng dõi và tính mạng mi, đừng quên.”

Tôi tức giận gầm một tiếng: “Con quên thì đã sao?”

“Quên thì lấy máu mi tẩm cho hán đi.”

“Sư phụ giỡn chặc?” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười.

“Ai nói đùa mi, hần là ác quỷ, tuy rằng có sinh tử kết hôn khế với mi rồi nhưng mỗi tháng nhất định phải thấy máu, bằng không sẽ nổi điên lên, gặp thằng nào hần xào thằng đó, kể cả mẹ hần cũng có thể bẻ cổ răng rắc như đồ ăn, mi tự suy ngẫm đi.” Lão đầu liếc tôi trắng mắt, tiếp tục xỉa răng.

Tôi chỉ cảm thấy đầu đau sắp nứt, tâm trạng quá mệt mỏi.

Trở về phòng, tôi cung kính châm ba nén nhang cắm vào lư hương, mời gọi: “Trần đại thiếu, ăn cơm nè.”

“Sau này tôi sẽ thắp nhang mời anh ăn cơm, mỗi khi tới Rằm sẽ cúng anh con gà, anh tuyệt đối đừng ăn thịt tôi.” Tôi chấp hai tay trước ngực hướng về phía bài vị bái bái, trong miệng lầm bầm lầm bầm.

“Tiểu Duẫn, sư phụ ra ngoài uống rượu đây, mi ở nhà trông cửa.” Ngoài cửa vang lên âm thanh của sư phụ.

Tôi ‘Ừ’ một tiếng, sau đó nghe thấy tiếng đóng cửa.

Thắp nhang cho y xong, tôi cũng chuẩn bị ra sân chẻ củi. Mới vừa bước tới cửa, bỗng tôi rùng mình, chợt cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang giảm xuống. Căn phòng vốn sáng trưng cũng trở thành một mảng đen kịt. Tôi vội vàng xoay người, trong phòng tối đến nỗi đưa tay cũng không thấy được năm ngón, chỉ có thể nhìn thấy bài vị và chút hương hỏa kia. Tôi nuốt ngụm nước bọt, lùi về sau vài bước đẩy cánh cửa, lại phát hiện cửa không nhúc nhích.

Thôi xong! Tôi sốt vó trong lòng, mồ hôi to như hạt đậu cũng vã trên trán.

—

[1] Mất ráo: Mất sạch

6. Chương 6

Edit: Thỏ

Tựa lưng vào cửa, tôi chỉ thấy cổ họng khô ran, cả người đổ mồ hôi, tay cũng bắt đầu hơi run lập cập. Tôi niệm thầm ‘A di đà phật’ trong lòng, bỗng nhiên một luồng gió âm thổi vào mặt, gian phòng đen tối dường như có thêm một thứ gì.

Không gian vẫn hoàn toàn yên tĩnh, cẩn thận lắng nghe, thậm chí bên ngoài tiếng ve sầu trên cây cũng im bật, giống như đã đến một thế giới khác, yên tĩnh khiến người ta sờn tóc gáy.

Tôi cảm thấy chân mình hơi nhũn ra, cổ họng cũng không kìm được mà run rẩy: “Trần đại thiếu?”

Tôi chờ nửa ngày không thấy ai đáp lại, lúc này, một bàn tay lạnh lẽo đột ngột sờ lên má phải của tôi khiến tôi giật thót mình.

Sư phụ! Chu mi nga!

Tôi sợ hãi trốn to hai mắt, suýt chút thì tiểu ra quần.

Bàn tay lạnh băng kia chậm rãi mơn trớn trên má phải rồi dời xuống cổ tôi, nó đặt ngay yết hầu, giá buốt như mùa tuyết rét đậm. Thậm chí tôi còn có thể cảm giác được móng tay sắc bén của y để lại trên cổ tôi cảm giác đau nhói nhẹ nhàng.

Tôi há miệng run rẩy, nhắm mắt đợi nửa ngày, không thấy y có hành động kế tiếp. Lặng lẽ nuốt ngụm nước bọt, yết hầu trong tay y trượt lên xuống một chút.

Ngón tay kia nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tôi, điểm điểm chóp mũi tôi.

“Khúc Tiểu Duẫn.”

Một thanh âm trầm thấp, sạch sẽ vang lên bên tai.

Tôi run rẩy giơ tay phải lên: “Có.”

Thanh âm kia cười nhẹ hai tiếng.

“Em sợ ta?”

Tôi còn đang suy nghĩ nên dối người hay tự dối lòng thì giọng nói kia hỏi thêm một câu.

“Ta là ai?”

“Trần Lập Châu?” Tôi có chút chần chờ đáp.

“Muốn chắc rằng em nhớ kỹ tên thôi.” Nói xong tay kia mò xuống ngực tôi, yên vị ở đó.

“Em là cô dâu của ta.”

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ em mà.”

Tôi trợn to hai mắt, không biết có nên tin tưởng lời quý nói hay không.

“Giờ gọi tên ta thêm lần nữa.”

“Tại sao?”

“Gọi rồi em sẽ biết.” Thanh âm kia như mang theo ý cười.

Tôi nuốt nước bọt, nhẹ giọng kêu một tiếng: “Trần Lập Châu.”

Thanh âm kia bỗng nhiên tới gần vành tai tôi, thì thào: “Lớn tiếng hỏi ta có nguyện ý ở bên cạnh em hay không.”

Tuy rằng tôi còn chưa rõ đầu cua tai nheo nhưng vẫn không dám không nghe theo lời y, chỉ đành lớn tiếng hỏi một lần.

“Anh có nguyện ý ở bên cạnh tôi?”

“Ta nguyện ý.”

Vừa dứt lời, bóng đêm trước mắt bỗng tản ra, Trần Lập Châu xuất hiện trước mặt tôi, vẫn là dung nhan tái nhợt lạnh lùng ấy, giống như lúc y còn nằm trong quan tài, chỉ là giờ khắc này tôi nhìn thấy đôi mắt của y.

Đôi mắt đen nhánh như tóc y, thật giống người còn sống.

Y dùng đôi mắt ấy nhìn tôi, nghe tôi gọi tên của y.

Nghĩ tới đây, tâm lý của tôi hơi bất loạn, hé miệng lại không bật thốt được gì. Bỗng nhiên tay y che khuất tầm nhìn tôi, lần thứ hai mất đi ánh sáng nhưng cũng đồng thời có một vật thể mềm mại lạnh lẽo chặn trên môi, tựa như cánh chuồn lướt nước, chớp nhoáng không còn tung tích gì nữa.

Tôi kinh ngạc mở to hai mắt.

“Tiểu Duẩn ngoan, xem sư phụ mua gì cho mi này!”

Ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng hô của sư phụ, tôi chỉ thấy không gian sáng lên và Trần Lập Châu đã mất dạng.

Tôi không dám tin sờ vào miệng mình, chuyện này là sao?

“Mi làm sao đấy?” Lúc sư phụ đi vô, tôi vẫn còn đứng ngẩn ra trước cửa, lão vừa mở cửa suýt chút cửa đập ngã nhào tôi.

“Ăn hồng bụng ư?”

Tôi nhìn lão, không biết nên mô tả những chuyện vừa phát sinh như thế nào.

“Nói chuyện đi.” Sư phụ nhăn mày lại.

“Vừa rồi Trần đại thiếu đến.”

“Ồ.” Sư phụ vừa nghe xong, dừng dừng đem thứ cầm trên tay ném lên bàn, lão ngồi xếp bằng trên băng ghế.

“Thái độ gì chứ, không thể tỏ ra quan tâm đến đệ tử duy nhất của lão hay sao?” Tôi có phần bất mãn.

“Hắn cũng sẽ không tổn thương được mi, chỉ cần không liên quan đến dòng dõi, tính mạng cũng không phải chuyện lớn.” Sư phụ móc diêm ra châm tẩu thuốc. “Mà hắn tới làm chi?”

“Hắn bảo con gọi tên hắn, còn bảo con hỏi hắn có nguyện ý ở bên cạnh con hay không.”

“Ồ?” Sư phụ vốn đang nheo mắt lại bỗng trợn trừng mắt lên, thoát trông tựa hồ rất hứng thú.

“Rồi mi đáp thế nào?”

“Đương nhiên làm theo, con nào dám không nghe lời hắn.” Tôi vẫn còn sợ hãi trong lòng, vuốt vuốt ngực.

“Thế thì tốt, thế thì tốt.” Sư phụ cười híp mắt rít một hơi thuốc.

“Tốt gì hả? Lão mau nói cho rõ ràng.” Tôi lôi kéo lão, vội vàng hỏi.

“Hắn vừa nguyên rửa mi đấy.”

“Nguyên rửa?” Tôi cả kinh, “Nguyên rửa cái gì?”

“Chính là tên của hần ta.” Nói xong liền rít thêm hơi nữa.

“Úp mở cái đech, mau giải thích tường tận cho con, xảy ra chuyện gì?”

“Lời nguyên rửa ngắn nhất trên trần gian mi biết là gì không?”

Tôi lắc đầu một cái.

“Muốn nói tới loại nguyên rửa ngắn nhất chính là họ tên kẻ đó, cái gọi là nguyên rửa không gì khác ngoài trối buộc. Tên chính là một loại trối buộc. Hần bảo mi gọi tên hần, lại hỏi hần có nguyện ý đi theo mi không, đây chính là nguyên rửa ‘Tên’ đấy. Cứ như vậy hần có thể dính sát bên cạnh mi mà không bị hạn chế.” Sư phụ rít một hơi thật sâu, sau đó nhả ra vài vòng khói.

“Tiểu tử, vận may mi không tệ đâu.”

Tôi nghe nửa ngày cũng chưa hiểu lắm.

“Nguyên rửa gì đó, vẫn không hiểu!”

“Không hiểu cũng tốt, chỉ bằng đầu óc mi thì nghỉ khỏe. Nhưng Trần đại thiếu không hại mi đâu.” Rồi lão ném hộp điểm tâm vào người tôi. “Bánh hoa táo này, cầm mà ăn.”

Lão đầu, lão xem con như thằng thiếu năng trí tuệ như thế, có một ngày sẽ mất đi con.

7. Chương 7

Edit: Thỏ

Tôi vừa nhai bánh táo hoa, vừa nói với lão đầu rằng: “Tuy con không biết tại sao gọi tên lại thành nguyên rửa, thế nhưng sư phụ, sư phụ chắc rằng Trần đại thiếu kia không hại con đúng không?”

“Ăn cho xong rồi nói, mi xem mi phun đầy mặt ta này.” Dứt lời đưa tay lau mặt một cái. “Mi cứ yên tâm, ta tự tay làm khế, há có thể phạm sai lầm?” Sư phụ liếc tôi trắng mắt một cái, tiếp tục uống rượu dùng bữa.

“Tuy rằng hấn không giết con nhưng làm con sợ quá, chịu không xiết.” Nét mặt tôi buồn thiu. “Sư phụ à, tối nay con có thể ngủ với lão chăng?” Tôi khép nép hỏi.

“Không được.”

“Sư phụ, lão đừng bỏ mặc con chứ!” Tôi kéo ống tay áo lão, giả khóc.

“Ta không quản mi, mi có thể lớn như vậy sao? Hơn nữa mi đã làm dâu của người ta, ai lại đi sợ chồng mình?” Lão đầu uống một hớp rượu, chép miệng bảo. “Tiểu Duẫn, sư phụ nói thật với mi, cái mạng mi hiện giờ không còn trên người mi nữa, nó đã sớm buộc chặt vào người kìa rồi. Mi vâng lời hấn là ổn thôi.”

“Phùng Tiểu Ngọc! Con phát hiện từ khi lão ẵm sính lễ của người ta đã không thèm quan tâm đến con, trở mặt đẩy con đi vào hố lửa!” Tôi đứng dậy trở vào sư phụ, chửi ầm lên.

“Láo toét!” Lão đầu vỗ bàn một cái, đứng phắt dậy, một chân dẫm trên băng ghế, đối đầu với tôi.

“Khúc Tiểu Duẫn, mi cũng đã có vợ có chồng, nói năng cũng đừng lỗ mẫn. Hôm nay sư phụ không chấp nhất với mi, ta cho mi biết, tối nay đừng hòng bước vào phòng ta nửa bước!”

“Con khinh! Không vào thì không vào, trong phòng lão ác khí dày đặc, khắp nơi đều là mùi vị của lão lưu manh, giờ lão van con đi vào con cũng chẳng thèm xó rớ. Con thà rằng ôm bài vị ngủ!” Tôi nhăn mặt, hò hét chạy ra ngoài.

“Thằng nhóc, mi đã là hoa có chậu nên chê lão lưu manh ta?” Lão đầu ở phía sau hô to.

Tôi vừa chạy ra cửa đã chạm mặt Trương Tiểu Miêu ở thôn sát vách. Em khoảng 16, 17 tuổi, có đôi mắt biếc to tròn trong veo, hai gò má phúng phính, hồng hào trắng trẻo; lớn lên như hoa như ngọc khiến thanh niên trai tráng độc thân tám thôn mười dặm chết mệt chết mê.

“Anh Tiểu Duẫn.” Tiểu Miêu vừa thấy tôi, đôi mắt to lập tức cong thành trăng lưỡi liềm.

“Tiểu Miêu? Sao em lại đến đây?” Tôi nhìn em cười một cái.

“Em làm điểm tâm muốn cho anh Tiểu Duẫn nếm thử.” Tiểu Miêu vừa nói vừa nhìn trộm tôi.

Tôi biết em yêu thích tôi, tuy nhiên tôi không có hứng thú với cô nương ngực nhỏ. Tiểu Miêu cái gì cũng được nhưng trở mã hơi bị chán đời, hai cái bánh bao đậu đỏ nhỏ nhắn kia chỉ có thể khiến tôi xem em là em gái mà đối xử.

Tôi vội vàng cầm rổ: “Cám ơn em, Tiểu Miêu. À phải, anh của em hai ngày nay lên trấn tìm công việc à?”

Tiểu Miêu lắc đầu một cái: “Vẫn ở nhà phụ gia đình, anh còn hỏi tại sao hai hôm nay anh không sang nhà em, có phải mắc kẹt chuyện gì hay không?” Tiểu Miêu vừa hỏi, gương mặt nhỏ cũng ửng hồng.

Tôi nhìn em rồi đổi đề tài: “Không có gì, hai hôm nay trong người không thoải mái nên nghỉ ngơi vậy thôi. Đi nào, vừa hay anh muốn tìm gặp nó.”

Tiểu Miêu nghe xong, cùng tôi sánh vai đi về hướng nhà em.

Vừa bước vào nhà Tiểu Miêu, một chiếc giày thối đã bay đến trước mặt. Tôi xoay người, một cước đá ngược trở về.

“Anh!” Tiểu Miêu ở cạnh kêu một tiếng.

“Kêu cái gì mà kêu, nó cũng không chạy đi đâu, em đừng vội.” Trương Tiểu Bảo đạp giày nhảy xổ ra. Tiểu Miêu vừa nghe anh mình nói vậy, vừa thẹn vừa giận, em ẩy ôm mặt chạy vào nhà.

Tôi liếc mắt nhìn Tiểu Miêu một cái, rồi quay sang nói với Trương Tiểu Bảo: “Trương Tiểu Bảo, sau này đừng đùa với con nhỏ như thế, nếu mẹ mày nghe được sẽ đánh mông tao nở hoa.”

“Ôi giỏi ơi, này thì giả vờ giả vịt. Bao nhiêu đứa muốn tao nói thế nhưng tao có nói đâu, thằng oắt mày còn làm giá.” Trương Tiểu Bảo dùng một tay chọt chọt bả vai tôi, cợt nhả đáp.

“Cút cút cút, em mày còn chưa gả chồng, mày phải phui cái mồm đi.” Tôi thiếu kiên nhẫn đẩy tay nó ra.

“Ồ, không nói.” Trương Tiểu Bảo liếc tôi trắng mắt. “Sao mấy nay không thấy mày tới tìm tao, mày đi đâu vậy?”

Tôi gãi đầu, tiện thể bịa chuyện luôn: “Hai ngày nay tao ốm, ở nhà dưỡng bệnh đây.”

“Nói láo riết quen! Từ nhỏ tới lớn mày khỏe như trâu, tao có thấy mày ốm bao giờ.” Trương Tiểu Bảo nhìn tôi bằng biểu tình lừa gạt.

tôi quay đầu đi: “Mày tin không tin thì thôi, ông đây bị bệnh đó.”

Trương Tiểu Bảo cười khì: “Anh em tốt, nói rõ cho tao rốt cuộc có chuyện gì?”

Tôi khoát tay chặn lại: “Thôi đi, tao nghe em mày nói hai hôm nay mày ở đây phụ gia đình, không đi trấn trên tìm việc?”

Trương Tiểu Bảo thở dài, nó vừa nhảy lò cò đi kiểm chiếc giày, vừa nói: “Hai bữa nay trời nóng lắm, cũng chẳng có công việc gì nên tao ở nhà phụ giúp.”

Tôi tiện tay bẻ một trái dưa leo trong sân nhà nó, chùi vào áo rồi cắn rôm rốp một phát.

“À phải, Hoàng viên ngoại ở thôn trên sát vách chết rồi, mày biết chưa?”

Tôi nghĩ một hồi: “Hoàng viên ngoại? Chính là ông béo nhiều tiền ấy hả?”

“Đúng rồi, nhà ông có thằng ngốc, từng chơi chung với mày ấy, nhớ chưa?”

Tôi gật gật đầu: “Chắc ông làm ác nhiều quá nên đẻ ra thằng con mới ngốc như vậy.”

“Chính ông đó, hai bữa trước tự nhiên chết queo! Không biết tại sao chết, nhưng người nhà đập xác ông lại, xem bộ dạng cũng không phải chết tốt.” Trương Tiểu Bảo cũng hái một quả dưa chuột, không lau chùi gì mà ăn luôn.

“Ồ.” Tôi gật gật đầu, “Liên quan gì tới tao?”

“Không liên quan mày nhưng liên quan sư phụ mày.” Trương Tiểu Bảo trợn mắt với tôi.

“Cũng đúng, người có tiền coi trọng mấy huyết mộ phong thủy lắm.” Tôi cắn miếng dưa leo, nói như thật.

“Hãy, mày nói xem ông mập đó lúc còn sống làm nhiều chuyện sai trái, chết rồi lại tìm được chỗ tốt dung thân, thật mẹ nó không công bằng.” Trương Tiểu Bảo càng nói càng tức.

Tôi nhìn nó trong im lặng, đây chính là sự khác biệt giữa người nghèo và người giàu; có tiền dù sinh thời cần quấy thì người thân cũng có thể tìm chỗ tốt để chôn, an táng linh đình. Có thể người nghèo làm nhiều việc thiện nhưng chết đi cũng chỉ có một áo quan mỏng dính, sau đó vùi mình trong hố sâu. Thảm hơn thì quần chiếu cói, ném ra bãi tha ma là xong chuyện.

Tôi đưa tay vỗ lưng Tiểu Bảo: “Chớ nghĩ nhiều, nếu mày chết trước tao thì tao lo cho mày một nơi chu đáo.”

“Tao khinh! Ai muốn chết trước mày! Hơn nữa sư phụ mày bản lĩnh đầy mình, mày còn có thể chết sao, lừa ai chứ!”

Tôi cười khì, lại bẻ trái dưa chuột, xoay người chạy đi.

“Anh Tiểu Duẫn, điểm tâm này!” Vừa chạy ra sân đã nghe thấy Tiểu Miêu gọi tôi phía sau.

“Đừng kêu nó, nó mà về anh phải đánh nó.” Trương Tiểu Bảo cũng hét lên.

Tôi nghe xong, không quay đầu đã chạy mất hút.

Vừa về tới cửa tôi đã trông thấy một người đàn ông trung niên vận xường xám lụa đen lén lút tiến vào nhà tôi.

Tôi nghĩ một hồi, nhìn trang phục đó, phỏng chừng là nhà nào gia chủ qua đời, tìm đến sư phụ tôi xem huyết.

Tôi cũng lén lút đi theo sau ông ta.

Ông ta vừa vào cửa đã đi về phía phòng sư phụ, tôi chạy đến phía dưới cửa sổ, cẩn thận nghe ngóng ở chân tường.

“Phùng đạo trưởng, ta là quản gia của nhà Hoàng viên ngoại. Tiểu đệ họ Tần, hôm nay tới tìm ngài mong ngài có thể tìm một chỗ tốt cho lão gia nhà ta.”

Hắc, thực sự nói đầu trúng đó, hôm nay người nhà Hoàng viên ngoại thật sự tìm đến cửa.

Tôi lóng lõ tai nghe, hi vọng nghe rõ hơn một chút.

“Hoàng viên ngoại?” Sư phụ tôi ngẫm nghĩ, “À, là Hoàng viên ngoại ư. Sao đột nhiên chết thế?”

“Lão gia đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, sống không quá mấy ngày liền đi.”

Sư phụ rít một hơi thuốc: “Được rồi, đem ngày sinh tháng đẻ, thời điểm tử vong và nguyên nhân cái chết viết ra cho ta.”

“Ai, ta đều viết xong, mời ngài xem qua.”

“Ồ, đợi ta tính toán cho tốt rồi thông báo với các người.”

“Vậy thì vô cùng cảm kích, đây là tiền đặt cọc, mời ngài nhận cho.”

Tôi nghe xong, vội vàng ra sau sân, nấp trong đồng củi, nhìn người đàn ông vội vã đi mất.

“Tiểu tử, mi còn nghe lỏm chân tường à?” Bỗng một bàn tay kéo lỗ tai tôi, đem tôi từ trong đồng củi ra ngoài.

“Ây da mẹ ơi, đau chết mất, sư phụ, lão mau buông tay!”

Sư phụ hừ một tiếng, buông tay: “Lén lén lút lút, làm gì đấy?”

Tôi nhe răng nhếch miệng, xoa tai: “Sư phụ, Hoàng viên ngoại kia không phải là người tốt, sao lão còn giúp ông ta tìm huyết, mấy rương sính lễ kết xù của con còn chưa đủ lão dùng?”

“Mi thì biết gì, sư phụ đây bản lĩnh trong tay, muốn ta ăn không ngồi rồi bằng sính lễ của mi á? Mi xem ta thành cái gì? Kẻ chỉ biết đem bán đồ đệ?”

Lòng tôi có chút cảm động, không ngờ sư phụ lại có thể nói ra mấy lời như thế.

Tôi nhếch môi cười: “Sư phụ, lão cũng có ngày giác ngộ chân lý à? Vậy tại sao còn tìm giúp? Con nghe nói ông ta chết dị lắm, không phải bệnh chết đâu.”

“Hừ, mi cho rằng sư phụ mi ăn chay? Ta đã sớm nhìn ra hần không nói thật.”

“Mà lão định thế nào? Lão nói con nghe chút đi.” Tôi vênh mặt hỏi nghiêm túc.

Sư phụ ngoắc ngoắc tôi: “Đưa tai lại đây.”

Tôi vội vàng chìa qua.

“Chương sau nói cho mi biết.”

8. Chương 8

Edit: Thỏ

Thấy tôi đến gần, sư phụ nở nụ cười thần bí: “Bọn họ dám giấu diếm chuyện chôn cất thì chịu thiệt là bọn họ. Thời gian hạ huyết cần phải dựa trên nguyên do qua đời của người chết để xác định, ốm chết, chôn cất giờ nào, chết già chôn ra sao đều được ghi trong sổ. Bọn họ báo sai, lúc đấy hồng giờ linh thì xui xẻo tự chịu.”

Tôi nửa hiểu nửa không gật đầu: “Sư phụ, không ngờ lão hiểu chuyện như thế.”

“Phí lời!” Lão đầu mạnh mẽ đánh vào đầu tôi. “Ta bận chút việc, mi chớ phiền ta đấy.”

Tôi nhanh chóng gật gật: “Lão bận cả ngày cũng được, con tuyệt đối không phiền.”

Lão đầu tự nhốt mình trong phòng, tôi mừng rỡ nhàn hạ, cầm quạt cói úp lên mặt, nằm trên xích đu dưới mái hiên che nắng, kéo kệ đóng cửa.

Không biết ngủ bao lâu, mơ màng tôi chỉ cảm thấy trước mắt dường như có bóng người. Tôi dụi dụi mắt muốn nhìn rõ người kia, đó là một người đàn ông cao lớn vận hỉ phục quay đầu về phía tôi. Gương mặt y tựa như bị bóng tối bao phủ, ngoại trừ dung mạo thì những chỗ khác tôi đều thấy rõ ràng, kể cả đôi tay buông lơi của y, móng tay đen kịt, vừa dài vừa nhọn.

Vàng trắng trên cao tỏa ánh sáng màu xanh quý dị, chiếu trên thân thể người kia càng làm nước da y tái nhợt. Tôi sợ hãi nhìn y, toan muốn đứng lên nhưng làm thế nào cũng không đứng được, mồ hôi lạnh xuôi theo trán chảy ròng.

Tôi mấp máy môi nửa ngày cũng không phun ra một chữ. Tên quỷ kia đột ngột duỗi hai tay thẳng tắp ra bóp lấy cổ tôi khiến tôi sợ hãi hô to: “Trần Lập Châu!”

Mới vừa gọi một tiếng, nháy mắt tôi đã ngồi dậy, nhận ra mình vẫn đang nằm dưới mái hiên, bên cạnh làm gì có nam quỷ nào. “Thì ra là mơ.” Tôi thở hắt ra một cái, lau mồ hôi sau gáy, chợt nhận ra cả người đã ướt đầm mồ hôi.

“Sao lại ra bộ dạng này?” Lão đầu ngậm tẩu thuốc từ trong phòng đi ra, thấy tôi đang còn sợ hãi. “Gặp ác mộng?”

Tôi hoảng hốt gật đầu: “Làm con sợ gần chết, còn tưởng Trần Lập Châu muốn giết con.”

“Sợ quá.”

Tôi lườm lão một cái: “Lão biết hai bữa nay con bị dọa bao nhiêu lần chưa?”

“Cũng tốt, sợ mãi cũng thành quen.” Lão đầu cợt nhả đùa.

“Được rồi, mau dậy ăn cơm, cơm nước xong đem cái này đưa đến Hoàng gia.” Dứt lời đưa tôi một tờ giấy.

Tôi liếc mắt nhìn, đã biết sư phụ chọn xong huyết mộ cho ông ta.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Hôm nay âm u quá, mới 6 giờ mà.”

“Trời sắp mưa, mi đi sớm về sớm.”

“Mai đưa không được sao?”

Lão đầu liếc tôi: “Vậy cơm hôm nay sao không để mai ăn?”

Tôi nghe xong, hết cách thỏa thuận.

Vội vơ lua hai chén cơm, cầm theo bánh bao, tôi nhét tờ giấy vào ngực rồi đi về hướng Trương gia thôn.

Từ đây đến đó cũng mất nửa giờ đi bộ, đi nhanh có thể tới sớm hơn. Tôi ngẩng đầu nhìn mây đen giăng đầy, chỉ hi vọng tới kịp lúc. Chờ tôi đến cổng nhà Hoàng viên ngoại thì sắc trời cỡ tám, chín giờ rồi.

Trước cổng nhà treo hai lồng đèn trắng, cửa chính đóng chặt.

Tôi vội vàng gõ cửa.

“Ai đó?” Bên trong vang lên tiếng người.

Tôi vội đáp: “Sư phụ tôi Phùng lão đạo sai tôi mang đồ tới nhà vị đây.”

Người kia vừa nghe liền gấp gấp mở cửa, ra cửa chính là một người đàn ông chừng 40, 50 tuổi vận quần áo ngắn, vừa nhìn đã biết tôi tới trong nhà. “Mời vào trong, hôm nay không tốt lắm.”

Tôi vội gật đầu: “Đúng vậy, chưa chi đã mưa.”

Tôi thò tay vào ngực áo muốn đưa đồ cho hắn, ai ngờ hắn lại xua tay một cái: “Vật này ta không thể nhận, cậu phải đưa nó cho quản gia.”

Tôi cười thầm trong bụng, chuyện này đúng là phức tạp, trên mặt cũng cười theo: “Vậy được, chú mau dẫn tôi đi đi, trời sắp mưa nhưng tôi không mang ô.”

“Vâng vâng.” Người kia cũng biết, vội vàng đưa tôi đi gặp quản gia.

Nhà Hoàng viên ngoại đúng là lắm tiền nhiều của, trong sân ba cửa vào, ba cửa ra, lát sân bằng gạch xanh, trong nhà tôi tới đi tới đi lui, họ đều mặc đồ tang màu trắng. Vừa mới bước vào ngoại viện, một người đàn

ông trung niên liền ra đón, ông ta vẫn mặc xường xám lụa đen, bên ngoài khoác thêm một áo lạnh trắng. Vừa trông thấy tôi ông ta đã chấp tay thi lễ: “Đây là cao đồ của Phùng đạo trưởng đúng không?”

Tôi từ khi nào thành cao đồ chứ, tôi ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu: “Nào dám, nào dám, Tần tổng quản, tôi thay sư phụ đưa đồ vật cho ông.” Nói xong móc ra tờ giấy.

Tần tổng quản vội vàng đưa hai tay tiếp nhận: “Thật làm phiền tiểu sư phụ phải đến đây một chuyến. Đây là tiền thưởng, cậu giữ kỹ nhé.” Sau đó đưa cho tôi một túi bạc nhỏ, tôi sờ sờ nó, đúng là không ít tiền đâu, quả nhiên là nhà giàu.

Tôi cười khom người nói: “Thế tôi không quấy rầy nữa, sư phụ còn đợi tôi trở về.”

Tần tổng quản nghe xong: “Được rồi, ta cũng không giữ cậu.”

Vừa dứt câu, chỉ nghe ngoài trời vang lên tiếng sấm, sau đó mưa lộp bộp rơi. Tôi rầu rĩ nhìn, lần này thật hết cách.

Tần tổng quản mở lời: “Trời mưa to lắm, không thì tiểu sư phụ cứ ở đây trú mưa, đợi trời ráo hẵng về.”

“Cám ơn Tần tổng quản.”

Ông ta sắp xếp cho tôi một căn phòng ở ngoại viện, sai người bưng lên điểm tâm và nước trà, sau đó vội vàng rời khỏi.

Tôi ngồi trong này ăn ăn uống uống, chờ mưa dứt rồi phải mộng đi.

Nhưng dường như cơn mưa không điểm dừng, tôi ăn hơn nửa hộp điểm tâm mà vẫn mưa như vậy. Mất nhìn ngoài cửa sắc trời càng tối, cả một tia sáng cũng biến mất. Lòng dạ có chút buồn rầu, trời tối như thế, tôi không dám qua đêm ở ngoài đâu.

Bên ngoài Hoàng phủ đã thấp đèn lồng, khắp nơi sáng rực. Bên này một tiểu nha hoàn nói Tần tổng quản mời tôi đi ăn cơm.

Tiểu nha hoàn cầm đèn lồng trắng đi trước dẫn đường, tôi và nàng mỗi người một chiếc ô. Mưa đánh vào ô tí tách, tí tách. Tiểu nha hoàn bước nhỏ nhưng rất nhanh, nàng đi một đoạn bèn chờ tôi một chút. Tôi thấy hơi ngượng ngùng nên tìm chuyện để tán gẫu.

“Cô tên gì?”

“Tôi tên Thúy Châu.”

“Cô làm ở đây bao lâu rồi?”

“Hai năm.”

Tôi và tiểu nha hoàn một hỏi một đáp, bước chân cũng chậm lại, bỗng trong không gian dường như vang lên một ít thanh âm dứt quãng.

Tôi lắng nghe một chút, cười hỏi: “Giời ơi, nhà các cô mời con hát ấy à?”

Tiểu nha đầu phút chốc nhìn tôi: “Đâu phải, con hát ngày mai mới đến.”

Tôi sững ra giây lát, bên tai rõ ràng nghe thấy giọng phụ nữ đang hát hí khúc, giọng hát kia uyển chuyển, bi thiết, nghe qua rất đổi thê lương.

“Mộng hồi oanh chuyển, loạn sát niên quang biến.

Nhân lập tiểu đình thâm viện.

Chú tẫn trầm yên, phao tàn tú tuyết, nhấm kim xuân quan tình tự khứ niên?”

**(Tạm dịch: Tình mộng vàng oanh, thời thế đảo điên*

Người đứng nơi tiểu đình biệt viện

Hương tàn khói tận, ném bỏ dây thêu, ngắm xuân này nhớ tình xuân năm ngoái?)

Nghe xong cả người tôi run lên, cười khan hai tiếng: “Cô không nghe có ai hát hí khúc ư?”

Tiểu nha đầu thấy bộ dạng tôi không giống đùa giỡn, nét mặt nàng cũng có chút lạ lùng: “Anh đừng làm tôi sợ nha, tôi chẳng nghe thấy gì hết.”

Tôi nuốt nước bọt: “Hay là chúng ta đi xem thử? Âm thanh phát ra từ hướng này.” Nói xong, tôi chỉ vào vườn hoa cách đó không xa.

“Đừng đi!”

“Sao vậy?”

Tiểu nha đầu mặt mũi trắng bệch, lắc lắc đầu: “Chỗ đó từng có người chết.”

9. Chương 9

Edit: Thỏ

Tôi nghe xong, ngây ngẩn cả người. Thở dài trong lòng một tiếng, từ ngày làm mình hôn, Khúc Tiểu Duẩn tôi có sao cứ cùng quý kết thù.

“Vây đi nhanh thôi, chỗ này có chút tà khí.” Tôi nhỏ giọng bảo.

Tiểu nha đầu vừa rồi còn bị tôi dọa, nay bỗng dưng hỏi rằng: “Tiểu sư phụ, anh không phải đạo sĩ sao? Chắc chắn anh có thể đối phó với loại quỷ này mà, đúng chứ?”

Đứng trước mặt cô em này, tôi còn thực sự không dám nói mình là một đạo sĩ dỏm, cái gì cũng chịu thua. Rồi tôi nghênh cổ lên nói: “Điều đó là đương nhiên, sư phụ tôi là Phùng lão đạo cô cũng biết đó, ổng là nhân vật nổi danh mười dặm tám thôn, tuy rằng tôi không lợi hại như ổng nhưng đối phó với loại tiểu quỷ này cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên, hôm nay khí trời khá xấu, sẽ ảnh hưởng đến năng lực của tôi. Chỉ bằng chờ hết mưa tôi lại đến đó xem xét.”

Mạnh miệng nói xong, tôi nhấc chân muốn đi. Ai ngờ cô em kia ngăn tôi lại: “Tiểu sư phụ, đừng đi mà. Anh giúp chúng tôi thu quỷ đi, lão gia chính là bị nàng hại chết!”

Nghe nói vậy, tôi lộ ra nét mặt hoài nghi: “Vì sao cô biết?”

“Là nữ đầu bếp nói cho tôi.” Cô em cuống cuống tường thuật.

“Nàng nói, có ả đào hát năm năm trước nhảy xuống giếng tự vẫn trong vườn hoa. Lão gia qua đời là do ả đến đòi mạng.”

Tôi nghe xong cười hai tiếng: “Thúy Châu à, mê tín cũng không tốt đâu. Chúng ta mau đi ăn cơm thôi.”

Ai ngờ sức lực trên tay cô em kia cũng rất lớn, vẫn giữ chặt không cho tôi rời khỏi, thậm chí nàng còn quý gối trước mặt tôi: “Tiểu sư phụ, mong anh thương xót giùm, làm ơn đem nữ quỷ đó thu đi, bằng không quản gia sẽ đuổi cổ chúng tôi hết.”

“Tại sao muốn đuổi các cô?” Tôi có chút rối ren.

“Phu nhân nói gia trang này không sạch sẽ, đợi làm xong tang sự lão gia sẽ bán đi, đầy tớ trong nhà đương nhiên cũng bị sa thải. Nhưng nếu anh bắt được nữ quý ấy, gia trang này sẽ không phải bán, chúng tôi cũng không cần đi.” Cô em giương đôi mắt ngập nước, to tròn trong veo nhìn tôi khẩn cầu.

Tôi nhất thời không biết làm sao cho đúng.

Tôi hơi lúng túng xoa tay, thầm nghĩ nếu có cách giải quyết sự tình theo hướng không động chạm đến nữ quý ấy thì tôi sẽ giúp cho.

“Thúy Châu, tôi...” Lời còn chưa nói hết, trong đầu đã truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Đừng sợ, có ta ở đây.

Tôi nghe xong, trong lòng lộp bộp hai tiếng, Trần đại thiếu thê mà cũng ở đây, nhưng tại sao tôi cảm thấy sợ hơn vậy?

“Tiểu sư phụ, tiểu sư phụ.” Thúy Châu ở bên cạnh nhẹ giọng kêu tôi.

Ta sửng sốt một chút, vội vàng cười gật gật đầu: “Để tôi qua xem thử, nếu bắt không được cô cũng đừng trách tôi.”

Cô em lập tức nín khóc, mỉm cười, vội gật đầu nói: “Cảm tạ tiểu sư phụ, cảm tạ anh.” Sau đó đưa đèn lồng trên tay cho tôi, chỉ chỉ về vườn hoa phía trước. “Chính là cái giếng cũ trong vườn hoa kia, anh đi vào sẽ thấy ngay.”

Nói xong nàng quay người, đương-nhiên-chạy.

Tôi cầm lồng đèn không biết nên đi phía trước hay lùi phía sau.

Bàn tay cầm đèn lồng bỗng dưng bị một bàn tay lạnh như băng nắm chặt: “Đi thôi.” Chất giọng Trần đại thiếu vang lên bên tai, rất nhẹ nhàng, cũng không biết từ đâu truyền tới.

Tôi nuốt nước bọt, chuyển động bước chân, tim đập loạn xạ đi về phía vườn hoa.

Tuy nói đây là vườn hoa nhưng có thể thấy được rất nhiều năm không ai chăm sóc, cỏ dại cao hơn đầu người, bên trong cỏ dại có thể mơ hồ nhìn thấy vài cây hoa nguyệt quế, hoa thược dược còn sống sót nhờ may mắn.

Trần đại thiếu nắm tay tôi, tuy rằng tay y lạnh lẽo nhưng giữa màn đêm như thế cũng tạo cho tôi cảm giác an toàn. Băng qua chặn đường cỏ dại, nương theo ánh sáng của đèn lồng, tôi nhìn thấy một chiếc giếng cạn

cách đó không xa.

“Ma nữ đâu?” Tôi thì thào hỏi.

Trần đại thiếu khẽ cười một tiếng: “Em không phải sợ.”

Tôi đành cười, sau đó lặng im.

Tuy rằng nhìn bằng mắt thường không tới, nhưng rõ ràng tôi cảm giác được Trần đại thiếu đã buông lỏng tay tôi, bàn tay lạnh băng lướt qua đôi mắt tôi. “Em xem kìa.”

Vừa dứt lời, tôi bị cảnh tượng đang trước dọa cho tê cả da đầu, đèn lồng cũng không cầm vững, cứ thế rơi trên mặt đất.

Nơi giếng cạn héo khô có một vóc người con gái thướt tha, nàng vận một bộ áo diễn tàn tạc đỏ thẫm, tóc tai rối bù, một chiếc trâm ngọc được cài lung tung trên tóc. Có thể thấy được cô gái này có dung mạo nhu mì, xinh đẹp, chỉ là hơn nửa gương mặt đã bị rách hỏng, một con ngươi lồi khỏi hốc mắt, lúc ẩn lúc hiện. Máu vẫn không ngừng chảy nữa bên mặt. Cả người nàng ướt đầm, giọt nước đọng trên tóc và vạt áo tí tách rơi trên đất.

Tôi suýt thì hét ầm lên nhưng Trần đại thiếu đã chặn mồm tôi lại: “Đừng hét, ả không nhìn thấy em.”

Tôi vội gạt đầu, ngay cả thở cũng không dám thở.

Nàng nhắm đôi mắt, xuất hiện trước mặt chúng tôi, ống tay áo đầm nước không ngừng múa may, trên môi tràn đầy lời ca thảm thiết, nàng hát đủ khiến người khác tê dại da đầu, sờn cả tóc gáy.

“Thiên duyên, giá trung hoài na xử ngôn?

Yêm tiên, bát tàn sinh, trừ vãn thiên.”

**(Tạm dịch: Duyên kiếp đối đời, còn đâu lời chân thật?)*

Đắm trong đau khổ, trút bỏ mệnh tàn, chờ hồi trời xanh.)

Nữ quỷ đứng trước mặt tôi, chỉ cảm thấy cả người cứng ngắc, da gà da vịt nổi đầy mình.

“Em muốn tóm ả sao?” Trần đại thiếu dịu dàng hỏi.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, tôi còn muốn sống thêm hai năm.

“Ừm, vậy chúng ta về nhà thôi.”

Đầu tôi như già tôi.

Đèn lồng đã vốn rơi trên mặt đất đã tắt nay lại tự mình bay vào tay tôi, chỉ nghe ‘phù’ một tiếng, tim đèn bên trong rực cháy, phát ra ánh sáng mờ nhạt.

“Đừng sợ, cùng ta trở về.”

Tôi gật đầu, xoay người, thứ nhìn thấy vẫn là một thân hỉ phục của y. Trần đại thiếu đi trước, dưới cơn mưa, nắm tay tôi từng bước từng bước quay về.

Nữ quỷ phía sau vẫn còn a a mà hát, máu và nước mắt thấm đẫm, nhưng người đàn ông này lại bình tĩnh đưa tôi rời khỏi chốn hung hiểm kia.

Lúc y dắt tay tôi gần tới tiền viện, tôi bỗng nghe loáng thoáng tiếng người.

“Em tự đi nhé.” Trần đại thiếu thả tay tôi, bóng dáng cũng dần dần mờ nhạt. Trông thấy y muốn biến mất, không biết vì sao tôi giữ tay y lại khiến y kinh ngạc quay đầu nhìn tôi.

“Anh muốn đi đâu?”

Trần đại thiếu bỗng nhiên nở nụ cười, đôi môi không mở nhưng giọng nói lại lọt vào tai: “Không phải em sợ ta ư?”

Tôi bỗng hối hận vì đã kéo y, nghe y hỏi thế, tôi hơi khó chịu mở mắt: “Kỳ thực cũng không sợ lắm.”

Lời này nếu như lúc trước, đánh chết tôi cũng không phun ra, nhưng giờ phút này chẳng hiểu vì sao nói rất trôi chảy.

Vừa dứt lời, Trần đại thiếu bên kia không đáp lại nữa, tôi ngoảnh mặt nhìn nhưng không thấy y đâu.

Một tên người hầu vội vàng chạy tới: “Tiểu sư phụ, hóa ra cậu ở đây!”

Tôi còn đang tìm xung quanh thân ảnh của Trần đại thiếu, chỉ nghe trong đầu chợt vang lên thanh âm quen thuộc.

Ta vẫn ở bên cạnh em đấy thôi.

10. Chương 10

Edit: Thỏ

Ta vẫn bên cạnh em đấy thôi.

Nghe y nói xong, tôi có chút sững sờ, người hầu kia cũng chạy tới trước mặt tôi: “Tiểu sư phụ, tổng quản sai tôi mời cậu dùng cơm.”

Bấy giờ tôi mới khôi phục tinh thần, đáp qua loa: “Hả? Ừ, tôi đến ngay.” Vừa nói xong, đi về trước hai bước, trong lòng bỗng có chút hoảng hốt, suýt thì trượt chân.

“Tiểu sư phụ, cậu cẩn thận tí.”

Tôi cười khan hai tiếng: “Đường này hơi gồ ghề.”

Người hầu quan sát nền gạch màu xanh được lát thẳng hàng, không lên tiếng.

Tôi cúi đầu sau đó nhìn lên, mặt hơi ửng đỏ. Rồi tôi cùng hắn đi đến chỗ ăn.

Dọc hành lang đèn đuốc thấp sáng trưng, còn có hai nha hoàn đứng hai bên hầu hạ. Một trong số đó chính là Thúy Châu, thấy tôi bình an vô sự trở về, đôi con ngươi của nàng cũng ngời sáng, thậm chí tôi còn thấy được bóng dáng của bản thân phản chiếu trong đáy mắt đầy sùng bái của nàng.

Ở giữa đặt chiếc bàn hình chữ nhật, trên bàn bày ra bảy, tám món ăn và hai chai rượu vàng, tổng quản trông thấy tôi liền vội vàng đứng dậy: “Tiểu sư phụ, cậu đi đâu? Tại sao nửa ngày không hề gặp cậu?”

Tôi cười ha ha: “Nhà Hoàng viên ngoại lớn quá, tôi bất cẩn nên lạc đường, thực ngại.”

Tần tổng quản thấy thế cũng không nhiều lời, ông ta bèn mời tôi ngồi xuống: “Tối nay e rằng mưa dầm, chỉ bằng cậu ở lại đi.”

Tôi nghĩ giây lát, rút cuộc lắc đầu bảo: “Thứ lỗi, sư phụ vẫn chờ tôi ở nhà, tôi mượn ô của ông về là được.”

Tần tổng quản nghe xong cũng không mời mọc nữa, hai người chúng tôi nhập tiệc, ăn uống thả ga.

Giữa bữa cơm, Tần tổng quản không ngừng hướng tôi mời rượu. Tôi uống một hai chén đã từ chối với lý do: tửu lượng kém, chỉ diệt mồi, không diệt rượu.

Rồi ông ta bắt đầu tự rót chén một chén hai cho mình, khi đã ngà ngà say, ông ta bèn lôi kéo tôi xưng huynh gọi đệ. Tôi cũng phụ họa gọi vài tiếng Tần ca.

“Tần ca, anh làm cho nhà Hoàng lão gia mấy năm rồi?”

Tần tổng quản ợ rượu, duỗi ra ngón trỏ làm hình số chín. “Ừ, đã chín năm.”

“Đúng là lâu thật. À, Tần ca, Hoàng lão gia ngoại trừ Đại phu nhân thì còn có ai không?”

“Đương nhiên, là đàn ông ai lại không có tam thê tứ thiếp?” Nói xong phà hơi rượu vào mặt tôi khiến tôi nhúm mày.

“Có một cô vợ lẽ, gọi Di thái thái, nhưng cô này đoản mệnh, vừa vào cửa không quá hai năm đã từ trần.”

“Tại sao nàng chết?”

Tần tổng quản liếc tôi một cái: “Thân thể bệnh tật, ít phúc.”

“Vậy Hoàng lão gia không cưới thêm sao?”

Tần tổng quản cười hì hì: “Tiểu sư phụ, dùng bữa dùng bữa. Chuyện của chủ nhân không đến lượt người hầu bọn ta nói lung tung.”

Tôi vừa nghe xong đã biết lão cáo già này không hề say, tâm trí vẫn còn xảo trá. Ăn vài miếng nữa đã nghe thấy đồng hồ Hoàng gia gõ liên tiếp mười lần.

Tôi sợ hết hồn, lúc này đã trễ như vậy, tôi bèn vội vã đứng dậy tạm biệt ông ta. Tần tổng quản còn muốn giữ tôi, bỗng một nha hoàn bấm báo rằng phu nhân gọi ông ta sang một chuyện.

Một quản gia đi vào phòng phu nhân lúc mười giờ đêm? Chuyện này hình như có vấn đề.

Tần tổng quản bảo nha đầu kia đi trước nói ông ta lập tức đến ngay, sau đó quay lại tiễn tôi ra cửa.

Kể cũng lạ, vừa ra cửa chính thì mưa đã ngừng, chỉ có sắc trời một màu đen kịt. Tần tổng quản cho tôi mượn đèn lồng, còn dặn tôi đi đường cẩn thận. Tôi vội cảm ơn ông ta, cầm đèn lồng ra về.

Thành thật mà nói, tôi lớn xác như vậy nhưng chưa từng đi bộ một mình vào đêm khuya. Khi còn bé có một lần cùng đám bạn chơi đùa, trời tối thui mới mò về, kết quả bị lão đầu xách tôi lên đánh vào mông đau điếng, đánh đến lúc tôi không dám đi chơi về muộn nữa.

Người trong thôn gia buổi tối đều đi ngủ rất sớm, vì họ sợ lãng phí nến. Tôi một mình cầm theo chiếc đèn lồng lụa trắng, trong lòng vẫn thấy rất kỳ quái.

Nghe tiếng gió rít bên tai, trời mưa lất phất, hơi lạnh bốc lên làm người khác sợ hãi, trong mũi tôi tràn đầy hương vị bùn đất ẩm ướt.

Qua khỏi cửa thôn, đi về phía trước hai bước đã đến nghĩa địa. Tôi cầm đèn lồng với tâm trạng bấp bênh. Đã nửa khuya rồi, có gặp ma trời không vậy? Bỗng một bóng đen lao vút qua tai tôi, đụng vào vành tai khiến tôi hét lên một tiếng.

“Bà già nó!”

Dùng đèn lồng soi xung quanh, tôi phát hiện đó chỉ là con quạ. Nó đậu trên cây, phát ra tiếng kêu khàn khàn như cú. Tôi nuốt ngụm nước bọt, suy nghĩ hồi lâu rồi cuộc mở miệng hô lên: “Này, Trần đại thiếu, anh ở đâu?”

Chờ một hồi không nghe y đáp lại, tôi trở nên hoảng hốt: “Trần Lập Châu, Trần Lập Châu!” Tôi liền hô hai tiếng.

Bên tai tiếng gió ngày một lớn dần, tựa như bầu trời có dấu hiệu ngừng mưa. Tôi chỉ mặc áo khoác mỏng nên cả người lạnh run cầm cập. Ngay lúc tôi bắt đầu sợ hãi, thanh âm của Trần đại thiếu chợt vang bên tai: “Ta ở đây.”

Vừa nghe thấy giọng y, trong lòng tôi nảy sinh vui sướng. “Anh ở đây mà không lên tiếng, còn tưởng rằng anh bị gì rồi. Cũng không phải tôi nhát gan đâu, chẳng qua đi một mình buồn chán nên muốn tìm người trò chuyện.” Tôi cố tỏ ra bình tĩnh trấn tĩnh.

“Em muốn nói gì?” Trần đại thiếu bỗng hỏi một câu.

Tôi sững sờ giây lát, sau đó hạ thấp giọng: “Thì tán gẫu, coi như tìm hiểu nhau thôi.”

Trần đại thiếu khẽ cười hai tiếng: “Được.”

Nói đoạn, Trần đại thiếu hiện ra thân hình. Vóc dáng y cao lớn, cân đối, mặt mày thanh nhã, môi mỏng phớt xanh, y đứng đó như một mỹ nam tử. Tôi nhìn y, thở dài.

“Em thở than điều gì?” Giọng y vang trong không khí nhưng tôi không thấy y mở miệng ra.

“Vì sao anh nói chuyện chẳng hé môi?” Tôi hiểu kỳ hỏi.

“Bởi vì ta đang ngậm đồ vật.”

“Vật gì á?”

“Dạ mình châu tổ truyền.”

Tôi cả kinh xuýt xoa, y đúng là giàu nứt đổ đổ vách, người nghèo nào có thể gặp được đồ chơi kia, thế mà Trần gia lại dùng dạ mình châu áp lưỡi.

Tôi từng nghe sư phụ nói, thời xưa trước lúc tắm liệm vương công quý tộc thì người ta sẽ đặt một viên ngọc vào mồm, tục xưng áp lưỡi. Một để cho người chết không làm ma đói ở âm phủ, hai là phòng ngừa người chết mồm mép tép nhảy, rước họa vào thân.

“Trần đại thiếu, nhà anh nhiều tiền như vậy nhưng ba mươi vẫn chưa vợ là sao?”

Trần đại thiếu cầm đèn lồng từ tay tôi, vừa đi vừa nói: “Hẳn kém duyên vô phận.”

Tôi gãi đầu, theo sát y.

“Nhà anh có mấy người?”

“Bốn người. Cha ta mất sớm, còn có mẹ và hai đứa em. Một trai, một gái.”

“Anh có em trai em gái ư?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Ừm.”

“Tình cảm bọn anh thế nào?” Bởi vì tôi là trẻ mồ côi, từ nhỏ đến lớn không có anh chị em nên tận đáy lòng rất hâm mộ những người có gia đình như vậy.

“Em trai 15 tuổi đi du học Tây Dương nên ta thân hơn với em gái.”

“Anh nhớ họ không?” Tôi nhìn gò má y, nhẹ giọng hỏi.

Trần đại thiếu nghe vậy, liếc mắt nhìn tôi: “Cũng bình thường. Âm dương cách biệt, nhớ hay không đều như nhau.”

“Anh có thể trở về gặp họ mà.”

“Người chết, duyên phận với nhân gian cũng hết, nếu cứ cố chấp không buông cũng chỉ hại người hại mình.”
Ngữ khí của y rất hồ hững.

“Nhưng vì sao anh hóa thành ác quỷ?” Lời vừa hỏi xong tôi đã hối hận rồi.

Chỉ nghe cuồng phong nổi lên mãnh liệt, tiếng gió gào thét từng trận nghen ngào. Trần đại thiếu đứng trước mặt dùng đôi con ngươi đen nhánh lảng lảng nhìn tôi. Chiếc đèn lồng trắng trong tay y tựa như một vị sứ giả chiêu hồn, đang chờ độ tôi qua sông Nại Hà.

Tôi sợ hãi lùi về sau mấy bước.

“Vì ta còn tâm nguyện chưa hoàn thành nên phải mang dáng vẻ ấy.” Nói xong, đôi mắt y dần dần đỏ lên, giống như đẫm màu của máu.

Tôi hét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

11. Chương 11

Edit: Thỏ

Lúc tôi tỉnh dậy lần nữa đã thấy mình nằm trong phòng. Tôi nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, trở mình ngồi dậy, há miệng muốn gọi lão đầu, nhưng dường như nghe thấy lão đầu đang nói chuyện với ai.

Tôi vội xuống giường, lạng lẽ bước ra, nằm nhoài trên khe cửa quan sát.

Chỉ thấy Lão đầu ngồi trên ghế gỗ, vừa hút thuốc vừa thì thào hỏi: “Cậu xem cậu không có việc gì còn dọa nó làm chi? Nó nhát gan lắm, hồi bé coi người ta giết gà mà run rẩy nửa ngày.”

Tôi chờ nửa ngày cũng không nghe ai đáp lại, một lúc sau, lão bồi thêm: “Cậu cũng đừng nôn nóng, mọi việc đều có nhân quả. Gieo nhân nào gặt quả nấy, hấp tấp chỉ làm hỏng chuyện thôi.”

Tôi gẩn ra một lát, thầm nghĩ ông già này bị trúng tà? Tại sao ở một mình trong phòng ngồi lẩm bầm, lẩm bầm. Những lời nọ đang nói về tôi? Chẳng lẽ lão đang trò chuyện cùng Trần đại thiếu? Còn chưa đợi tôi suy xét thấu đáo, lão đầu đã đứng dậy đi về hướng tôi. Tôi thẳng thốt trong lòng, vội vã chui vào chăn giả vờ say ngủ.

Bên tai nghe thấy tiếng lão đẩy cửa phòng ra, đi vào.

“Chưa tỉnh à?” Lão đầu lẩm bẩm.

Tôi lóng lõ tai muốn biết lão định làm gì. Bỗng nhiên dưới bàn chân lan ra cảm giác nóng rất đau đớn, tôi tránh né, ôm chân nhảy dựng trên giường: “Lão già chết tiệt, lão điên rồi dám lấy tẩu thuốc hun nóng con!”

“Khà khà, ta đang trị bệnh cho mi đấy. Tẩu thuốc này chuyên trị bệnh mi mà.” Nói xong híp mắt rít một hơi.

Tôi nổi đóa, cố sức xoa xoa bàn chân.

“Được rồi, bệnh cũng hết, mi mau dâng hương cho Trần đại thiếu đi.” Nói xong lão nhồm dậy, quay bước bỏ đi.

“Sư phụ!” Tôi há mồm gọi lão.

“Gì?”

“Vì sao Trần đại thiếu tìm con?” Tôi nhỏ giọng nghi vấn.

“Việc này tự mi phải làm rõ.” Sư phụ nói xong bèn đi ra cửa.

Tôi vừa suy nghĩ, vừa xoa chân, máu nóng dồn lên đầu. “Nói cũng như không!” Rồi nhăn nhó xỏ giày vào, đứng dậy.

Vốn định ra ngoài hẩn nhưng cuối cùng vẫn đi đến trước bài vị, châm ba nén nhang, ngẫm nghĩ hồi lâu: “Cám ơn anh đã đưa tôi trở về.” Nói xong quay lưng bỏ trốn.

Ba nén nhang phía sau chột lóe chột tắt, cuối cùng tắt hẳn. Lúc tôi vừa ra sân đã thấy lão đầu cầm quạt phe phẩy hóng mát.

“Sư phụ!” Tôi đi hai ba bước tới trước mặt lão.

“Gì?”

“Hoàng gia kia dường như có vấn đề.”

“Vấn đề gì cơ?” Lão đầu ngay cả mắt cũng không thèm mở.

“Nhà ông ta có nữ quỷ.” Tôi háng giọng.

“Ồ~”

“Lão ồ gì chứ!”

“Có nữ quỷ thì thế nào? Ta chỉ xem phong thủy, không lấn sang lĩnh vực bắt ma.”

“Vậy lão cũng đi xem đi, lỡ mà nữ quỷ kia hại người thì sao?” Tôi gấp gấp hỏi.

“À hại chết ai?”

“Hoàng lão gia, con nghi ngờ ông ta bị nàng hại chết.”

“Hứ, thế mi đi bắt ma đi.”

Tôi đặt mông ngồi bên cạnh lão: “Nghĩa là con muốn nhờ lão giúp giùm, chứ lão có dạy con bản lĩnh cái mẹ gì đâu mà đòi đi bắt.”

“Là do ta không dạy hả? Còn không phải mi biếng nhác riết quen, ta dạy kiểu gì cũng không thèm học.” Sư phụ mở mắt ra, hùng hùng hổ hổ mắng.

“Cho nên con mới nhờ lão ra tay.” Tôi cười nói.

“Không rảnh, muốn thì tự mình làm.” Lão đầu bèn nhắm mắt lại.

Tôi bực dọc đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng.

“Tiểu tử ngốc, có đồ tốt mà không biết xài thì thôi.”

Tôi quay đầu nhìn lão.

“Nữ quỷ kia căn bản không phải đối thủ của Trần đại thiếu, mi đưa hắn đi còn hữu dụng hơn ta nhiều.”

Tôi liếc mắt nhìn lão, không nói gì, chỉ im lặng trở vào trong.

Vừa vào phòng, tôi thấy nhang chưa tàn đã tắt. Trong lòng tôi cảm thấy kỳ lạ, nhang đốt chưa tàn đã tắt là điềm không kị, vì thế vội vàng thắp thêm lần nữa.

Nào ngờ vừa đốt xong, lại tắt; cứ liên tục hai, ba lần như vậy khiến nội tâm tôi có chút sợ hãi. Bỗng nhiên ngọn nến trước mặt phát ra một tiếng ‘phù’, sau đó lập lòe cháy lên. Tôi run gần chết, hoang mang nhìn bài vị y mà không biết xảy ra chuyện gì.

“Trần Lập Châu, anh thích dọa tôi lắm hả?” Tôi thấy sợ nhưng không rõ sợ điều gì, cũng đành gân cổ lên gào thét.

Bỗng nhiên trong phòng nổi lên một trận gió âm, tôi vừa quay đầu lại đã thấy Trần Lập Châu đứng trước mặt tôi, hai chân hồng đất. Tôi thấy có gì đó bất thường, mẹ nó sao con người của y lại biến thành màu đỏ. Trần Lập Châu lạnh lẽo nhìn chăm chăm tôi, cặp mắt ấy đỏ ối như lần trước tôi bắt gặp, thậm chí còn đỏ hơn nhiều, đỏ đến mức hóa thành màu đen. Móng tay y vừa đen vừa dài, nếu bị bộ móng này đâm trên cổ một chút thôi đảm bảo tôi chết ngay tại chỗ. Nếu lần trước trông y còn giống người sống thì lần này y chính là nguyên hình ác quỷ!

Ánh nền màu xanh hắt lên gương mặt y, lộ ra nét lạnh lùng và tàn nhẫn. Thời khắc ấy tôi cảm nhận được cái chết đang đến rất gần.

Y muốn giết tôi! Tôi sợ hãi lùi về sau mấy bước.

“Trần Lập Châu, anh sao vậy?” Tôi dùng hết can đảm hỏi y bằng chất giọng run run.

Trần Lập Châu giơ tay phải lên, hướng tôi ngoắc ngoắc, chân của tôi theo sự khống chế của y mà đi đến bên người. Một bước rồi hai bước, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuôi, lưng áo đã sớm ướt đẫm, nhưng làm thế nào tôi cũng không chạy thoát được.

“Trần Lập Châu!” Phía sau vang lên một tiếng quát thật lớn, mà bây giờ cổ tôi đã nằm trong tay y.

“Sư phụ, cứu con với!” Ông đây sợ đến nước mắt nước mũi đầy mồm.

“Trần Lập Châu, cậu đã cùng nó kết bái thiên địa, kết tóc se duyên, cậu thật sự muốn giết nó?” Sư phụ cao giọng hỏi.

Trần Lập Châu nghe xong nhìn tôi: “Kết tóc?” Âm thanh trống rỗng không biết từ đâu bay tới, dường như vang vọng khắp xung quanh.

“Tên nó đã nằm trong gia phả của cậu rồi, không tin cậu có thể tự mình kiểm chứng.”

Trần Lập Châu nâng cầm tôi lên, dùng đôi con ngươi đỏ ngầu quan sát tôi tỉ mỉ. Tôi hít nước mũi, giương

đôi mắt ngập nước nhìn y.

Chân mày y liền nhíu lại, dường như có chút không tin vào trình độ thưởng thức (quan niệm thẩm mỹ) của mình sao có thể thành ra như thế.

Trầm mặc hồi lâu, định bụng hạ quyết tâm đón nhận cô dâu này, y bèn mở miệng: “Đã làm vợ ta sao còn muốn tuổi thọ dương gian?”

Tôi vừa nghe xong đã thấy không đúng, vội vã hô to: “Tôi với anh có sinh tử kết hôn khế!”

“Ồ?” Trần Lập Châu mắt lạnh nhìn tôi, dường như không hề lay chuyển.

Tôi cuống quýt bổ sung: “Tôi chết anh sẽ hồn phi phách tán, còn ông đây đi xuống âm phủ đầu thai như bình thường, ý anh sao?”

Một Trần Lập Châu vốn dĩ luôn thờ ơ khi nghe đến lời này, trong mắt dường như có phần do dự. Tôi bèn vui vẻ nói: “Anh để tôi sống thật tốt, tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh, thế nào?”

“Vẫn luôn ở bên cạnh ta?” Trần Lập Châu chậm rãi lặp lại.

“Đúng thế.” Ngay sau khi tôi tự cho mình là thông minh thì hối hận tím cả ruột gan, đều do cái miệng nhanh hơn não!

Trần Lập Châu bỗng nhiên nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng muốt. Tôi nhìn nụ cười kia, trong lòng cảm thấy có gì đó sai sai nhưng không biết nó sai chỗ nào.

“Quyết định vậy đi, ta đảm bảo tuổi thọ em dùng hết, sau đó vĩnh viễn ngốc bên cạnh ta.”

Tôi nghe y nói xong đã thấy kỳ cục. Còn chưa đợi tôi thông suốt, Trần Lập Châu đã dùng móng tay rạch vào lòng bàn tay tôi cả tay y, sau đó cùng nhau nắm chặt lại.

“Nếu làm trái lời thề, hồn phi phách tán.”

Trần Lập Châu bật cười lạnh lẽo, từng câu từng chữ mà rằng.

Tôi trợn to đôi đồng tử, hét cách giạt tay mình ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình ký giấy bán thân, hơn nữa còn là bán thân vô thời hạn.

Tôi có chút tuyệt vọng nhắm nghiền mắt, trong miệng tràn đầy hương vị mặn đắng, tan nát cõi lòng.

Ai mẹ nó có thể nói cho ông, thời khắc mà ông mày dâng hương rồi cuộc đã có chỗ nào không đúng...

12. Chương 12

Edit: Thỏ

Thấy tôi ký giấy bán thân, tâm trạng Trần đại thiếu dường như trở nên tốt hơn. Y nhẹ nhàng ngồi vào ghế, nhìn tôi: “Ta đói.”

Tôi lau nước mắt nước mũi trên mặt, tươi cười xun xoe: “Tôi đây liền đi dâng hương cho Trần ca ngài ạ.”

“Ai thèm ăn thứ đấy?” Trần Lập Châu hơi nhướn mày, đôi mắt quét về sư phụ tôi. “Ta muốn ăn cái khác kia.”

Tôi cả kinh, vội vàng đứng lên chắn đằng trước lão: “Nếu anh muốn ăn sư phụ, trước hết ăn tôi!”

Sư phụ đẩy tôi ra, nói với Trần Lập Châu rằng: “Ác quỷ sống nhờ ăn, tuy nhiên cũng có thể dùng quỷ làm thức ăn, không biết Trần đại thiếu muốn ăn loại nào?”

Trần đại thiếu nghe xong, đưa tay chống cằm nhìn tôi liếc một cái: “Nếu các ngươi có thể tìm quỷ cho ta xơi, ta sẽ không xơi người.”

Tôi nghe đến đây gấp gáp giơ tay lên, hét lớn: “Tôi biết chỗ nào có quỷ, Trần ca, giờ tôi dẫn anh đi ngay.”

Vừa dứt lời, một người một quỷ đều nhìn tôi.

“Éc, vậy là đi hay không đi?” Tôi sợ hãi rút tay về.

Lúc quay lại Hoàng gia, tôi không ngờ một lần nữa mình nhanh chóng bước lên con đường này như thế. Tôi thấp đèn lồng, cẩn thận từng li từng tí đi trước dẫn đường. Phía sau không có tiếng động, nhưng tôi biết Trần đại thiếu đang theo gót tôi.

Thời điểm băng qua nghĩa địa kia, tôi lại nghe thấy con quạ đậu đầu cành rú lên như người ta đang khóc lóc thê thảm. Tôi chà xát tay theo bản năng, cẩn thận ngó dáo dác xung quanh.

“Em đang nhìn cái gì?”

“Quý.” Tôi trả lời theo quán tính.

Cổ áo bông bị xách lên: “Em đã là người của ta còn dám tơ tưởng đến ma quỷ khác?” Trần đại thiếu dùng đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chú tôi một cách lạnh lùng.

Tôi bị y kéo một phát, đầu óc cũng hồ đồ: “Trần ca, có phải anh hiểu lầm gì hay không?”

“Hiểu lầm?”

“Tôi tuyệt đối không dám nghĩ đến chuyện chạy trốn cùng tên quỷ khác, anh phải tin tôi.” Tôi giơ tay thề nguyện son sắt.

“Hừm.” Trần Lập Châu buông lỏng. “Để ta nghe mấy lời kia lần nữa, ta sẽ xoi tái sự phụ em.”

Tôi nghe xong gật đầu như già tôi. Tận đáy lòng thở than một tiếng, ông đây khổ mệnh ghê.

Đi tới cửa phủ Hoàng viên ngoại, tôi trở tay: “Trần ca, ở đây nè.”

“Em đứng đây đợi ta.”

“Trần ca!” Tôi vội vàng gọi y. “Anh phải cho tôi theo cùng chứ.”

Ánh mắt Trần Lập Châu nhìn tôi như thể tôi rất ngớ ngẩn, rằng ông đây ăn cơm em cũng phải theo nhìn?

“Tôi muốn hỏi nữ quỷ kia rốt cuộc có phải do Hoàng viên ngoại giết hay không.”

Nét mặt Trần Lập Châu rõ ràng hơi mất kiên nhẫn, rốt cuộc y vẫn đưa tay che kín mắt tôi. Thời điểm mở ra lần nữa, tôi đã đi vào bên trong Hoàng gia.

Truyện được đăng tại: tho97.wordpress.com

Lúc này đêm khuya tĩnh mịch, người nhà họ Hoàng từ trên xuống dưới đều đã đi ngủ, khắp nơi đen kịt một màu.

Tôi cầm theo đèn lồng, cẩn thận từng chút đi về phía vườn hoa. Lúc trông thấy giếng cạn, tôi bèn trở tay nói: “Ồ đây.”

Trần Lập Châu nheo mắt nhìn giếng cạn kia một cái, lại liếc sang tôi: “Không có gì cả.”

Tôi hơi sững ra: “Sao lại thế được, rõ ràng chỗ này là nơi nữ quý lần trước hát hí khúc mà.”

Trần Lập Châu không lên tiếng, y ngẩng đầu nghe ngóng rồi dùng ngón trỏ chỉ về hướng linh đường: “Bên kia.”

Trước cửa linh đường Hoàng gia treo cao hai ngọn đèn lồng trắng, trên bàn thờ vong thấp vài ngọn nến tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, nương theo gió thổi tranh sáng tranh tối. Dưới ánh nến, tôi thấy một chiếc quan tài màu đen đặt giữa linh đường, bỗng một trận gió lùa qua khiến toàn thân tôi sởn da gà, tê cóng.

Theo trận gió mà đến là tiếng lầm bầm của người phụ nữ. “Một trăm hai mốt, một trăm hai hai, một trăm hai ba...” Thanh âm thê thảm mang theo thù hận, không biết nàng ta đang đếm cái gì.

Tôi khẽ nuốt nước bọt nhìn Trần Lập Châu.

Y liếc tôi rồi lạnh lùng bảo: “Ta cho em thời gian một nén hương.”

Nghe xong, tôi bèn rón rén bước vào linh đường, thanh âm kia đã đếm tới một trăm hai mươi tám. Đi vào giọng nói ấy, tôi lặng lẽ tới gần, phát hiện đó là giọng nói từ trong quan tài vang lên. Mà chất giọng này đúng là giọng của nữ quý hát hí khúc.

“Một trăm hai chín, một trăm ba mươi...”

Tôi có chút thắc mắc rốt cuộc nàng ta đang đếm cái gì?

Quan tài của Hoàng viên ngoại tương đối cao, dưới đất có kê thêm giá đỡ, tính ra trên dưới quan tài này vừa vạm vỡ đến ngực tôi. Tôi nuốt nước bọt, tim đập rất nhanh, thậm chí còn có thể nghe nó dội thành thịch rõ ràng. Tôi cẩn thận leo lên quan tài bằng đôi tay đầy mồ hôi, quan sát bên trong.

Vừa nhìn xong, đầu tôi muốn phát nổ.

Chỉ thấy nữ quý áo đỏ ngồi trong quan tài, ôm đầu người chết đặt trong ngực mình, chăm chú bứt tóc ông ta. Tóc kia lẫn theo da thịt, một mảnh đầm máu.

Tôi sợ đến cả người run bần bật, chân mềm nhũn ngã lún trên đất.

“Ai!” Nữ quý kia kêu lên thê thảm, nàng nhô đầu ra từ trong quan tài, liếc mắt đã thấy tôi đang ngồi dưới đất.

Tôi nhìn một con người lồi lõm hốc mắt nàng, chỉ cảm thấy dạ dày cuộn cuộn buồn nôn, nhất thời không kìm được nên nôn khan vài tiếng.

“Người là ai?” Nữ quỷ kia đứng dậy, dùng con ngươi duy nhất trên mặt nhìn chăm chú tôi, mái tóc đen tung bay dù không có gió.

Tôi vội vàng xua tay: “Cô là Di thái thái nhà Hoàng viên ngoại?”

Nữ quỷ nhìn tôi, nàng chậm rãi bay khỏi quan tài.

Nàng cũng không trả lời câu hỏi của tôi, ngược lại nở nụ cười quyến rũ: “Tiểu lang quân, ta đẹp không?”

Tôi thấy nàng đảo tròn đôi con ngươi thì dạ dày càng khó chịu, nhưng không dám chọc giận nàng nên chỉ cười giả lả gật đầu: “Đẹp xuất sắc! Di thái thái nhà Hoàng viên ngoại, đây chính là danh xưng khắp mười dặm tám thôn.”

Đáy mắt nữ quỷ dường như lóe lên niềm vui sướng: “Có thật không?”

Tôi vội vã gật đầu: “Cái ngày mà cô bệnh chết, tất cả mọi người đều đau xót, tiếc thương, còn nói cô hồng nhan bạc mệnh.”

“Bệnh chết?” Nữ quỷ lớn tiếng rít gào. “Thất nường ta trẻ trung, khỏe mạnh bị người khác ném vào giếng hại chết.” Vừa nói nàng vừa bay tới quan tài, đưa một tay tóm lấy thi thể đầm đìa máu tươi của Hoàng viên ngoại ôm vào lòng, phát ra điệu cười quái dị hả hê. “Giờ có tốt không, người cũng bị người hại chết, đúng là báo ứng mà.”

“Ha ha ha, ha ha ha ha...”

Tôi tuy rằng sợ hãi nhưng nghe qua cũng thấy chuyện này có oan tình, vội hỏi: “Không phải cô giết ông ta sao?”

Thất nường chậm rãi lắc đầu, một bên dùng tay vuốt ve gương mặt ông ta, một bên dùng móng tay rạch vào mặt khiến máu tươi chảy đầm đìa, bộ vuốt dài nhọn ấy tràn đầy sắc đỏ.

“Ta nghĩ nhiều lắm, ví như đem hắc bầm thây, ăn thịt uống máu hắc! Nhưng ta không làm được, thậm chí ta không thể rời khỏi cái giếng cạn kia.”

“Thất nường, cô cũng quá tàn nhẫn rồi!” Tôi cố nén cơn buồn nôn muốn ngăn nàng lại.

“Tàn nhẫn? Bọn chúng rạch nát mặt ta, lúc ném ta vào giếng cạn khiến ta tàn phế thì có tàn nhẫn không? Ta té gãy chân trong giếng, thoi thóp ba ngày mới chết đi, ai tới cứu ta? Ai tới xót thương ta?” Nàng rít gào nhìn về phía tôi.

Tuy rằng tôi sợ sệt nhưng cũng nghe ra chuyện này có ẩn tình, liền hỏi: “Hoàng viên ngoại không phải do cô giết?”

“Nếu như chúng nó không thờ một pho tượng ngọc Phật, ta đã sớm khiến Hoàng gia này máu chảy thành sông, ha ha ha.”

“Nhưng ông ta chết thế nào?”

“Ha ha, ha ha ha...” Thất nương bỗng ngửa cổ cười điên dại, giọng cười bén ngót đâm vào tai tôi muốn điếc luôn.

“Là phu nhân hấn làm.”

“Hả?”

“Phu nhân hấn mèo mả gà đồng, tư thông quản gia, cuối cùng hạ độc khiến hấn đi đời nhà ma. Quả báo, đúng là quả báo! Ha ha...”

Thất nương vừa cười vừa hươ hươ ống tay áo: “Này này Hoàng Nhất Sơn, người phụ lòng ta, người giết ta, ngược lại bị kẻ khác hại chết, đúng là quả báo nhân tiền. Nay pho tượng ngọc kia đã bị quản gia lén lút đem ra khỏi phủ, không biết bán cho ai, rốt cuộc ta có thể báo thù rửa hận!” Nữ quỷ vừa nói vừa lộ ra mặt xanh, nanh vàng, phun ra lưỡi dài đỏ tươi như máu, nhìn chăm chăm tôi. “Tiểu lang quân, hôm nay người xấu số, chỉ bằng làm món khai vị cho ta!” Dứt lời đã nhe nanh múa vuốt lao về phía tôi.

Tôi sợ hãi muốn bỏ trốn nhưng đã thấy nàng lao đến rồi, ‘rầm’ một tiếng, cửa mở, một người một quỷ quay mặt qua xem.

Trần đại thiếu đứng trước cửa, nhếch mắt: “Xong chưa?”

Tôi ngó nữ quỷ, lại ngó y một cái: “Trần ca, cứu tôi...”

Nữ quỷ vừa trông thấy Trần Lập Châu bỗng lộ ra biểu cảm sợ hãi, trong miệng khản giọng hét lớn, bắt đầu lùi về phía sau. Rồi nàng cong người chui vào quan tài trốn.

Trần Lập Châu thoát cái xuất hiện, đưa tay xuyên qua quan tài tóm cổ nàng lôi ra.

“Tha mạng, xin tha mạng!”

“Người đã chết, đâu còn mạng để xin?” Trần Lập Châu cười gằn một tiếng. “Hôm nay người xấu số, chỉ bằng làm món khai vị cho ta.” Nói xong bắt lấy hai tay nữ quỷ, dùng sức xé thịt nàng thành hai nửa, còn

nàng liên tục gào thét chói tai.

Tôi sợ đến nhắm tịt đôi mắt, hét lên: “Khoan đã!”

“Làm sao?”

“Tôi đánh bài chuồn trước, ngài cứ thông thả dùng.” Dứt lời đứng lên, ù té chạy khỏi linh đường, sau đó đứng bên ngoài thở hổn hển như trâu.

Tôi vừa trốn khỏi đó cũng là lúc Trần Lập Châu bước ra.

“Nhanh như vậy?” Tôi kinh ngạc nhìn y.

Trần Lập Châu chỉ liếc tôi rồi đi về phía trước.

Tôi ngoảnh mặt nhìn linh đường Hoàng viên ngoại, bên trong phảng phất mùi máu tanh lan tỏa trong không khí. Ánh nến cũng tắt, bóng đêm rộng lớn đem ngòm tựa như một chậu máu to. Cả người tôi run lên, vội vã nổi gót y trở về.

Lúc về nhà tôi đem từ đầu tới đuôi kể cho sư phụ nghe, hỏi lão tiếp theo nên làm gì.

“Tiếp theo là sống tiếp, có những chuyện mi không kiểm soát được.”

Tôi gật gật đầu.

“Quả báo có thật, chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Ba ngày sau, Trương Tiểu Bảo sang nhà báo cho tôi biết, Hoàng gia có biến cố xảy ra. Đại phu nhân tư thông quân gia bỏ trốn, trên đường đi bị người đâm chết. Thi thể Hoàng viên ngoại không nguyên vẹn đặt trong linh đường, ai nấy đều đồn rằng Di thái thái đến đòi mạng. Bây giờ từ trên xuống dưới nhà họ Hoàng đều rối tung, chỉ có thằng con ngốc của Hoàng viên ngoại mỗi ngày đều ngớ ngẩn cười ha ha, cái gì cũng không biết.

Tôi thở dài, cầm lư hương hàng hiệu mới mua đi vào nhà, cũng không quan tâm Trương Tiểu Bảo đứng đằng sau la hét. Bây giờ ông đây còn không tự lo thân được, nào có thời gian tán gẫu với mi.

13. Chương 13

Edit: Thỏ

Vừa vào phòng, tôi đã thấy Trần đại thiếu nằm nghiêng trên giường, khép hờ hai mắt. Một tay y gác sau đầu, một tay khác khoát nhẹ trên đùi. Thành thật mà nói, dung mạo kia của Trần đại thiếu chỉ cần y không mở mắt sẽ khiến tôi thực sự rất yêu thương. Nhưng đúng là một danh môn công tử có tính nhạy bén, chưa chi đã mở mắt ra.

“Sao chậm như thế?” Trần Lập Châu hé mắt, để lộ đôi đồng tử đỏ ngầu.

Cả người tôi run lên: “Anh muốn lư hương chất lượng nhưng vòng vòng ở đây không ai bán, tôi phải chạy mười mấy dặm đường lên trấn mua về.” Tôi giơ cái lư hương, nét cười đầy mặt. “Tôi đốt ngay cho anh.”

Trần Lập Châu tiếp tục nhắm mắt, không hỏi nữa.

Tôi vừa châm lửa vừa nghĩ ngợi, lúc trước đến tột cùng tôi đã làm sai bước nào, rốt cuộc triệu hồi một hung thần ác sát; giả như tôi làm lại lần nữa, có phải vị Trần đại thiếu hiền dịu trước kia sẽ trở về?

“Nghĩ gì thế?” Giọng nói lạnh lẽo vang bên tai tôi, tôi xoay người lại đã thấy Trần Lập Châu đứng trước mặt mình, dùng đôi mắt đỏ tươi nhìn tôi chằm chặp.

Tôi cười thảm hai tiếng: “Không, không nghĩ gì hết.”

Dứt lời vội vã quay đi chỗ khác, đem nhang cung kính thắp lên.

“Trần ca, hôm nay tôi đi ngang tiệm may, tiện đường mua cho anh hai bộ quần áo, anh xem có cần đốt bây giờ không?” Tôi nịnh bợ ngó y.

Trần Lập Châu liếc qua mấy bộ trang phục tôi mua, nhìn tôi, không ừ hử. Tôi cũng chẳng biết y thích hay là không thích, tâm lý luôn thấp thỏm, phập phồng; sau đó chợt nghe sư phụ hô một tiếng ngoài cửa: “Tiểu Duẩn, người của Trần gia đến!”

Tôi quay sang Trần Lập Châu, chỉ thấy y hướng tôi hất cằm, tôi như phụng mệnh thánh chỉ răm rắp chạy ra.

Người đến là Trần gia đại quản gia, lão Lưu. Ông ta nói lần này vâng lời phu nhân đem cho đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân hai rương quần áo thu đông, lại thấy một vài rương gỗ bọc bốn góc bằng đồng đặt ở trước mặt tôi.

Quản gia chỉ vào hai rương bên trái, nói: “Đây là chuẩn bị cho đại thiếu gia.” Lại chỉ sang hai rương bên

phải: “Đây là chuẩn bị cho thiếu phu nhân.”

Tôi sững sờ, thiếu phu nhân á? Danh xưng này nghe ảm ương ghê.

Lão đầu ở phía sau cười khì một tiếng thật vui vẻ, nhưng thấy tôi quay đầu nhìn lão, lão bèn làm bộ hút thuốc. Tôi mặc kệ lão, tiện tay mở một cái rương, sau đó trợn to mắt.

Đủ loại tơ lụa gấm vóc, nhìn qua đã biết có giá trị không hề nhỏ. Lại mở thêm rương nữa, bên trong đều là lông chồn, lông cừu, tôi tiếp tục trợn mắt. Quần gia sai gia nhân khuân đồ đạc vào phòng, trước khi đi còn nói, chờ đầu xuân năm sau sẽ đem quần áo đến thêm.

Tôi ngêch mặt nhìn quần gia ngồi vào kiệu, loạng choạng đi mất.

“Sư phụ, người có tiền mẹ nó hay làm chuyện như vậy...”

Tôi nói với Trần đại thiếu: “Anh chọn vài bộ đồ đi, tối nay tôi sẽ đốt cho anh.”

Trần đại thiếu nâng cằm nhìn lướt qua: “Em chọn cho ta.”

Tôi sững sờ, gãi đầu một cái: “Tôi sợ gu thẩm mỹ mình kém.”

Trần Lập Châu im lặng, mà tôi vừa nhìn thấy ánh mắt kia đã biết y có chút không vui, vì thế vội vàng mò tay vào rương tìm kiếm.

Nói thật, đây đều là quần áo tốt nhất, cứ lấy bừa một cái đủ để nhà nghèo ăn cả năm, làm gì có chuyện tốt hay không tốt? Nhưng tôi sợ chọc giận Trần đại thiếu nên không thể làm gì khác hơn là chống hông tỏ vẻ lúng túng.

Vừa nhồm lên, đột nhiên tôi cảm thấy có gì đó sờ soạn trên hông mình, quay đầu lại đã nhìn thấy Trần đại thiếu đứng phía sau tôi. Tôi giật mình lùi về sau hai bước, sau đó bất cẩn ngã vào rương.

Trần đại thiếu khom người nhìn tôi một cách chăm chú, tôi sợ đến mức tóm bừa một bộ y phục che trước ngực mình, căng thẳng nhìn y.

Trần đại thiếu đưa tay nâng cằm tôi, thì thào hỏi: “Em có từng động phòng với ta?” Thanh âm kia trầm thấp mang theo chút ái muội lọt vào tai khiến cơ thể tôi tê rần, gương mặt cũng nóng lên.

Trần đại thiếu lơ đãng ngắm tôi. Tôi nuốt nước bọt, chẳng biết nên nói có hay không. Đôi mắt tôi liếc xuống, thấy trên tay vẫn còn nắm chặt bộ y phục bèn đánh trống lảng giọng lên: “Đây nè, Trần ca, mẫu này cũng đẹp đó.”

Trần đại thiếu kéo bộ y phục xuống, tiện thể ném qua một bên. Y nhìn chăm chăm tôi khiến tôi không còn chỗ trốn.

“Hay vẫn chưa?”

Tôi lại nuốt nước bọt: “Cũng không thể nói không có...”

“Hửm?”

Trần đại thiếu bế tôi lên, nháy mắt, y ngồi ở trên giường, mà tôi ngồi trên đùi y...

Mặt tôi nóng như bánh nướng mặn không nhân.

“Vậy là có?” Trần đại thiếu nhìn tôi, gương mặt y càng lúc càng gần. “Nhưng vì sao ta không nhớ ra chút gì nhỉ?”

Phút chốc tôi sắp bị sặc nước bọt, cổ tình ho khan hai tiếng: “Này, chuyện này...”

“Biểu cảm của em giờ đây thật giống như đang nói muốn bị ta chơi hỏng.” Trần đại thiếu dùng móng tay vuốt ve cổ họng tôi.

Tôi trợn to đôi mắt, máu huyết toàn thân như trào hết lên đầu, mẹ nó, đây vẫn là Trần Lập Châu sao?

“Anh... anh!”

Lăn sang một bên, tôi đã bị y đè bên dưới, đôi con ngươi đỏ tươi giờ khắc này sáng lên như bảo thạch, một khắc cũng không rời khỏi người tôi. Ngón tay lạnh lẽo luồn vào vạt áo bên dưới khiến tôi rùng mình vì lạnh.

Mặt tôi nóng như vừa uống liên tiếp hai bình Nhị Oa Đầu, tâm trí cũng ngất ngây con gà tây.

Trần Lập Châu nằm trên, y nhìn môi tôi rồi mạnh bạo hôn xuống. Ngón tay linh hoạt trượt trên cơ thể tôi như đốt lên ngọn lửa, y còn không ngừng xoa nắn, vuốt ve ngực tôi.

“Muốn không?” Trần Lập Châu cong chân chạm vào vật đang phồng lên dưới quần khiến tôi rên thành tiếng.

Là một thanh niên còn trình 19 năm, tôi thừa nhận, tôi con mẹ nó bị tên quỷ này dụ dỗ mất rồi. Trần Lập Châu cong môi, lộ ra nụ cười tà ác: “Có muốn ta giúp em không?”

Tôi nắm chặt lấy chân dưới người, nhắm đôi mắt, không dám hé môi. Tôi biết nếu mà tôi nói thì thể diện của tôi đem đi vứt sạch. Nhưng thân thể thành thật khiến tôi không cách nào trốn tránh, không ngừng muốn dựa vào người ta, ngày càng ham muốn thật nhiều. Tôi cắn chặt môi lắc đầu mãnh liệt. Bao nhiêu máu nóng đều tích tụ dưới đũng quần, bàn tay lạnh lẽo kia cầm chặt, nhanh chóng nắm lấy toàn bộ khoái cảm của tôi. “A...~” Tôi lại nghe thấy chính mình bị khống chế đến rên rỉ.

Mẹ nó chứ mặt mũi, ông đây muốn sướng hơn!

Tôi ôm chặt lấy cổ Trần Lập Châu, một chân vòng bên hông y, thân thể nhẹ nhàng lay động theo sự trêu chọc của y. “Trần ca, tôi muốn, cho tôi.”

“Tiểu Duẩn ngoan.” Trần Lập Châu cười bên tai tôi, sau đó hôn một cái.

Hai tay tôi cào loạn trên lưng y, cơ thể phiếm dục vọng quả thật sắp bùng nổ đến chân trời. “Mẹ nó, sướng quá đi!”

Thân thể vỡ thành một đường thẳng, móng tay cào chặt trên cổ Trần Lập Châu. Từ trong tay y lần nữa, tôi bắt giác mở to hai mắt, âm thanh ngọt ngào bỗng nhiên thốt ra.

“A...”

Một lúc sau, tôi cảm thấy mình mệt như con cún. Thế nhưng lần này so với những lần tôi tự quay tay hoàn toàn khác nhau. Loại khoái cảm đó đúng là khiến tôi sung sướng từ đầu đến cuối, không hề có một giây nhàn rỗi, sung sướng đến độ mấy ngón chân cũng dính vào nhau.

Kỹ thuật của Trần ca tuy rằng chưa tốt lắm, thế nhưng tôi rất hài lòng.

Trần Lập Châu ôm tôi vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve tóc tôi, thì thào bảo: “Đêm nay đào cơ thể ta lên.”

Đầu óc tôi có chút mơ hồ: “Sao vậy?”

“Bởi vì ta muốn *làm* em.”

— —

@Thỏ: Đó đó, thế là sắp hưởng phúc. Thỏ thích ông thụ này ở chỗ sống thật với bản thân. Yêu ghét rõ ràng, bản tính trần trụi nhưng chân thật, thích liền thừa nhận là thích, muốn là nói muốn, không đóng đánh làm giá với chồng mình. Nói chung cưới hỏi cũng xong rồi, hai ông sắp mãn chuyện tình thú là đương nhiên. (‘ ‘)

14. Chương 14

Edit: Thỏ

Tỉnh lại sau một giấc, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Trần Lập Châu. Liếc nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã hơi tối. Tôi chợt nghĩ đến việc Trần Lập Châu bảo tôi đào xác y lên, chuyện này khiến tôi lúng túng một chút.

Tuy rằng trước đó tôi rất thỏa mãn, nhưng kêu tôi thân mật với cái xác chết, ông đây cũng sợ hãi thôi.

“Tiểu Duẫn, mi định ngủ tới khi nào?” Lão đầu ngoài cửa sổ gọi to.

Tôi vội trở mình xuống giường, đi hầu lão ăn uống. Cơm nước xong xuôi, lão nhồi thuốc vào tẩu của mình, thấy tôi dọn bàn xong bèn nói: “Chốc nữa bụng chậu than ra đây, trước mộ phần Trần đại thiếu đốt hai bộ quần áo.”

Tôi sững sờ một chút, nói đến đốt quần áo, trong não tôi đột ngột hiện lên những hình ảnh tôi và Trần Lập Châu đây dựa trên giường, ngay cả mặt cũng nóng bừng lên.

“Mi đỏ mặt gì thế?” Lão đầu vừa đốt thuốc vừa nhìn tôi.

Tôi vội chối bay biến: “Không có gì.”

Lão đầu liếc tôi bằng ánh mắt sâu xa: “Mau đem y phục ra đây.”

Tôi gật đầu, trở vào phòng lấy quần áo. Trước đó tôi đã chọn xong vài bộ xường xám, chuẩn bị đốt cho Trần Lập Châu.

Ôm lên một phát, đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng; lật qua lật lại, phát hiện hai bộ quần áo mình mua cho y cũng được xếp bên trong. Hai bộ xường xám hạng xoàng kẹp ở giữa đồng vải vóc cao sang hiện ra vô cùng chói mắt. Bộ đồ này tôi ghé tiệm may chuyên dụng để mua, một xanh một trắng, bên trong là bông xen vải, kiểu dáng bình thường thế nhưng sờ vào mềm mại.

Ai bỏ vô đây? Tôi nghĩ một hồi, chẳng lẽ là Trần Lập Châu? Muốn dò hỏi y, mới phát hiện y đi đâu rồi.

Hay là do tôi tiện tay xếp nhầm? Tôi cứ ngẫm nghĩ, sợ Trần Lập Châu phát hiện thì không biết xảy ra chuyện gì nên đành lấy hai bộ quần áo ra. Thôi cứ giữ đây, chờ tôi cao thêm tí nữa sẽ mặc luôn thể.

Tôi đem chậu than đặt trước mộ phần, cầm nến đốt một bộ xương xám xanh ngọc có hoa văn màu vàng. Tôi vừa đốt vừa cảm thán, có tiền thật sướng mẹ nó đi. Y phục này tốt như vậy nhưng người sống không thể mặc, lại đem hỏa thiêu cho người chết.

Sư phụ đứng bên cạnh nhìn tôi sờ sờ y phục, vỗ vỗ hông nói: “Mi tập trung chuyên môn đi, ta về nhà nằm một lát.”

Tôi ừ một tiếng, lại cầm một cái ném vào lửa.

Bên này tôi đang đốt quần áo cũng là lúc Trương Tiểu Bảo hốt hải chạy về phía tôi. Tôi sợ hết hồn, bèn đem chậu than giấu ở phía sau, còn đồng quần áo thì ném vào bụi cây.

“Tiểu Duẩn, mày đang đốt gì đó?”

“Tao đốt giấy lộn, mày đến đây làm chi?”

Trương Tiểu Bảo vỗ đùi cái đét: “Nguy to rồi!”

Tôi đã quá quen với cái kiểu cà giựt của nó nên cũng chẳng bận tâm: “Chuyện gì?”

“Nhà chú tao có biến!”

Tôi vừa nghe nói chú Tiểu Bảo gặp hạn, bèn hỏi ngay: “Nói mau, chú mày bị sao hả?”

“Việc này phải kể tới hai hôm trước.” Tiểu Bảo vừa lau mồ hôi trên trán, vừa đáp lời.

Trương Cường là chú ruột của Tiểu Bảo, nhà ở thôn thượng đông. Trong nhà có một bà vợ, hai vợ chồng trồng trọt sống qua ngày. Lúc rảnh rỗi chú Trương còn săn dăm ba con thỏ (°Δ°) đem đi bán, cuộc sống tuy không giàu sang nhưng cũng đủ tiêu xài; nếu muốn nói thứ tiếc nuối duy nhất chính là ở với nhau lâu như vậy nhưng bọn họ vẫn không có con.

Thầy bói nói số bọn họ không con nhưng Trương Cường nào tin, chú chạy vạy thuốc than khắp nơi nhưng vợ mình vẫn không mang thai, hai người vì chuyện này mà ngày đêm râu thối rụng.

Ngoại trừ việc trên, bọn họ không gặp vấn đề gì to tát. Nhưng hai hôm trước trong nhà bỗng xảy ra điều quái lạ.

Hôm qua chú Trương lên trấn trên bán thỏ rừng săn được, trong nhà chỉ có mình thím Trương. Đến buổi trưa, thím Trương ăn cơm xong thì lên giường ngủ, mơ mơ màng màng cảm giác có thứ gì rớt xuống, vừa hay đập trên mặt thím. Đưa tay sờ thử thì thấy vật kia nhỏ nhỏ, mềm mềm. Ban đầu thím nghĩ là sâu,

nhưng khi nhìn kỹ thì sợ hết cả hồn, vật kia nghiễm nhiên là một đốt ngón tay của con nít.

Thím Trương choáng váng tại chỗ, thím vẫn ngồi chờ như vậy. Thẳng đến tối chú Trương về nhà đã thấy vợ mình ngồi ngơ ngẩn dưới đất. Chú Trương nhìn ngón tay kia cũng thấy choáng váng.

Dù sao Trương Cường cũng là đàn ông đàn ang, lá gan không nhỏ, vì thế quyết định xem xét đốt ngón tay này rốt cuộc rơi xuống từ đâu. Chú quan sát trần nhà một lúc lâu nhưng vẫn không phát hiện cái gì. Bọn họ cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, nhưng không dám nói cho người khác nghe, thậm chí đợi ngày mai rồi tính; cứ như vậy, họ nơm nớp lo sợ suốt một buổi tối.

Sáng hôm sau mọi thứ vẫn bình thường, nhưng vừa quá trưa thì một đốt ngón tay con nít lại rơi từ trên mái nhà xuống. Trương Cường vội vã lên mái nhà xem, nhưng cái gì cũng tìm không thấy, ngược lại thím Trương vì chuyện này đổ bệnh, nằm trên giường lảm nhảm cả ngày.

Trương Cường mời vài vị đại phu đến xem nhưng ai nấy đều bó tay, mẹ Trương Tiểu Bảo biết chuyện, bà một mực chắc chắn rằng có yêu ma quấy phá nên sai Trương Tiểu Bảo đi tìm Phùng lão đạo giải vây.

“Tìm sư phụ tao?” Tôi nhếch môi cười. “Ông chỉ biết xem phong thủy, đâu biết bắt ma.”

“Tao biết, nhưng sư phụ mày cũng là một cao nhân trong thôn, tốt xấu gì cũng biết chút đỉnh, nghĩ ra cách cũng đỡ hơn.” Nó cầu khẩn nói.

Tôi thấy bộ dạng nó khá đáng thương nên gật đầu: “Vậy để tao thử nói giùm mày.”

Trương Tiểu Bảo vô cùng đội ơn, theo tôi xuống nhà dưới.

“Sư phụ!” Lão đầu đang nằm phè hút thuốc trên giường, thấy bọn tôi đi vào, lão bèn dùng mũi hừ một tiếng.

“Phùng sư phụ, nhà chú con có biến, con muốn mời ngài đi xem.” Nói vội vàng tường thuật.

“Có chuyện gì?” Lão đầu ngồi dậy từ giường, tiện tay dập tắt tẩu thuốc.

“Trong nhà có thứ không sạch sẽ.”

“Hừ, ta chỉ xem phong thủy, chuyện khác thì thua.” Sư phụ tôi lắc đầu một cái.

“Đừng mà Phùng sư phụ, toàn bộ nhà con chỉ biết trông cậy vào ngài, ngài đừng bỏ mặc chứ!” Trương Tiểu Bảo vừa nói vừa lau nước mắt.

“Nín khóc, thân là đàn ông cũng đừng non kém như Tiểu Duẩn.”

Tôi nghe xong, hứ, lão già chết tiệt này! Ít nói hai câu thì cần phải lưỡi hay sao?

“Nhưng nhà chú con thì sao?”

“Nhà chú mi ta đi không được, để Tiểu Duẩn đi xem đi.”

“Ếc?”

“Ếc!”

Tôi và Trương Tiểu Bảo đều sững sốt nhìn nhau, trong mắt nó tràn đầy sự ghét bỏ. Tôi vừa trông thấy thì đã bực mình, thẳng nhai nhép, mi còn dám khinh thường ông nội mi?

“Vâng, sư phụ!”

Trương Tiểu Bảo thấy tình hình không mấy khả quan nhưng cũng chẳng biết làm gì khác hơn ngoài việc đau khổ gật đầu.

“Tiểu Bảo, mi đi ra ngoài trước, ta dặn dò Tiểu Duẩn hai câu.”

“Dạ.”

Tuy rằng vừa nãy đồng ý giúp nó nhưng nếu bảo tôi đi, tôi thềm đi cái móc xì!

“Sư phụ, lão đang gài bẫy con? Con bắt quỷ kiểu gì chứ?”

Sư phụ rít một hơi thuốc: “Không làm chuyện xấu không sợ quỷ gõ cửa. Mi cứ yên trí đi, chẳng nguy hiểm đến tính mạng đâu mà lo.”

“Nhưng con không biết bắt thì đi làm chi?”

“Mi không được, nhưng vị kia nhà mi thì được đấy. Nếu có quỷ thật thì xem như kéo hấn đi ăn bữa cơm, đỡ cho hấn hung ác quá mức.”

Tôi ngớ người, mẹ nó vậy cũng được hả?

“Sư phụ, lão đúng là quân trộm gà.”

“Trộm cái đêch, ta cũng vì mi thôi. Đủ rồi, vào tử lấy hai tấm bùa hộ mệnh đeo vào.”

“Nhưng sư phụ, Trần đại thiếu hiện giờ không có mặt ở đây.”

Lão đầu vừa nghe xong dùng tẩu thuốc gõ đầu tôi một cái: “Mi vốn không thể trông thấy con ma nào.”

Mắt thấy lão muốn nện tôi nữa, tôi vội cầm hai lá bùa phóng ra ngoài như bay.

“Đừng quên, lúc cần thì gọi tên Trần đại thiếu!”

Tôi ‘dạ’ một tiếng, nhìn thấy Trương Tiểu Bảo đứng trước cửa ra vào.

“Đi thôi.”

Trương Tiểu Bảo kéo tôi lại: “Tiểu Duẩn, mày chắc chứ? Lỡ mà mày xảy ra chuyện gì thì sao?”

Tôi vỗ ngực nói: “Mày phải tin tưởng anh em.” Sau đó giờ giờ lá bùa trong tay lên.

Đôi mắt nó bỗng sáng rực: “Của ông cho mày à?”

Tôi gật gù đầu, còn chưa đợi tôi mở miệng, Trương Tiểu Bảo đã kéo tôi chạy về hướng nhà chú Trương.

15. Chương 15

Edit: Thỏ

Lúc chúng tôi chạy tới nhà chú Trương, mặt trời đã lặn. Vừa vào trong đã thấy chú Trương mặt mày ủ rũ ngồi trước sân, thấy chúng tôi đi đến, chú mừng rỡ vội vàng đứng dậy: “Phùng sư phụ đâu?”

Tôi lắc đầu một cái: “Chú Trương, sư phụ sai con tới xem.”

“Con hả?” Nét mặt chú Trương rõ ràng không tin tưởng. “Con được không?”

Tôi nghe xong tâm lý đã có chút bực mình.

Tiểu Bảo bèn vội vàng nói: “Chú, trước khi ra cửa Phùng lão đạo có đưa cho Tiểu Duẩn không ít bảo bối hàng yêu phục ma, chú yên tâm, nó chắc ăn làm nên cơm cháo.”

Về mặt chú Trương có chút chần chừ.

“Nếu chú không tin, vậy con đi về.” Tôi nói rồi quay đầu muốn đi.

Tiểu Bảo và chú Trương vừa nghe đã gấp gáp kéo tôi: “Tiểu Duẩn à, không phải chú nghi ngờ con, chỉ là việc này quá tà tính, chú sợ làm con bị thương. Giờ phiền con vào xem giùm chú.”

Tôi liếc mắt nhìn Tiểu Bảo, lại nhìn sang chú Trương, dùng sức gật đầu.

Sau đó tôi lấy một chiếc la bàn mà sư phụ thường xem phong thủy từ trong túi vải ra; một tay cầm la bàn, một tay cầm lá bùa, chậm rãi đi vào nhà Trương Cường. Nói tới la bàn đúng là có chỗ dùng thật. Nghe sư phụ bảo, nếu trong phòng có thứ không sạch sẽ, la bàn sẽ rung nhẹ nhẹ, sau đó kim chỉ nam sẽ chỉ về hướng có quỷ ẩn náu. Tôi cầm nó dò xét khắp góc nhà, tìm đập thật nhanh, dò một hồi nhưng la bàn vẫn không phản ứng.

Lúc đi vào phòng thím Trương, tôi thấy thím nằm trên giường bệnh, biểu cảm rất đau đớn, tựa như vừa trải qua một giấc mơ đầy thống khổ. Tôi quan sát xung quanh cũng không phát hiện có vấn đề gì, bèn lui ra.

Lúc vừa ra khỏi phòng đã nghe thím Trương hét lên một tiếng: “Đừng tới đây! Tôi không cố ý, tôi không cố ý!”

Quay đầu nhìn lại đã thấy thím Trương ngồi dậy từ giường, hai mắt nhắm chặt, đôi tay quờ quạng lung tung. Chú Trương thấy thế bèn vội vàng chạy tới, ôm lấy thím Trương vào trong ngực: “Bà ơi, không sao, không sao mà.”

Tiểu Bảo bên cạnh đứng xem mặt cũng đầy chua xót. Tôi cảm thấy lời của thím Trương có gì đó quái lạ. Thấy thím đã tỉnh táo, tôi ngó ý muốn nhìn hai ngón tay kia.

Chú Trương gật đầu, sau đó cẩn thận lấy trong tủ ra một túi vải nhỏ. Chú mở miệng túi, bên trong thỉnh thoảng xuất hiện hai ngón tay ngắn. Nhìn hình thái đúng là ngón tay của trẻ sơ sinh, móng tay kia mềm mại, lộ ra màu xám trắng.

“Cái này hình như lấy từ xác trẻ sơ sinh.” Tôi khẽ nói.

Nghe xong, sắc mặt hai người trở nên tái nhợt.

“Mẹ nó đây là con rùa nào chơi khăm bố! Để bố bắt được bố lột da ngay!” Chú Trương bỗng nhiên chửi đồng.

“Chú Trương, bình tĩnh đã!” Tôi vội vàng khuyên lớn.

“Hai đốt ngón tay này con đem về cho sư phụ nhìn.”

Chú nghe vậy bèn gật đầu đồng ý, còn tôi đem hai ngón tay bỏ vào túi vải.

“Trong phòng vẫn bình thường, hay con lên mái nhà xem sao.”

“Được.” Chú Trương đưa cho tôi chiếc thang.

Tôi vịn thang, leo lên nóc.

Nhà của Trương Cường xây cũng nhiều năm rồi, mái ngói đập lên nghe kèo cà kèo kẹt. Tôi cẩn thận từng li từng tí, chỉ e bước mạnh quá sập mẹ nóc luôn.

Trương Cường và Tiểu Bảo đứng ở dưới giơ cao cây nến, nhìn tôi ở phía trên. Tôi đưa la bàn dò xét ba, bốn vòng cũng không thấy có điểm khác lạ gì, gãi đầu một cái, bèn leo xuống.

“Sao rồi?” Vừa thấy tôi bước xuống, bọn họ lập tức chạy tới hỏi.

Tôi lắc đầu: “Không có động tĩnh gì hết.”

Chú Trương nghe xong, gương mặt liền lộ ra vẻ u sầu: “Vậy tính sao đây?”

“Đừng gấp, trưa mai con tới đây lần nữa.” Tôi an ủi chú.

“Đúng đó, ngón tay đó không phải rơi vào buổi trưa sao? Đợi trưa mai sẽ đến!” Tiểu Bảo đứng một bên phụ họa.

“Ừ, cũng chỉ biết vậy thôi.” Chú gật gật đầu.

Sau đó Tiểu Bảo đưa tôi về nhà. Tôi trở về liền chạy vào phòng sư phụ, đem toàn bộ sự việc kể cho sư phụ nghe, đặc biệt là phản ứng kỳ lạ của thím Trương lúc này. Sau đó tôi móc ra túi nhỏ, đưa sư phụ xem.

“Đây là ngón tay từ nóc nhà rơi xuống, hình như là ngón cái và ngón trỏ, xem chừng tiếp theo là ngón giữa

đó.” Tôi sờ cảm nhận xét.

“Ồ.” Lão đầu gặm tẩu thuốc. “Ngày mai mi đi thêm chuyến nữa, cháy nhà lòì mặt chuột nhanh thôi.”

Tôi ngược lên nhìn sư phụ: “Thật không?”

“Tám chín phần mười.”

“Nhưng lão phải nêu tình huống cụ thể đi chứ?”

“Tình huống chính là, nếu mi không quay về phòng ngủ, nguy cơ cao xương vụn của mi cũng không sót lại.”

“A?”

“Tự cầu phúc đi, tiểu tử.”

Tôi run lên theo bản năng, cả người nổi da gà: “Cái đêch mợ, lão đầu, lão hại con!”

Lão đầu một cước đá tôi ra ngoài.

Tôi đứng trước cửa phòng lấp ló nửa ngày, không dám vào trong. Đột nhiên cửa mở, đã thấy Trần Lập Châu đứng dựa vào một bên cửa, liếc tôi.

Gương mặt không cảm xúc của y, thật con mẹ nó vô cùng quyến rũ.

Tôi nuốt nước bọt theo thói quen, trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Trần ca, muộn vậy còn chưa ngủ?”

Một trận gió âm thổi tới như có ai đó thổi vào tai một hơi khiến cả người tôi trở nên nhột nhạt. Trần Lập Châu nhìn tôi, đưa tay nâng cằm tôi lên.

“Ta nghĩ em nên học cách ngoan ngoãn.”

Tôi bất giác rung mình: “Hiểu lầm, Trần ca, để tôi giải thích!”

Cầm đầy tê dại, Trần Lập Châu rút tay về, liếm liếm móng tay còn dính máu. Đôi mắt đỏ tươi của y vừa diêm dúa, vừa lẳng lơ đáng sợ.

“Em tốt nhất câm miệng cho ta.” Y cong môi, lộ ra một nụ cười làm người ta lạnh óc.

Tôi muốn chạy ra ngoài theo bản năng, nhưng hiện thực nói cho tôi, có đêch mẹ y tôi cũng không dám nữa.

Trần Lập Châu túm tôi vào phòng, trực tiếp đè ngã lên giường ngủ. Đầu tôi đập mạnh vào giường, đau đến nổ đom đóm mắt.

Y cười lạnh một tiếng, vươn tay lột xuống y phục của tôi. Trong phút chốc tôi trần như nhộng. Tôi che trên che dưới, vô cùng đáng thương nhìn Trần Lập Châu. Thấy dáng vẻ y như muốn ăn thịt người, tôi bèn nài nỉ: “Trần ca, chuyện gì cũng từ từ nói, anh hãy cho tôi cơ hội đi mà.”

Trần Lập Châu vứt mớ quần áo rách bươm của tôi xuống đất, một tay chống bên cạnh tôi, cúi đầu: “Ta đã nói rồi, ngậm mồm lại. Em không nghe lời, làm sao cho em cơ hội đây?”

Tôi trợn to mắt căng thẳng ngó y, trên mặt miễn cưỡng bày ra một nụ cười gượng gạo.

Xem ông đây ngoan này!

Trần Lập Châu kéo tay tôi, nhìn cơ thể tôi từ trên xuống dưới, khóe môi cong lên nét ác ý tươi cười: “Muốn cơ hội ư?”

Tôi sống chết gật đầu.

“Ngay bây giờ, ra sân, đào ta lên.”

Tôi trợn đôi mắt: “Khỏa thân đào hả?”

Trần Lập Châu ôm hờ tôi, ở bên tai khẽ nói: “Dám chậm một bước, ta liền chơi em ở ngoài sân.”

Tôi nuốt nước bọt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Lão già đáng chết, tôi giao hợp mẫu thân ông!

—

@Thỏ: Cho chùa cái tội đang đốt áo cho chồng thì ham hố đi bắt ma =]]]]

16. Chương 16

Edit: Thỏ

Đêm hôm khuya khoắt, một thanh niên thân thể trần truồng ở trong sân nhà mình đào mộ phần, lấy thi thể.

Tôi muốn chết...

Quay đầu nhìn lại, Trần Lập Châu như giám sát viên đứng phía sau, mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm tôi.

Tôi vội quay đi, chuyên tâm đào mộ.

Bỗng nhiên, cái xẻng tựa như chạm tới một vật thể hơi mềm mại, tôi mừng rỡ trong lòng, cuống quýt đào thêm mấy cái, bên dưới lớp bùn đất màu đen lộ ra một cánh tay tái nhợt.

Tôi thích chí ngoảnh mặt nhìn Trần đại thiếu: “Đào được rồi.”

Trần Lập Châu im lặng, biểu cảm y có hơi quái quái. Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chú cánh tay kia khiến cõi lòng tôi run lên một chút. Tôi vội vàng khom người, cầm xẻng, tiếp tục thi công. Lúc đào thì thể từ bùn đất lên, tôi thả lỏng động tác. Nhờ mà mạnh tay đào một lỗ thủng trên người Trần đại thiếu, liệu có phải y sẽ đào mười lỗ thủng trên người tôi?

Thấy thi thể Trần Lập Châu đã được bới ra, tôi vội quăng xẻng dùng tay cào đất, lộ ra gương mặt y.

Kể cũng kỳ quái, trời nóng như vậy, theo lý thuyết thi thể chôn dưới đất đã mục nát tự bao giờ. Duy chỉ có thi thể y vĩnh viễn không xấu, hoàn toàn giữ được nguyên trạng như trước lúc tôi đem chôn.

Tôi phỉ phỉ bùn trên người y, cẩn thận từng chút đem y đỡ dậy, đặt lên lưng mình, run rẩy vác ra.

Đêm nay mặt trăng tròn lại lớn, nương theo ánh trăng trắng ngà, tôi đặt Trần Lập Châu nằm ở giữa sân.

“Trần ca, tôi có thể mặc quần áo chứ?” Tôi xoa tay thận trọng hỏi.

Dường như Trần Lập Châu không nghe thấy lời tôi, y chỉ chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể, nhìn chính mình trên đất.

Tôi không hiểu vì sao y đột ngột rơi vào hồi ức, ngược lại ông đây lạnh đến sắp chảy mũi rồi.

Tôi không dám bỏ trốn, không biết làm gì hơn ngoài việc nhìn đáo dác xung quanh, chợt phát hiện sau bụi cây là một đồng quần áo tôi tiện tay vớt ban chiều, bèn vội lén lút chạy ra phía sau, tùy tiện khoác vào một bộ xường xám.

Chờ tôi mặc quần áo tử tế từ bụi cây đi ra, ông đây liền choáng váng! Tôi thấy giữa sân có hai vị Trần Lập Châu!

Hai người vận hỉ phục giống nhau, nhưng có một vị tóc đen, mắt đỏ, còn lại là vị có đôi con ngươi như nước, linh động như Trần đại thiếu ngày xưa.

Tôi dùng sức dụi dụi mắt: “Ồ, gặp quý?”

Bọn họ nghe thấy giọng nói đều đồng loạt quay đầu nhìn tôi. Bị một thi thể, một quỷ trường tôi chăm chăm, tôi cảm thấy lông tơ dựng đứng, lòng run cầm cập không thốt nên lời.

“Lại đây.” Trần Lập Châu mắt đỏ ngoắc tay với tôi.

“Tiểu Duẫn, đến chỗ ta này.” Trần Lập Châu mắt đen cũng làm như vậy.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt thật lớn, lắc đầu điên cuồng: “Tôi không đi.” Mẹ nó đây là tình huống gì chứ!

Trần đại thiếu mắt đỏ liếc tôi, lại nhìn sang gương mặt giống bản thân như đúc, cười lạnh vài tiếng: “Em nói, ai là thật?”

Tôi nhìn điệu cười của Trần ca, trong lòng lộp bộp một tiếng. Mẹ nó nếu mà tôi nói sai, tuyệt đối sẽ bị băm thành tám mảnh!

Tôi vội vàng trở vào y, đang muốn há mồm thì Trần đại thiếu kia bèn mở miệng: “Tiểu Duẫn, em đã cùng ta bá thiên địa. Nếu em nói thật, ta sẽ không tha thứ cho em.” Thanh âm Trần đại thiếu êm dịu, nhẹ nhàng, nhưng miệng nam mô bụng một bồ dao găm khiến tôi suýt chút thổ huyết.

Hai người các ngươi đang hợp tác chơi ông?

Tôi một chốc nhìn vị này, một chốc nhìn vị kia, đầu óc hỗn loạn muốn nổ tung. Trần Lập Châu mắt đen nhìn tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Duẫn, chỉ có một người thật là ta, chẳng lẽ em còn không biết?”

“Khúc Tiểu Duẫn, đừng nói ta không cho em cơ hội.” Trần Lập Châu mắt đỏ lạnh lùng cảnh cáo.

“Hai vị ca ca buông tha em, nhà em còn một lão đầu ngốc đang chờ em nuôi mà!” Tôi ôm lấy mình, run lấy bầy.

Vừa dứt lời, Trần Lập Châu cười lạnh một tiếng, đưa tay bóp lấy cổ của Trần Lập Châu kia, quay đầu nhìn ta: “Nếu như hần mới là thật, em định làm thế nào?”

Tôi nhìn móng tay đang đâm vào cổ người kia, đầu óc rồi bù, hai tay buồn bực cào tóc. Giơ bàn tay lên, tôi hướng về hai người họ hô to: “Trần Lập Châu.”

“Trần Lập Châu.”

“Trần Lập Châu!”

Sau ba tiếng gọi, trong sân đặc biệt yên tĩnh, bọn họ đều trầm mặc nhìn tôi. Tôi lúng túng cười khan hai tiếng: “Hi hi, tôi gọi vậy thôi.”

Trần Lập Châu mắt đen nhìn tôi mỉm cười: “Tiểu Duẫn, em thật đáng yêu, có nhớ ta không?”

Tôi nghe xong, mở to hai mắt.

Ông mày biết ai là thật rồi!

“Hừ.” Trần Lập Châu mắt đỏ lạnh lùng liếc tôi một cái, “Đợi lát nữa trừng phạt em sau.”

“Nếu ngươi không lặn ra đây, ta sẽ xé thân thể này, sau đó nuốt ngươi vào bụng.”

Trần Lập Châu giả cười hai tiếng: “Đây chính là thân thể ngươi, xé rồi không thể tìm được nữa.”

“Ngươi cảm thấy lời này đối với ta mà nói, là uy hiếp sao?”

Trần Lập Châu dùng tay kéo cổ áo của thi thể để lộ da thịt bên trong trắng như tuyết. Dưới ánh trăng chiếu rọi tựa hồ phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Trần Lập Châu duỗi móng tay đen dài cứa trên cổ một nhát, rách da, lộ ra thớ thịt bên trong.

Trần Lập Châu giả nhìn y, nở nụ cười quyến rũ: “Thân xác tốt như vậy, nếu chà đạp anh cũng không đau lòng?”

Trần Lập Châu giả tiện đà ngã vào người Trần Lập Châu, hai tay ôm lấy cổ y: “Ta yêu thích anh từ lâu, Trần đại thiếu. Chỉ bằng anh giết nó rồi ở cùng với ta. Nó trời sinh dương thể, chúng ta mỗi người một nửa.”

Trong lòng tôi hồi hộp một chút, mẹ nó con quỷ này dám dụ dỗ chồng trước mặt tôi!

Trần Lập Châu quay đầu nhìn tôi liếc một cái, ánh mắt lạnh lùng, tựa như đang cân nhắc lời đề nghị của con quỷ kia.

Trong lòng tôi lại hồi hộp một chút, Trần Lập Châu không phải là Trần Thế Mỹ [1] chứ?

Tôi nhanh chóng tỏ thái độ: “Trần ca, em tốt hơn nó nhiều! Anh xem em bưng trà rót nước, dấm eo bóp chân mọi thứ tinh thông.”

Trần Lập Châu nghe xong, cười the thé hai tiếng: “Đó không phải công việc của hạ nhân à? Tiểu Duẩn, Trần đại thiếu cũng chẳng thiếu hạ nhân.”

“Hạ nhân cái đếch! Ông đây là vợ hần!” Tôi tức giận nói không cần suy nghĩ.

Trần Lập Châu giả cười lạnh, một trận gió âm thổi qua, chỉ thấy thân thể Trần Lập Châu mềm nhũn ngã trên mặt đất, trong sân bỗng xuất hiện một nam tử trẻ tuổi.

Nam tử kia da thịt trắng như sương mù kết thành, thậm chí có thể nhìn thấu cây cỏ thụ phía sau xuyên qua hần. Dáng dấp eo lả, đôi môi hồng hào, mặt mày tinh xảo, cơ thể thon gầy không xương cốt dán trên người Trần Lập Châu.

Hần nhẹ nhàng thổi khí bên tai y, sau đó nhìn tôi đầy khiêu khích. Tôi vừa sợ hãi, vừa căng thẳng nhìn Trần Lập Châu. Thế mà y không có phản ứng nào, chỉ cúi đầu nhìn nam tử bên cạnh.

Trái tim tôi giống như bị ai bóp nghẹt, bức rức vô cùng.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy nam tử kia rít lên một tiếng, giật cả mình luôn.

Một cánh tay đâm thủng lồng ngực hần, trực tiếp xé hần thành hai mảnh.

“Tiểu Duẩn cũng là để cho người gọi?” Thanh âm Trần Lập Châu lạnh lùng không chút đắn đo.

Nam tử mặt biến sắc, hần không ngờ Trần Lập Châu ra tay tàn độc thế này. Hần rít gào muốn nhập vào thi thể kia, nhưng bị Trần Lập Châu tóm lại.

Chỉ thấy khóe môi Trần Lập Châu rách toát, lộ ra cái miệng to như chậu máu, hai tay nắm lấy hai nửa, cứ thế đem nam tử kia nhét vào trong miệng, nhai nát bấy.

Tôi ở bên cạnh sợ đến ngã ra sân, cơ thể run lên không ngừng, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng quỷ thét chói tai.

Chồng tôi là ác quỷ, ông đây sợ sun vôi!

[1] Trần Thế Mỹ: Một nhân vật trong kinh kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bần hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên, kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hấn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém.

17. Chương 17

Edit: Thỏ

Trần Lập Châu thu xong nam quý kia, ngay cả tôi cũng không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp đứng trước thi thể của mình.

“Run xong thì lại đây.”

Tôi cố ổn định tâm trạng, miễn cưỡng duỗi hai chân vốn đã nhũn ra, lết đến bên cạnh Trần Lập Châu.

“Lấy dạ mình châu trong miệng ta.”

Tôi vội vàng khom người xuống. Nương theo ánh trăng, tôi thấy Trần Lập Châu khép mắt như đang say ngủ. Nuốt ngụm nước bọt, cẩn thận từng chút đẩy môi y ra. Chỉ thấy một làn khói trắng phảng phất lượn lờ, một trứng chim bồ câu to tròn lẳng lẳng nằm trong miệng y.

Tôi ngó vẻ mặt vô cảm của y, bèn cúi đầu tập trung vào chuyên môn. Viên ngọc kia rơi vào tay tôi lạnh lẽo bỗng trở nên ấm áp lạ thường, cầm trên tay vô cùng thoải mái. Tôi cẩn thận dâng nó cho Trần Lập Châu.

“Trần ca, đây nè.”

“Em cầm lấy.”

Tôi kinh ngạc tròn to hai mắt: “Thật hả?”

Trần Lập Châu liếc tôi một cái, nét mặt y tựa hồ mất kiên nhẫn.

Tôi vội vàng ôm viên ngọc vào lòng, cái này ít nhiều tương đương với kho báu dưới biển luôn! Tâm trạng đang vui thì thấy Trần đại thiếu đem một viên thuốc màu đỏ nhét vào trong miệng thi thể, sau đó y nằm chồng lên thi thể kia. Tôi trở mắt nhìn quỹ hồn Trần đại thiếu và thân xác chồng lên nhau, biến thành một vị Trần đại thiếu.

Tôi há hốc mồm kinh ngạc, đây chính là mượn xác hoàn hồn?

Chờ giây lát, Trần đại thiếu nằm bên dưới bỗng nhiên mở mắt ra. Tôi sợ đến ngã ngửa trên đất.

Trần đại thiếu chậm rãi ngồi dậy, quay đầu nhìn tôi. Trần đại thiếu có hai mắt đỏ ngầu khi nhập vào thân thể cũng khôi phục đôi con ngươi màu đen. Ngoài trừ nước da tái nhợt, môi mỏng phiếm xanh thì chẳng khác nào người sống. Nếu lúc này nói Trần đại thiếu là một người vừa ốm dậy ai cũng sẽ tin, làm sao họ biết được kỳ thực y chính là xác chết?

“Trần, Trần ca?”

“Diu ta lên.” Trần Lập Châu hé môi.

Tôi luống cuống tay chân muốn đi diu y, nhưng chân nhũn không nghe lời, cứ thế vấp phải chân y ngã sấp trên đất.

“Ui da...” Dập cả mồm ông rồi.

Tôi ôm miệng, nước mắt lưng tròng nhìn Trần đại thiếu. Trần Lập Châu cau mày liếc tôi như thể tôi là một thằng thiếu năng vậy.

Chậm trễ một lúc lâu, tôi xuýt xoa môi, lần nữa đi diu y. Trần Lập Châu nâng cằm của tôi: “Há mồm.”

Tôi không biết y suy nghĩ gì, chỉ cẩn thận từng chút hé ra miệng vết thương. Vừa rồi té ngã, răng cắn trúng môi, bên trong nhất định chảy máu, vì tôi ngửi được mùi máu tanh.

Trần Lập Châu vươn ngón tay, nhẹ nhàng kéo xuống môi dưới, quan sát vết thương. Còn chưa đợi tôi phản ứng, y bỗng nhiên cúi đầu, hé miệng ngậm môi tôi. Đầu lưỡi mang theo khí lạnh nhẹ nhàng liếm mát chỗ đau, vết thương vốn đang nóng rát cũng trở nên không đau nữa.

Tôi ngạc nhiên mở to đôi mắt, toan đưa tay đẩy y, cuối cùng lại thành vòng qua cổ y, ôm lấy.

“Ừm...” Tôi thoả mái rên một tiếng.

Trần đại thiếu hôn đến cả người tôi mềm nhũn.

“Lên.” Bổng y thì thào nói.

Tôi vẫn đang mơ màng: “Sao cơ?”

“Dìu ta đi vào.” Trần Lập Châu buông bàn tay đang nắm chặt cầm tôi, khoát lên vai tôi.

“Vâng.” Tôi chép miệng một cái, sau đó đỡ y chậm rãi về phòng.

“Trần ca, anh không sao chứ?”

Trần Lập Châu cau mày, từ từ mở hai mắt ra: “Không sao, do thân thể này không hoạt động quá lâu nên chưa kịp thích ứng.”

Tôi nằm nhoài bên cạnh y: “Trần ca, lần nữa anh nhập vào thân thể mình, có phải mượn xác hoàn hồn hay không?”

“Không. Nó chỉ có thể sử dụng vào buổi tối, rồi cũng phải xuất ra.” Trần Lập Châu hơi uể oải đáp.

Tôi nghe gì cơ, buổi tối? Ông đây mẹ nó nghi ngờ nghiêm trọng mục đích mượn xác hoàn hồn của tên này!

Tôi nuốt nước bọt hỏi: “Vậy ban ngày tính sao?”

“Thi thể cứ đặt ở đây, phòng của em không được.” Trần Lập Châu ngược mắt nhìn tôi, trầm thấp nói.

“Vâng.”

“Mỗi ngày phải dùng cành liễu nhún nước tắm rửa cho ta.”

“Vâng.”

“Ban ngày bỏ dạ minh châu vào miệng ta.”

“Tại sao?”

“Viên ngọc này có tác dụng ngăn ngừa da thịt thối rữa.”

Tôi quay phắt nhìn y, ông đây còn tưởng rằng mi cho ông đó. Náo loạn nửa ngày thì ra là muốn tôi giữ của

thay.

Thấy trên mặt tôi thất vọng tràn trề, Trần Lập Châu bèn nói: “Em muốn cũng được, ta cho em thêm một viên.”

Tôi nghe xong gật mạnh đầu: “Cám ơn Trần ca!”

Trần Lập Châu liếc tôi một cái: “Quần áo ngày hôm qua em mua cho ta đâu? Sao chưa đốt?”

Tôi sững sờ: “Em thấy nhà anh đem nhiều đồ tốt quá nên đã cất lên rồi.”

“Cất chỗ nào?”

“Trong tủ quần áo. Em định chờ em cao hơn sẽ mặc luôn.” Tôi chỉ chỉ tủ, vô tư nói.

Vừa quay đầu đã thấy sắc mặt Trần Lập Châu không tốt lắm.

“Lấy hết ra đây.”

Trần Lập Châu nói một câu, tôi đã chạy như điên đi lấy quần áo, cẩn thận dâng đến trước mặt y.

Trần Lập Châu một tay cầm lấy y phục, một tay tóm lấy tôi, đẩy tôi nằm xuống dưới. Tôi trợn to mắt, cảm thấy gai gai cổ họng. Y đè bên trên tôi, lộ ra răng nanh trắng: “Nếu em muốn mặc thì ta sẽ giúp em.” Nói xong cởi quần áo mà tôi vừa mặc lúc nãy xuống.

Tơ lụa tốt nhất bị y xé nát, tật xấu gì đây, thật là có tiền nên làm phiền thiên hạ!

Tôi cuống quýt nhìn Trần Lập Châu, nhưng cơ thể lại theo bản năng dán vào người y. Trần Lập Châu cầm xương xám phủ lên người tôi, chất vải lạnh lẽo mềm mại nhẹ nhàng ma sát da thịt khiến cả người đều run rẩy. Y kéo hai tay tôi lên đầu, đem xương xám xỏ vào nhưng không thắt nút. Nói trắng ra là ngoại trừ hai cánh tay, cả thân tôi đều trần như nhộng.

Bộ đồ này dựa theo vóc của Trần Lập Châu mà mua, tôi mặc vô rộng hơn một đoạn, ống tay áo dài quá tay. Trần Lập Châu lôi đôi tay tôi từ trong áo ra, trói chặt. Tôi ngược mắt nhìn y, chỉ thấy đôi con ngươi đen kia dường như ứng đỏ. Y nhìn chăm chăm tôi, từ đầu đến đuôi không buông tha một tấc.

Chỉ cần bị y ngắm như vậy, ông đây cũng cứng rồi.

Trần Lập Châu nhẹ nhàng xoa nắn đầu nhũ tôi, vừa tê vừa ngứa, khiến tôi không kìm được run lên.

“Có muốn ta làm em hay không?” Trần Lập Châu hôn một chút lên môi tôi, trầm giọng hỏi.

Chất giọng trầm thấp mang theo hơi gió thổi bên tai khiến cơ thể tôi nóng ran, hạ thân không kìm được cũng co lại. Tình dục áp đến thật vội vã, trên người tôi bị che kín bởi một tầng mồ hôi mỏng manh.

“Muốn.” Tôi khẽ đáp.

Trần Lập Châu cởi y phục, lộ ra lồng ngực rắn chắc. Tôi nuốt nước bọt, bàn tay sờ loạn một trận phía trên. Y vừa hôn lấy cổ tôi, vừa đưa tay xoa nắn đồ vật của tôi bên dưới quần lót.

“A.”

Trần Lập Châu bỗng ôm hờ tôi, cậu em đặt ở sau mông, đỉnh đầu chảy ra chất lỏng khiến mông tôi ướt đầm dề.

Thành thật mà nói nếu y không cởi quần trước, tôi không ngờ cậu em đó lại thô như vậy. Y đặt sau mông tôi, giống như đang ngồi lên cây côn. Tôi bỗng nhiên có chút sợ sệt, to như thế, ông đây có phải tàn phế hay không.

“Trần ca, anh to thế này, em có chết không chứ?” Tôi trừng y, nuốt nước bọt, tâm lý có phần e ngại.

“Ta sẽ cẩn thận thêm.”

“Hả?” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, thật khó tin khi Trần ca còn có một mặt dịu dàng như thế.

“Trần ca, đừng nói đây là lần đầu giống em nha?”

Tay y khẽ dừng lại, chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt kia tựa lang sói khiến tôi run cầm cập.

Một phát thúc vào.

Tôi há to miệng, đau đến mức nó nước mắt đều chảy ra.

“Đạch mợ, cứu mạng a.”

Trần Lập Châu căn bản không cho tôi lối thoát, y đè lấy eo tôi, mãnh liệt xỏ xuyên.

“Anh, anh của em, van anh, chậm chút.”

Mồ hôi dưới thân làm tường xám ướt đầm, tôi ôm chặt lấy cổ Trần Lập Châu, chỉ sợ va chạm hăng quá tôi văng hẳn ra ngoài.

Trần Lập Châu sức lực không nhỏ, làm đến ông đây đầu vầng mắt hoa, cậu em chôn trong thân thể tôi, một lần lại mạnh bạo hơn một lần, hận không thể đem hai trứng đẩy vào nốt.

“A.” Eo tôi mềm nhũn, bất giác rên lên một tiếng.

Cậu em đó không biết ở trong người tôi thúc đến chỗ nào, tôi chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, so với mẹ nó tự mò đều sung sướng hơn.

“Trần ca, đúng đó, làm mạnh hơn.” Rốt cuộc không còn thống khổ hành hạ, tôi ghì cổ y, hét to lên.

Tôi lắc mông, một chân quấn trên eo người đàn ông, một chân cong lên dán chặt vào y, có tách cũng tách không rời.

“Thoải mái quá, Trần ca, nhanh lên, đừng-ngừng-lại!”

Trần Lập Châu vừa đẩy vừa bóp mông tôi, hồn tôi sung sướng mà lạc trôi rồi.

“Trần ca, mạnh quá, bà nó, sướng chết mất!” Tôi sảng khoái gào thét lung tung.

Một người làm một người rên cũng có cảm giác cậu em kia cứng hơn mấy phần, y thúc tôi đến chảy ròng nước.

—

“Trần ca, nghỉ một chút, em chịu hết nổi rồi.” Ngay cả nước bọt trong mồm tôi cũng cạn, cổ họng khàn như nuốt phải cát.

“Đạch, tại sao anh lại lớn hơn!”

“Trần Lập Châu, anh là người sao?”

“A a a, anh, em sai rồi, anh tha cho em đi.”

18. Chương 18

Edit: Thỏ

Lúc mặt trời lên cao, lão đầu đến gõ cửa phòng tôi: “Tiểu tử, mi không sao chứ?”

“Cút!” Cổ họng khàn khàn như không còn là của tôi.

“Khà khà, người trẻ tuổi nên kiềm chế.”

Tôi lườm một cái.

“Đừng quên chuyện hôm nay, ta xuất môn coi hát, buổi tối lại về.”

“Phùng Tiểu Ngọc, con mẹ nó lão quay lại cho con!” Cổ họng tôi ào ào đến nỗi chỉ có mình tôi mới hiểu mình đang nói gì.

Tôi nghe tiếng lão đầu đạp dép lẹ xẹp đi xa.

Bên hông tôi là một cánh tay vắt ngang, vừa liếc mắt đã thấy Trần Lập Châu nằm bên cạnh. Chấn chỉ che được nửa thân dưới, còn lộ ra một mảng da thịt trắng tuyết cùng vòng eo gầy gò.

Với cái eo này, người còn dám nói y là người, ông đây sẽ phun một ngụm máu tươi trên mặt người.

Toàn thân tôi đau gần chết, đặc biệt là hậu huyết nóng rát, cũng không dám co rút lại, chỉ cần co rút sẽ khiến tôi đau đến nhe răng nhếch miệng. Tôi đưa tay đẩy Trần Lập Châu, phát hiện y ngoẻo đầu, ngã sang một bên làm tôi sợ nhảy nhồm.

À phải, bây giờ là ban ngày, Trần Lập Châu cũng xuất hồn khỏi thi thể.

Tôi há mồm gọi hai tiếng Trần Lập Châu, nhưng cổ họng thực sự quá đau, âm thanh cũng như mèo kêu. Chờ nửa buổi không thấy động tĩnh gì, tôi chẳng biết làm gì ngoài việc nằm co quắp trên giường, mơ màng ngủ thiếp đi.

Nửa tỉnh nửa mê, dường như có một đôi tay thay tôi lau chùi cơ thể; cảm giác kia rất thoải mái, tôi không kìm được rên hai tiếng. Lúc tôi tỉnh dậy, tôi vẫn nằm lì ở trên giường, nhưng toàn thân nhẹ nhàng sáng khoái, thật giống như có ai đó tẩy rửa thay tôi?

Tôi chớp mắt, nhỏ giọng kêu: “Trần ca?”

Không ai trả lời.

“Trần Lập Châu?”

Một bàn tay lạnh lẽo luồn vào trong chăn, sờ mó mông của tôi. Tôi run lên, quay đầu lại. Trần Lập Châu khép hờ hai mắt, tay kia gác sau đầu, nằm ở bên cạnh tôi.

“Trên người còn đau không?”

Tôi sững sờ lắc đầu một cái, sau đó gấp gáp gật đầu: “Đau, mông em đau quá.”

Trần Lập Châu nhẹ nhàng vuốt ve mông tôi: “Lần sau ta sẽ cẩn thận hơn.”

“Tối qua anh cũng nói vậy.”

Tôi mím môi, chợt nhận ra có điều không đúng. “Trần ca, ánh mắt anh sao lại như cũ rồi?”

Trần Lập Châu giương mắt nhìn tôi.

Đôi mắt màu đỏ tươi giờ phút này đã trở nên sáng ngời như nước nhưng sự ngang tàng vẫn bất biến. Tựa như chỉ là lớp vỏ ngụy trang phủ lên nhân cách, nếu vạch trần lớp vỏ bọc kia thì y vẫn là kẻ xé xác quỷ hồn, sau đó nuốt sống Trần ca của tôi.

“Sao đấy? Chẳng phải em thích dáng vẻ này ư?”

Tôi nuốt ực nước bọt: “Trần ca, anh thế nào em cũng thích!”

“Nếu như tối qua đều là ta, em sẽ chọn ai?” Trần Lập Châu khẽ nâng cằm tôi, thấp giọng hỏi. “Em vẫn thích một Trần đại thiếu dụ dàng trước kia, hay là ta của hiện tại?” Y nhìn chăm chăm tôi, đáy mắt không hiện lên một tia buông tha.

“Anh của hiện tại!” Tôi nhanh chóng bày tỏ.

Trần Lập Châu nghe vậy, biểu cảm trở nên hòa nhã mấy phần.

“Trần ca, anh chính là anh, hùng khí vừa tốt vừa thô, hùng hục như hổ! Em mãi mãi thích anh nhất.” Tôi xoa mông thề son sắt nói rằng.

“Khúc Tiểu Duẫn, mày làm gì, sao chưa dậy?”

Trương Tiểu Bảo ở bên ngoài gọi tôi.

Tôi vội vàng trả lời nó: “Tới ngay.”

Lại quay đầu nhìn Trần Lập Châu: “Trần ca, hôm nay em muốn đi bắt quỷ, anh cũng theo em đi.”

Trần Lập Châu gật đầu, còn thay tôi lấy một bộ đồ mới, hơn thế giúp tôi mặc vào luôn. Điều này khiến tôi kinh sợ nửa ngày không dám chớp mắt. Trước khi đi, tôi đem dạ mình châu đặt vào miệng Trần ca, dùng chăn đắp kín, chuẩn bị buổi tối trở về và dán (?) cửa sổ.

Thời điểm tôi lấy lá bùa và la bàn, Trương Tiểu Bảo đã đứng bên ngoài chờ tôi hơn nửa buổi.

“Tiểu Duẫn, nhanh lên.”

“Nhanh cái đếch, ông mày đi nhanh không được.” Tôi xoa hông, méo mồm mắng.

“Mày bị gì? Đau đít à?” Trương Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn tôi.

Mặt tôi đỏ ửng: “Hôm qua bắt cần ngồi trúng cây côn.”

“Mày đàn quá, ngồi vậy cũng trúng, ha ha ha ha.”

Tôi lườm nó một cái, thẳng trẻ trâu như mi thì biết cái gì!

Chờ bọn tôi đi đến nhà Trương Cường, chú đã ngồi dài cổ chờ trước sân.

“Sao giờ hai con mới đến?” Trương Cường sốt ruột ra đón.

“Chú Trương, đừng vội, chỉ cần không hỏng chuyện là tốt rồi.” Tôi ôm hông, nở nụ cười miễn cưỡng.

Trương Cường dẫn bọn tôi vào, tôi nhìn xung quanh căn nhà, mở miệng hỏi: “Chú, thím đâu?”

“Mẹ tao đón thím về nhà tao rồi.” Trương Tiểu Bảo nhảy vô hòng trước.

Tôi gật gù, cũng tốt, dù sao bị dọa thành như vậy, không nên tiếp tục ở chỗ này.

Trần đại thiếu bồng đứng bên cạnh tôi, chú Trương và Trương Tiểu Bảo đều không nhìn thấy y. Thậm chí vài lần nó muốn đứng gần tôi nhưng đã bị Trần Lập Châu hất tay. Cả người nó run run, kỳ quặc hỏi: “Tiểu Duẩn, sao tao cảm giác bên cạnh mày đặc biệt lạnh, có phải cạnh mày có thứ gì dơ bẩn không?”

Tôi cười khan hai tiếng: “Nói cái đếch gì, sợ lạnh thì đừng sát lại tao nữa.”

Liếc mắt nhìn vị bên cạnh, phát hiện Trần ca dùng gương mặt vô cảm nhìn chăm chăm Trương Tiểu Bảo. Sau đó tôi vội vàng đứng dậy, làm bộ đi lục soát gian nhà.

Nhà chú Trương lợp mái ngói, bên dưới là xà nhà gỗ. Kết cấu đơn giản, cũng không có chỗ nào khuất mắt. Tôi nhìn nóc nhà, nghĩ một hồi: “Chú Trương, mái nhà này có hai mái không?”

Chú Trương lắc đầu: “Không có.”

Tôi gật đầu: “Con muốn leo lên một lần nữa.”

“Mày định làm gì?” Trương Tiểu Bảo hỏi tôi.

“Tao định ngồi xổm trên đó coi rốt cuộc có thứ gì quấy phá.”

Trương Tiểu Bảo nghe xong bàn lui: “Hay là để tao lên, mày đang bị đau đít mà?”

Lời vừa dứt, chú Trương cũng quan sát mông tôi: “Đau đít?”

“Tiểu Duẩn nói ngày hôm qua nó bắt cần ngồi lên cây côn.”

Đếch mẹ, ông đây thật muốn hocks phân trâu nhét vào mồm mày!

Tôi cười hì hì: “Bất cần, bất cần.”

Chú Trương nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái nhưng cũng không hỏi han thêm.

Trương Tiểu Bảo liền thay tôi lên đỉnh. Tôi ở phía dưới dặn dò nó nhất thiết phải cẩn thận.

Trương Tiểu Bảo giơ tay lên đu bám, sau đó ngồi trên mái nhà. Tôi và chú Trương ngồi trong nhà đợi. Một lát sau, tôi không thấy bên trên có tiếng động gì, vội vã liếc nhìn Trần Lập Châu, dùng khẩu hình hỏi y: “Có quỳ?”

Trần Lập Châu lắc đầu, rồi y ngẩng mặt quan sát, thoát cái biến mất trước mắt tôi. Tôi giật mình, đang muốn chạy ra ngoài xem tình hình thì nghe chú Trương hét lên một tiếng, tôi hoảng hốt quay đầu lại. Tôi thấy trong tay chú chính là một ngón tay nhỏ, chú sợ đến co giật cả người, mau chóng vung tay ném nó đi.

Tôi lo không nổi chú, bèn vội vàng chạy ra sân: “Trương Tiểu Bảo! Sao rồi?!”

Nhưng trên mái nhà không ai đáp lại. Lòng tôi hơi hoảng loạn, bèn gọi vài tiếng sau đó đập thang trèo lên trên. Vừa lên tới đã thấy Trương Tiểu Bảo ngã xuống. Tôi cuống quýt bước tới kiểm tra, thật may nó chỉ té bất tỉnh, không nguy hiểm đến tính mạng, lúc này tôi mới an lòng.

Vừa ngược lên, Trần Lập Châu đã đứng trước mặt. Tôi vội vàng hỏi y: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không phải quỷ, là yêu quái.” Trần Lập Châu khẽ nói.

Tôi hết hồn, thế mà là yêu?

Tôi vội vàng lay Trương Tiểu Bảo dậy, cuối cùng nó cũng tỉnh.

“Ồ, sao tao ngủ ở đây?”

“Tiểu Bảo, vừa rồi mày nhìn thấy gì không?”

Trương Tiểu Bảo cau mày, gắng sức hồi tưởng. “Tao không nhìn thấy gì, bỗng nhiên mắt tối sầm lại, sau đó ngất luôn.”

“Thôi, trước tiên leo xuống đi.”

Tôi và Trương Tiểu Bảo từ mái nhà trèo xuống, lại thấy chú Trương co quắp ngồi dưới đất, dưới quần là một vũng nước. Tôi kinh ngạc, đây là sợ đến tè ra quần?

“Chú Trương, chú Trương.” Tôi thì thào gọi chú.

Trương Cường sợ đến mặt mày xanh lét, cả người thấm ướt mồ hôi, giống như vừa vớt chú ra từ trong nước. Trương Cường đưa tay phải trở vào một góc gian nhà, hô to: “Quỷ! Quỷ!”

Tôi và Trương Tiểu Bảo nhìn sang, thật sự không thấy quỷ mà chỉ thấy một ngón tay trẻ con nằm trên đất.

Hai đứa tôi cho chú uống hai bát canh gừng, tâm trạng cùng dần bình ổn, thế nhưng hỏi gì chú cũng làm thinh. Chú ôm chần run lẩy bẩy, gương mặt tràn đầy sợ hãi. Tôi thấy tình huống này cứ thế cũng chẳng

được gì, bèn quay sang hỏi Trương Tiểu Bảo.

“Trước lúc hôn mê, cái gì mà cũng không thấy?”

Trương Tiểu Bảo vò đầu, găng sức nghĩ ngợi hồi lâu: “Giống như có một mùi hương lạ, tao hít vô rồi ngất luôn.”

Mùi lạ? Tôi suy tư một chút: “Tao về hỏi sư phụ tao, mà ở đây chăm sóc ổng.”

Nó vội vã gật đầu.

Rời khỏi nhà chú Trương, tôi bèn rẽ vào một rừng cây nhỏ, Trần Lập Châu cũng xuất hiện trước mặt tôi.

“Trần ca, rốt cuộc là sao vậy?”

“Họ Trương kia làm chuyện xấu, bây giờ chúng đã tìm tới cửa.” Trần Lập Châu lạnh nhạt nói.

“Ai?”

“Hoàng đại tiên.”

Tôi sững sờ, đó lại là Hoàng Thử Lang?

19. Chương 19

Edit: Thỏ

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tôi hơi rối ren.

Trần Lập Châu dựa vào thân cây bên cạnh, nhìn chăm chăm tôi hồi lâu: “Em muốn giúp ư?”

Tôi gãi đầu một cái: “Dù sao em với Tiểu Bảo cũng là bạn thân, nhà nó như thế này, em cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

“Hắn giết một con của Hoàng Bì Tử, em cảm thấy Hoàng Bì Tử [1] sẽ bỏ qua cho gia đình hắn?”

[1] *Hoàng Bì Tử: Chồn lông vàng.*

Tôi sững sờ, Hoàng Bì Tử vốn thù dai, xem như chú Trương gặp phiền phức lớn.

“Trần ca, anh có cách không?”

“Rất đơn giản, nợ máu trả bằng máu.” Trần Lập Châu lạnh giọng nói rằng.

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, “Không có cách khác sao? Chỉ cần có thể giữ lại mạng cho họ.”

“Vậy phải xem họ muốn sống không đã.”

“Có ý gì?”

“Nếu hắn giết con trai người ta, vậy cứ đem con trai bọn hắn bồi trả lại.”

Tôi ngẩn ra: “Chú Trương vốn không có con mà.”

“Nhưng Hoàng Bì Tử không biết.” Trần Lập Châu lời ít ý nhiều, sau đó bên tai tôi nhẹ nhàng nói mấy câu.

Nghे biện pháp của Trần Lập Châu, tôi đứng tại chỗ lần lữa nửa ngày, nhưng cũng biết hiện tại đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Tôi giậm chân một cái, chạy về.

Trương Tiểu Bảo trông thấy tôi còn lấy làm lạ: “Mày về nhanh thế cơ?”

Tôi không quan tâm nó, chỉ đi thẳng tới trước mặt chú Trương, mở miệng hỏi: “Chú Trương, chú nói thật cho con biết, có phải chú động đến Hoàng Bì Tử hay không?”

Chú vừa nghe xong, cả người run lên, thất kinh ngẩng đầu nhìn tôi, bộ dáng đã bị tôi đoán trúng.

“Rốt cuộc chú đã làm gì?”

Chú Trương nuốt nước bọt một cái: “Mấy ngày trước chú lên núi đi săn, phát hiện một hang Hoàng Bì Tử, sau đó tóm gọn chúng nó, lột da đem lên chợ bán, còn thịt để ở nhà ăn.”

Trương Tiểu Bảo nghe xong vội kêu lên: “Chú! Hoàng Bì Tử chú cũng dám động?”

Mồ hôi lạnh Trương Cường chảy xuống: “Chú cũng không muốn đâu, nhưng hình như ma xui quỷ khiến...”

Tôi cắt ngang lời chú Trương: “Chú Trương, chú giết con của Hoàng Bì Tử, bây giờ bọn chúng muốn nợ máu trả bằng máu, chú định thế nào?”

Chú Trương sợ đến hàm răng run cầm cập: “Tiểu Duẫn, giúp chú đi, chú biết sai rồi!”

“Giờ con có một cách nhưng không biết chú chịu làm hay không.”

“Con cứ nói!” Chú Trương nín tôi, trong mắt tràn đầy hi vọng.

Tôi nuốt nước bọt, thì thào: “Chú làm giao kèo với Hoàng Bì Tử, chờ khi chú có con phải đem con bồi trả cho chúng.”

Trương Cường nghe xong, mặt biến sắc: “Con có ý gì?”

“Hiện tại đây là biện pháp duy nhất bảo vệ chú thím. Bây giờ chú thím chưa có con, xem như giao kèo vẫn bình thường, chú thím vẫn sống tốt. Nhưng nếu chú thím có con thì nên đưa người khác nuôi, cũng xem như trả nợ cho chú.” Tôi thấp giọng khuyên rằng.

Trương Cường sững sốt nửa buổi, cuối cùng hạ quyết tâm gật đầu: “Được, chú nghe lời con.”

Buổi tối hôm đó, tôi viết một giao kèo giúp chú Trương, đồng thời nhốt hai con gà trước cửa. Chờ bố trí hoàn tất, tôi để chú trốn trong nhà, cấm đi ra. Tôi và Tiểu Bảo nằm nấp trên cửa sổ, ngó ra ngoài.

“Tiểu Duẫn, cách này chắc ăn không?” Trương Tiểu Bảo bất an hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, kỳ thực cũng chẳng biết được hay không, Trần ca bảo sao thì tôi nghe vậy. Còn chuyện khác, phải xem Hoàng đại tiên có nể mặt hay không.

Hai đứa tôi nằm úp sấp bên cửa sổ chờ đến nửa đêm, Tiểu Bảo đã sớm ngủ say như chết. Tôi cũng buồn ngủ, mắt díp lại. Đang lúc buồn ngủ gần chết thì một đôi tay lạnh lẽo luồn vào trong áo khiến tôi giật nảy mình.

Hai tay Trần Lập Châu nắm lấy eo tôi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đừng nghịch!” Tôi thì thào nói.

Trần Lập Châu cắn một cái ở tai tôi, “Đêm đã khuya rồi.”

Thừa biết y có ý gì, nhưng mông ông đây còn đang đau!

“Chính sự quan trọng hơn.”

Trần Lập Châu nheo mắt nhìn tôi khiến tôi hơi sợ sệt.

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ.”

“Đã đến.” Trần Lập Châu bỗng nhiên nhìn về phía cửa.

Tôi vội vàng ngẩng đầu xem.

Chỉ thấy trong sân bỗng nhiên xông tới một bóng đen. Nương theo ánh trăng, tôi đại khái thấy rõ đó là thứ gì, một Hoàng Bì Tử có thân hình khổng lồ! Nó giương nanh múa vuốt, răng nanh trong miệng lóe lên trắng toát.

Tôi tỉnh hẳn, nín thở chờ đợi.

Hoàng đại tiên đi trong sân hai vòng, sau đó đi tới trước cửa phòng, cúi đầu nhìn giao kèo nằm trên đất, sau đó nó đưa chân trước ra, gõ cửa.

Cộc cộc.

Tôi sợ hết hồn, vội nhìn Trần Lập Châu: “Tính sao đây?”

Trần Lập Châu vỗ vai tôi: “Đừng sợ, nó không vào được.”

Quả nhiên, Hoàng Bì Tử gõ cửa hồi lâu không thấy động tĩnh gì, bèn rảo vài vòng trước cửa. Lúc nó gõ cửa lần nữa, Trương Tiểu Bảo đã tỉnh rồi, nó mơ màng hỏi một câu: “Ai vậy?”

Tôi sợ tới mức vội vàng che mồm nó.

Hoàng Bì Tử kia nghe thấy tiếng người, lập tức đứng lên, há mồm nói chuyện: “Là ta.” Nghe âm điệu kia, đúng là giống giọng thím Trương như đúc.

Bên này tôi đè chặt Trương Tiểu Bảo, ra hiệu nó đừng nói gì.

Trương Tiểu Bảo nhìn thấy Hoàng Bì Tử kia, sợ mất mặt.

Hoàng Bì Tử lại gõ thêm vài tiếng: “Mau mở cửa, ta về rồi đây.”

Nếu không phải quan sát nó từ cửa sổ, nghe âm thanh còn tưởng thím Trương đã về.

Bọn tôi bên này sợ không dám lên tiếng, nhưng ai ngờ chú Trương lại xiêu vẹo đi lên. Nghe tiếng bước chân, tôi quay đầu, nghiễm nhiên trông thấy chú Trương đã đi tới cửa, đưa tay muốn mở.

Tôi vội vàng hô lên: “Mở cửa khác!”

Chú Trương bị tôi hét, bỗng tỉnh táo lại, tay ngừng trên then cửa, mắt thấy sắp mở rồi.

Hoàng Bì Tử ngoài sân gào thét: “Trương Cường, mày giết con tao, lột da ăn thịt, tao muốn mày phải đền mạng!”

Trương Cường sợ đến ngã lăn ra đất, toàn thân run rẩy.

Tôi liếc nhìn Trần Lập Châu: “Làm sao bây giờ?”

Trần Lập Châu nghĩ một lúc, xuyên qua cửa.

Hoàng Bì Tử nhìn thấy y cũng ngạc nhiên, đôi con ngươi to tròn tựa như có một tia kiêu kỳ. “Người muốn sao?”

Trần Lập Châu lạnh lẽo nhìn nó: “Cầm giao kèo rồi rút.”

Hoàng Bì Tử lùi về sau mấy bước, nhìn gà và giao kèo dưới chân, lại nhìn Trần Lập Châu: “Chuyện dương gian người cũng quản? Người không sợ quỷ sai biết?”

Trần Lập Châu cười lạnh: “Hoặc cầm giao kèo, hoặc bị ta ăn, người chọn một.”

Hoàng Bì Tử suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tức giận ngoạm lấy giao kèo và gà, quay lưng chạy.

Tôi thấy Hoàng Bì Tử biến mất trong màn đêm, mới chạy đi xem chú Trương. Chỉ thấy chú Trương sắc mặt tái mét, dưới thân là một vũng nước, Trương Tiểu Bảo cũng thất kinh, đâu dám nói lời nào.

“chú Trương, Hoàng Bì Tử đi rồi, chú đừng sợ.” Tôi nhẹ giọng an ủi.

“Thật ư?” Chú Trương nắm chặt tay tôi, run run hỏi.

Tôi gật đầu, quay sang Trương Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, hôm nay mày lo cho chú đi.”

“Mày thì sao?” Tiểu Bảo sốt sắng.

“Tao phải về.”

Tiểu Bảo nghe xong, vội vàng nói: “Trễ rồi, chớ đi!”

Tôi khẽ mỉm cười: “Yên tâm, dương khí tao mạnh lắm, quý dám tìm tao mới lạ.” Sau đó liếc mắt qua Trần Lập Châu.

“Hơn nữa sư phụ còn đưa tao bùa nè.”

Tiểu Bảo thấy tôi khẳng khái phải đi, nó không biết làm gì ngoài việc đưa tôi cây nến: “Vậy mày đi cẩn thận.”

Tôi gật đầu, cầm nến rời khỏi nhà chú Trương.

Sau đó, thím Trương rót cuộc cũng mang bầu. chú Trương vì bảo vệ đứa bé này đã cùng vợ mình chuyển nhà đi xa, có thể đứa bé đã bỏ mạng, nghe nói tay phải mọc thiếu ba ngón tay.

Sư phụ hay tin, thở dài lắc đầu nói: “Súc sinh cũng có lương tâm. Nếu con người không có lương tâm, ngay cả súc sinh cũng không bằng.”

20. Chương 20

Edit: Thỏ

Từ lần trước bị côn, à không, bị Trần ca yêu thương, ông đây liền trải qua cuộc đời như vua chúa. Quả thực mẹ nó chính là hàng đêm sênh ca.

“Anh, nghỉ một chút, em rên hết nổi rồi.” Tôi thở hổn hển nói không ra hơi.

“Vậy thì câm miệng.”

“Không được, không rên khó chịu lắm.” Tôi vô cùng đáng thương nhìn Trần ca bên trên.

Trần ca nghe xong cúi đầu xuống, ngăn chặn môi tôi, vật nóng kia càng thúc sâu trong hậu huyệt.

Bà nó!

Tôi thở hổn hển, đôi tay túm chặt lấy chần đệm dưới thân, mồ hôi vã ra như tắm.

Trần Lập Châu bỗng ngừng động tác, ôm ái hôn lên môi tôi: “Em còn sợ ta?”

Tôi mơ màng lắc đầu.

“Mặc kệ ta biến đổi ra sao, em cũng không được sợ ta.” Trần Lập Châu hôn khẽ lên má tôi, thì thào nói.

Muốn giương mắt nhìn y, lại bị che kín mắt. Tốc độ đâm dưới thân càng lúc càng nhanh, khiến tôi triệt để lạc lối trong ngực y.

Hôm sau lúc ăn cơm, lão đầu bỗng nhiên mở miệng gọi tôi: “Tiểu tử.”

“Dạ?” Tôi quay đầu nhìn lão.

“Gần đây mi nghỉ ngơi không tốt lắm?”

Ha ha, ông đây gần nhất có ngủ miêng nào đâu.

“Tiết chế lại, tuy nói mi dương khí dư thừa nhưng cũng đừng huỳnh huyệt như thế, vẫn nên tăng thu giảm chi.”

Tôi suýt thì phun cơm trên mặt lão, cái thằng cha không biết xấu hổ này!

“Gần đây còn nhớ thấp hương không? Rằm sắp đến, cũng đừng quên giết gà.”

Tôi gật gù: “Con nhớ rõ hết, ăn cơm xong rồi đi.”

Cơm nước xong xuôi, tôi đi thấp hương cho Trần Lập Châu, trong lòng còn nghĩ cách biểu đạt uyển chuyển một chút, tôi muốn thỉnh cầu y đừng ‘củ hành’ tôi quá, sau đó bước vào phòng.

Thân thể Trần Lập Châu đang đặt trên giường, ánh nến lập lòe hắt lên khuôn mặt y, để lại bóng tối nhàn nhạt, chiếu một nửa gò má ấy. Tôi lặng lẽ ghé vào tai y kêu hai tiếng: “Trần Lập Châu, Trần Lập Châu.”

“Trần Lập Châu?”

Nhưng y không phản ứng.

Tôi ngậm mồm, vẫn hơi sợ hãi, không dám lớn tiếng gọi. Xoay người đến trước bài vị, châm lửa ba nén nhang cắm vào trong lư hương.

Tôi nhìn lư hương sau bài vị và nghĩ đến những gì tôi đã nếm trải trong khoảng thời gian qua, chợt cảm thấy mẹ nó tôi đã sống uống phí 19 năm đầu.

Ngày qua ngày thật tẻ nhạt.

Còn chưa đợi tôi phân biệt rõ, tôi nhìn thấy hương nến trước mắt bỗng dưng vụt tắt, sau đó lại bùng lên, dường như lúc này chỉ là ảo giác.

Tôi sững sờ, không rõ chuyện này ra sao, cũng có cảm giác toàn thân mát lạnh, một luồng gió âm từ sau thổi đến.

Xúc cảm quen thuộc này khiến da gà da vịt nổi lên. Tôi chưa kịp quay đầu thì đã bị một đôi tay lạnh lạnh che kín mắt.

Cả người tôi run nhẹ: “Trần ca, anh đang chơi trò gì vậy? Em nhát gan, anh đừng dọa em mà.”

Bên tai vang lên một tiếng cười khê: “Từ lúc nào em bắt đầu gọi anh ta, Tiểu Duẩn?”

Tôi nghe xong liền gỡ đôi tay kia xuống, xoay người lại. Chỉ thấy Trần Lập Châu một thân trắng thuần đứng phía sau, khóe môi cong nhẹ. Một đôi mắt đen thẳm như bóng đêm, lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi nhìn y, nuốt một ngụm nước bọt thật lớn, run run hỏi: “Trần đại thiếu?”

Mẹ nó rốt cuộc đây là tình huống gì?

Lẽ nào lúc ông đây dâng hương có vấn đề thật?

“Sư phụ, lão nói có người nào tự nhiên bị đột biến tính cách không? Sau đó biến trở lại?”

Tôi hỏi lão vấn đề kỳ quặc này, lão đầu nhất thời ngần ra.

Lão căn tàu thuốc: “Ồ? Xem ra mi vẫn ngu chết bỏ.”

Tôi vỗ bàn: “Lão thông nào con đi.”

Sư phụ nhả ra một vòng khói: “Trần đại thiếu?”

Tôi ngạc nhiên: “Sao lão biết?”

“Gi ta cũng biết.” Lão đầu trắng mắt liếc tôi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tôi vô cùng gấp gáp.

“Đời này con người đâu ai một mặt, hướng chi là quỷ?”

“Hiểu chết liền.”

“Ví như một kẻ vẫn luôn an phận thủ thường, trải qua nghèo khó, đây là một mặt của hắn. Bỗng nhiên một ngày hắn dùng đao giết người cướp của, cái này là một mặt khác.”

“Một thiện một ác?”

“Con người không chỉ phân biệt giữa thiện và ác.”

“Rắc rối như vậy?”

“Nhân sinh còn có thể không rắc rối sao? Bằng không cõi đời này làm gì có nhiều chuyện như thế.” Sư phụ liếc tôi.

“Ý của lão là, bất kể Trần ca hay Trần đại thiếu, cũng chỉ là một mặt của Trần Lập Châu?”

Lão gật gật đầu.

“Nhưng hắn còn có thể có thêm mặt khác sao? Thay đổi xoành xoạch, ông đây chịu không xiết.”

Tôi rầu đến đau đầu.

“Vậy làm sao ta hiểu. Dù hấn mặt nào thì cũng là chồng mi thôi, hai mi đã sớm không thể tách rời. Mi đừng quên mi đã ký giấy bán thân cho hấn.” Lão đầu rút một hơi thuốc lá, đứng đưng.

Tôi tóm chặt râu mép lão: “Lão biết ông đây sợ hãi không? Còn ngồi đây giả thần giả quỷ!”

“Ai ai ai, buông ra!”

Lão đầu kéo lại râu mép của mình, xuyết xoa: “Bút muốn rụng râu ta rồi!”

“Thằng oắt con, ngon thì đừng chạy. Xem ta trừng trị mi!”

Tôi lượn đi như một làn khói, lão đầu xỏ giày từ trong nhà chạy ra.

Tôi tựa lưng vào tường, nhìn chằm chặp phòng mình nhưng chẳng dám vào. Tôi đứng trước cửa qua lại nửa ngày, thẳng đến khi đế giày sắp mài hỏng, tim đập thành thịch đẩy khe cửa, lén lút nhìn bên trong.

Trong phòng trống vắng, ngay cả thân thể của Trần Lập Châu cũng mất dạng. Tôi lấy làm lạ muốn mở to thêm chút, trong kia đột nhiên cửa mở. Chân tôi loạng choạng, trực tiếp nhào vào, nhưng nhào vào một lồng ngực êm ái. Bên tai vang lên một tiếng cười khê: “Vì sao giống tên trộm, lén lén lút lút.”

Tôi cạn lời, ngẩng đầu nhìn Trần đại thiếu. Chợt nhớ tới một đêm mưa, nam nhân này đi trước dắt tay tôi, bảo rằng muốn mang tôi về nhà.

Tôi nuốt nước bọt, đứng thẳng người: “Trần đại thiếu, anh còn nhớ chuyện gì sau khi rời khỏi Hoàng viên ngoại gia không?”

Trần Lập Châu thấy biểu cảm nghiêm túc của tôi, cũng thôi cười, phủ nhận: “Ta không nhớ.”

“Vậy anh còn nhớ điều gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Ta chỉ nhớ đưa em trở lại Hoàng gia.”

Tôi cả kinh, quả nhiên tối đó xảy ra chuyện gì mới gọi ra mặt khác của Trần Lập Châu.

“Vậy hôm nay vì sao anh xuất hiện?” Tôi tiến lên một bước, có phần nôn nóng muốn biết câu trả lời.

Y bỗng đưa tay phải vuốt ve má của tôi, nhìn tôi nhẹ giọng: “Ta nghe thấy em gọi ta.”

Tôi lại thêm sưng sốt, lẽ nào vấn đề đều nằm ở phía tôi?

“Em,” Tôi vừa hé miệng, Trần Lập Châu liền hôn lên môi.

Tôi kinh ngạc nhìn y nhẹ nhàng trên môi tôi mát mát, sau đó buông lời, hỏi rằng: “Tiểu Duẫn, em nhớ ta chăng?”

Hơi thở lạnh lẽo lướt qua chóp mũi tôi, Trần đại thiếu trước mắt phong độ dịu dàng, nhu tình như nước, khác xa với vị Trần ca mệnh bạo mắt đỏ.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, tôi con mẹ nó thật ra gả cho mấy người vậy? Có phải sính lễ của ông đây còn quá ít?

21. Chương 21

Edit: Thỏ

“Tiểu Duẫn, lão Vương mời ta uống rượu tối nay, ta không về nhà.” Sau bữa cơm tối, lão đầu vừa nói vừa nháy mắt với tôi.

“Con mắt lão bị người đánh à?” Tôi cau mày nhìn lão.

Lão đầu trợn mắt với tôi, cầm theo bình rượu hồ lô, lẹp xẹp ra cửa.

Tôi nhìn mặt trăng ngoài kia, lúc này cũng sắp rằm, vàng trắng trên cao cũng ngày càng tròn trịa. Nghĩ tới trong phòng chính là Trần đại thiếu, ít nhiều gì tôi cũng nghỉ ngơi thật tốt vài hôm.

Tôi vui mừng, mặt mày hơn hớn trở về phòng.

Trần Lập Châu đang đứng trước bàn, trên tay không biết cầm tờ gì đó, đang xem. Tôi hiếu kỳ sáp lại: “Anh coi gì á?”

Trần đại thiếu ngẩng đầu đối diện gò má tôi. Tôi ngó xong, mặt liền đỏ. Đây chính là thời điểm lão đầu dạy tôi viết chữ, đọc sách; chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo so với trâu chó không bằng. Tôi vội vàng cướp lấy mảnh giấy kia: “Đừng xem, xấu lắm.”

Trần đại thiếu mỉm cười nhìn tôi, không lên tiếng.

Tôi ho khan hai tiếng: “Chữ em vẫn xấu òm, lão đầu cũng mắng em đầu óc ngu si tứ chi phát triển, dạy em mấy năm cũng đành chào thua.”

“Em còn muốn học chứ? Ta dạy cho em.”

Tôi sững sờ, đã thấy Trần Lập Châu không biết tìm đâu ra một bộ văn phòng tứ bảo (mực – nghiêng – giấy – bút), nhìn chất liệu đã biết không phải người bình thường có tiền mua.

“Anh lấy ở đâu? Tại sao trước giờ em chưa từng thấy?”

“Ta tìm trong rương của em, chất liệu giống nhau, có thể đem ra luyện chữ.”

Tôi nhìn theo ánh mắt y, đó là rương sính lễ, hóa ra mấy rương to đùng đó còn có đồ chơi này? Tôi còn nghĩ rằng bên trong đầy vàng bạc chứ.

Tôi vội xua tay: “Không được.”

Trần Lập Châu nhìn tôi một cái, im lặng, rồi cúi đầu viết trên giấy vài chữ. Ngón tay Trần đại thiếu vừa dài vừa thon, cầm chiếc bút lông màu nâu càng tôn lên nước da đặc biệt trắng nõn. Chỉ thấy y trôi chảy viết tên tôi.

Khúc Tiểu Duẩn.

Nét chữ thanh mảnh lại mang chút phong lưu.

Không ngờ tên tôi cũng có thể viết đẹp mắt như vậy, đáy lòng tôi có phần thích thú.

“Đến lượt em.” Nói xong đưa bút.

Tôi lùi về sau một bước: “Em... không thể, chữ em rất khó nhìn.”

Trần Lập Châu một phát bắt được tôi, đem tôi vòng vào trong ngực. Y nắm chặt tay tôi, cả hai cũng cầm một cây bút.

“Ta dạy em.” Trần Lập Châu nhẹ nhàng nói bên tai.

“Em thấy viết gì thì được?” Hơi thở lạnh lẽo phả vào vành tai khiến tôi bất giác run lên một cái.

Trần Lập Châu khẽ cười, nắm chặt tay tôi viết lên giấy.

Trong đôi mắt giấu thâm tình,

Người hỏi ta có tương tư?

Tôi nhìn hai câu thơ này, cả ngực lẫn mặt đồng thời nóng lên.

“Nhắm thơ đi.”

Tôi nuốt nước bọt, thanh âm nhỏ đến mức hơi thở cũng át đi. Trần Lập Châu cười rộ lên bên tai tôi, khẽ nói: “Đọc nhỏ quá, một chữ ta cũng không nghe.”

Thanh âm trầm thấp, sạch sẽ rơi vào tai, chẳng biết vì sao tôi cảm giác được toàn thân từ trên xuống dưới có điều gì không đúng, theo bản năng muốn chạy.

Tôi vội vàng rời khỏi lồng ngực y: “Nên dùng cành liễu nhún nước lau người cho anh.” Nói xong cầm cổ chạy ra ngoài.

Giữa sân, tôi mới thở ra hơi, mặt đỏ như sắp nướng chín bánh mận không nhân.

Địch mợ, vừa rời eo ông đây suýt thì mềm nhũn. Tôi múc nước lạnh từ giếng lên, ngâm nửa ngày mới đem ngọn tà hỏa này ép xuống. Tôi hít vào hai cái, mới cầm theo cành liễu và xô nước trở lại phòng.

Trần Lập Châu đã mặc bộ xường xám màu lam tôi mua, ngồi ở cạnh giường. Thấy tôi vào, khóe miệng nhẹ cong.

“Em để nước ở đây, anh tự lau nha.” Tôi đặt cái xô xuống liền đi ra ngoài.

“Tiểu Duẫn.” Trần đại thiếu bèn gọi.

Tôi quay đầu nhìn y.

“Em có thể giúp ta lau chứ?”

Trên mặt tôi cứng lại, lấp ba lấp bắp lùi về sau: “Chuyện này không được đâu.”

“Chúng ta đã là vợ chồng, có gì không được?”

“Nhưng em chưa chuẩn bị xong mà.”

“Hửm?” Trần đại thiếu nhíu mày nhìn tôi.

Tôi nuốt nước bọt, ấp úng cả buổi chẳng nói thành lời.

Trần Lập Châu thấy thế, đứng dậy, đi đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng nắm chặt hai tay của tôi: “Tiểu Duẩn, em cũng biết tâm ý ta?”

Tôi sững sờ nhìn y, bối rối.

Trần Lập Châu nở nụ cười, nụ cười kia như nắng ấm ngày đông, sưởi ấm tôi triệt để.

—

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi đã nằm dưới thân y.

Trần Lập Châu dịu dàng hôn môi, liếm mát qua lại, trêu tôi đến ngứa ngáy không khỏi há miệng ra. Đầu lưỡi y lập tức luồn vào, quấn lấy đầu lưỡi mềm nhũn của tôi, dây dưa triền miên, nước bọt thuận theo khoe môi, chậm rãi chảy xuống.

Trần Lập Châu bỗng nhiên buông tôi ra, một tay chống bên cạnh, hơi khom người, một tay thông thả cởi cúc áo người nằm dưới.

Tôi nuốt nước bọt, có chút khẩn trương nhìn y.

“Nếu sợ, em nên nhắm mắt.” Trần Lập Châu nhẹ giọng nói rằng.

Tôi lắc đầu: “Em muốn ngắm anh.”

Nghe xong, đôi con ngươi của y bỗng mở to, mỉm cười.

Rất nhanh, quần áo tôi đã cởi đến bên hông, bàn tay lớn kia khẽ khàng vuốt ve từ cổ xuống, lướt qua đầu nhũ, cái rốn, cuối cùng dừng lại ở eo.

“Ừm.” Tôi khẽ rên một tiếng.

Trần Lập Châu dịu dàng xoa nắn hạ thể của tôi, cúi đầu hôn lên vành tai tôi.

Tôi nín chặt áo y, hai chân nhẹ nhàng ma sát trên chần. Trần Lập Châu bỗng nhiên buông tôi ra, ngồi thẳng dậy, bắt đầu đưa tay cởi y phục mình.

Tôi khó nhin nhìn người đàn ông trước mắt mình, đẹp trai đòi mạng. Đôi con ngươi kia như nước, quả thật đem tôi chìm chết bên trong.

“Trần Lập Châu.” Tay tôi ôm thắt lưng y.

Trần Lập Châu cười khê: “Muốn không?”

Tôi vội vã gật đầu: “Muốn.”

Trong một phút giây, đôi ta trần trụi tương phùng.

Một tay y luồn vào hậu huyệt, nhẹ nhàng mở rộng. Tôi không khỏi rụt lại, kẹp lấy ngón tay kia.

“Thả lỏng chút, ta sẽ không tổn thương em.” Trần Lập Châu hôn môi, một tay khác sờ lên hạ thân tôi. Khoái cảm bức người như đang thiêu đốt, tôi chỉ muốn phát tiết sạch sẽ, cơ thể cũng trở nên khản trương.

Trần Lập Châu bỗng tăng thêm lực tay, tôi thấy cậu em của mình bị kích thích, hơn nữa hậu huyệt bị mở, nhất thời không kìm được, cứ thế bắn ra.

Chất nhầy màu trắng dính lên hai người. Tôi đỏ mặt nhìn y, y liền sờ tôi vài lần, một tay quét chút tinh dịch, bôi vào hậu huyệt.

Thỏ: (° °;) Σ(° °|||) !!!!

“A.” Tôi bắt giác than nhẹ một tiếng, cao trào qua đi, trên người mẫn cảm vô cùng.

Tay phải của tôi sờ lên cự căn của Trần Lập Châu theo bản năng, phát hiện nó cương đến dọa người, nhưng y vẫn cứ dụ dằng làm khúc dạo đầu thay tôi.

Tôi có chút không đành lòng nói: “Em ổn, anh vào đi.”

Trần Lập Châu cúi đầu, thì thầm bên tai rằng: “Em là của ta.”

Theo sau lời nói là cự căn thúc vào, đem hậu huyệt hoàn toàn lấp kín.

“A!” Tôi ngửa cổ hét lên.

Trần Lập Châu ra vào mấy lần đã tìm được điểm thoải mái của tôi, nhiều lần đâm tới.

“A, sướng quá.” Tôi ôm người đàn ông, ngón tay bầu vào lưng y.

Mồ hôi từng giọt chảy xuôi, tôi trợn hai mắt nhìn Trần đại thiếu, nhận ra y cũng nhìn mình.

“Gọi tên ta.” Trần Lập Châu vừa nói vừa thúc mạnh hai lần.

“Vâng, Trần, Trần Lập Châu, a...”

“Dễ chịu sao?”

Tôi liên tục gật đầu, nước bọt theo khóe miệng chảy ra: “Trần Lập Châu, mạnh nữa.”

“Ta sẽ làm em thoải mái không nên lời.” Trần đại thiếu nói vậy, từ ngữ dâm mỹ cũng hàm súc như thế, khiến tôi cảm thấy hứng chí nên càng kiêu ngạo hơn.

“Nhanh, đừng ngừng, làm em thoải mái, a!”

Hai chân tôi kẹp chặt lấy thắt lưng y, thân thể theo y trước sau lay động.

Sau đó, quả thật tôi bị làm đến mẹ nó một câu cũng nói không thành lời.

Nhưng chỉ cần tôi ngược mắt là sẽ thấy đôi con ngươi đen của y, nhìn tôi nóng cháy, dường như muốn nuốt tôi vào trong bụng, ép cạn hơi sức của tôi.

Tôi nhắm mắt, bị làm đến hôn mê bất tỉnh.

22. Chương 22

Edit: Thỏ

Sáng hôm nay, tôi đã gặp phải một chuyện kỳ quái. Ban đầu tôi còn không quan tâm, thế nhưng tình huống ngày càng trở nên quái dị.

Việc này bắt nguồn từ trước lúc tôi dâng hương cho Trần đại thiếu.

Tối qua lão đầu quá chén hơn nửa đêm mới về, bây giờ ngủ say như chết. Tôi cầm chổi chuẩn bị quét sân, lúc quét tới trước cửa thì phát hiện một tên ăn mày đang ngủ ngoài hiên.

Một thân bùn đất, tóc tai bù xù kết thành mảng, giống như đắp miếng khăn bẩn trên đầu. Hai tay giấu vào túi áo, đầu gục xuống không nhìn rõ mặt.

Theo lý thuyết, hiện giờ trời đã sang thu, không khí cũng ngày càng se lạnh. Đêm qua có mưa nhỏ, rơi trên đất ẩm ướt làm bùn nhão. Thế nhưng người này mặc quần áo đơn bạc, lộ ra nửa cẳng chân đen thùi lùi. Hắn mang một đôi giày cỏ bện dây thừng dưới chân.

Hắn lẳng lặng nằm ngoài hiên, ai biết còn sống hay đã chết.

Tôi có phần sợ sệt, đừng bảo là hắn đã nghèo nha?

Tôi nhẹ giọng kêu hắn: “Này!”

Người nọ dường như khê động, tôi vừa cầm chổi vừa căng thẳng quan sát.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt đen đến mức không còn thấy rõ bộ dạng ban đầu, râu ria rậm rạp che hơn nửa khuôn mặt, đôi con ngươi vẫn đục, thất thần. Tôi thấy hắn ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó nhắm mắt.

“Này người anh em, anh ổn chứ?”

Hắn không thèm để ý tới tôi.

“Muốn ăn chút gì không?”

Người kia vừa nghe xong lời này, vội vàng mở mắt, biểu cảm vô cùng cấp bách nói muốn liên tục. Hắn duỗi ra hai bàn tay đen thui, móng tay mọc dài đến mức bên trong dính đầy bùn đất.

Tôi nhìn hắn mũi lòng: “Vậy anh chờ xíu, tôi lấy cho anh hai cái bánh bao.”

Thấy tôi quay lại, người kia lập tức đứng lên, hai mắt nhìn đắm đắm vào bánh bao trắng nõn, dường như muốn nhào lên. Tôi vội vàng đưa ngay, hắn cầm bánh bao ăn như hùm như sói.

“Anh ăn từ từ thôi, kéo nghen.” Tôi đặt chén nước bên cạnh hắn, sợ hắn ăn mắc nghẹn rồi ngã ngang thì

xui.

Một lúc sau, hai cái bánh bao đã mất tiêu.

“Này cậu em, có thể cho tôi thêm hai cái nữa chứ?” Người kia nhe ra hàm răng trắng tươi cười.

Cả người tôi run lên: “Bánh bao hết rồi nhưng còn dư bát cháo, anh húp không?”

“Húp! Cậu em đúng là tâm địa bồ tát, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Tôi nhướn miệng cười: “Ai biết sống được tới đó hay không, đồ ăn cũng không phải thứ xa xỉ gì, trước tiên anh vô trong rửa tay đi đã.”

Người kia theo sau tôi đi vào sân.

Tôi múc nước từ giếng lên, đưa cho hắn rửa. Ai ngờ hắn vội vã xua tay: “Khỏi cần, khỏi cần.”

“Rửa sạch mới dễ chịu chứ.” Tôi cười, còn cho rằng hắn sợ phiền phức.

Người kia lắc đầu: “Tôi bị truy đuổi, rửa sạch sẽ bị lộ diện.”

A! Hình như là trốn nợ nên mới lâm vào tình cảnh này. Tôi cũng không nhiều lời, đi vô bếp đổ hết cháo vào bát rồi bưng ra. Hắn vừa thấy bèn vội vàng cầm lấy, tiện tay bỏ đồ ăn thừa vào trong bát cháo, cứ như vậy khò khè trút hết vào bụng. Tôi đứng bên cạnh nhìn rồi cảm thán, hiếu kỳ hỏi một câu: “Người anh em, anh gặp chuyện gì mà trốn chui trốn nhủi? Chẳng lẽ thiếu tiền địa ốc của người ta?”

Hắn cơm nước xong, lau miệng, giương mắt trả lời: “Tiền tính là gì, tôi bị người đuổi theo đòi mạng.”

Tôi nghe xong, sửng sốt, ý hắn là sao?

Còn chưa đợi tôi hỏi rõ, đã thấy lão đầu gãi ngực từ trong nhà đi ra.

“Khúc Tiểu Duẩn, mi đưa ai về vậy? Hôi gần chết.”

Tôi nhìn người kia, ngượng ngùng cười.

“Lão dậy làm chi?”

“Thúi quá, không ngủ được.” Lão đầu liếc mắt nhìn gã ăn mày.

Ánh mắt lão bỗng nhiên biến đổi, sắc mặt khó coi. “Hắn là ai?”

Tôi vội trình bày: “Sáng con quét sân thấy hắn ngủ trước cửa, bèn đem chút đồ ăn cho hắn.”

Gã ăn mày nhìn lão cười thảo mai: “Tôi đi ngay đây.”

Lão đầu bước tới bên cạnh hắn, đảo hai vòng, hừ lạnh: “Đi? Người dẫn thứ bẩn thỉu đến đây, hiện tại e là không đi được rồi.”

Người kia nghe xong sắc mặt tái mét, đôi con ngươi vẫn đục tràn đầy lo sợ, giống như bị ai đó thộp lấy cổ mình. Cả người hắn run run, hàm răng va vào nhau cầm cập.

Vậy là sao? Tôi còn chưa hiểu lắm.

“Lão đầu, chuyện gì thế?”

Lão đầu không trả lời, chỉ liếc nhìn ngoài cửa rồi nói: “Đến rồi.”

Còn chưa đợi tôi hỏi han, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa. Gã ăn xin lập tức kêu lên một tiếng, ôm chặt lấy đầu mình, toàn thân run bần bật.

Tôi bị phản ứng của hắn làm sợ hết hồn, vội quay sang nhìn sư phụ: “Rốt cuộc là sao?”

Chẳng lẽ ban ngày quỷ cũng tìm tới cửa?

Lão đầu cười lạnh: “Trốn cũng không được, Tiểu Duẩn, người ra mở cửa đi.”

Tôi gật gật đầu, tim đập thình thình bước lên, khẽ hỏi: “Ai gọi đó?”

Liền nghe bên ngoài vang lên âm thanh của một bà lão: “Xin hỏi Đường công tử có bên trong không?”

“Đường công tử?” Tôi sửng sốt quay đầu nhìn gã ăn mày kia.

Gã ăn mày vừa nghe hết lời này, sắc mặt xám ngoét sắp ngất xỉu.

Xem ra hẳn ta chính là Đường công tử.

Tôi húng hắng hỏi: “Bà tìm hẳn có chuyện chi?”

“Tiểu công tử, nhờ cậu mở cửa một chút, có người nhờ ta đưa cho hẳn đồ vật.”

Tôi vội quay xem lão đầu, thấy lão gật gật mới dám vươn tay đẩy cửa ra, sột sắng nhìn ra ngoài cửa. Chỉ thấy một bà già chừng 60 tuổi, tóc điểm muối tiêu cười nheo mắt nhìn tôi: “Tiểu công tử, cảm ơn.”

Tôi nuốt nước bọt, vội vàng nói: “Bà đưa đồ vật cho con đi.”

Bà lão lắc đầu: “Vây không được, vật này nhân gia căn dặn ta nhất định phải tự tay giao cho Đường công tử.”

“Không! Không! Tôi không cần, bà mau rút!” Gã ăn mỳ vừa hết vừa lùi về phía sau.

Bà lão nghe thấy giọng nói của hẳn ta, thần sắc biến đổi, cười lạnh hai tiếng: “Đường công tử, tìm ra người cũng không khó lắm.” Nói xong cất bước vào cửa, trên tay còn cầm bọc đồ màu trắng.

Bà lão kia tốc độ cực nhanh, tôi còn chưa kịp ngăn bà thì bà đã chạy tới chỗ gã ăn xin ghì chặt tay hẳn.

Tiếng cười bỗng trở nên sắc nhọn, giống như trong cổ họng phát ra âm thanh của một người phụ nữ trẻ tuổi khác, vừa thê thảm lại bi thương: “Đường Duyệt Hòa, rốt cuộc ta cũng tìm được người. Người cho rằng mình có thể trốn thoát à? Ha ha ha...”

Dưới giọng cười hả hê quái dị của người phụ nữ ấy, gã ăn mỳ nhắm tịt mắt, sợ đến ngất đi. Tôi vội vàng đưa tay kéo nàng ta, ai ngờ nàng quay đầu lại làm tôi sợ hú hồn chìm én. Chỉ thấy tròng mắt vốn màu đen của bà lão nay chỉ còn tròng trắng, nhìn tôi chăm chăm: “Đây là ân oán của hai chúng ta, các người tốt nhất đừng xen vào!”

Không đợi nàng nói xong, sư phụ bèn nhảy ra ngoài, dùng lá bùa dán vào đầu nàng ta. Chỉ nghe nàng hét lên một tiếng, mềm oặt ngã trên đất, bất tỉnh nhân sự. Mà bọc đồ trắng hếu kia cũng rơi xuống đất.

Tôi sợ đến tim đập lộn xộn, mồ hôi lạnh vã đầy mình.

“Sư phụ, đây là trò mèo gì vậy?”

“Mượn xác mà thôi, sợ cái gì.” Lão đầu liếc mắt nhìn tôi.

“Sao cơ?”

“Ma nữ mượn xác tới cửa trả thù. Người này e là sống không được bao lâu.”

23. Chương 23

Edit: Thỏ

Tôi nhìn tên ăn mày và bà lão nằm trên đất: “Giờ tính sao?”

Lão đầu lấy một bát nước ra, phun lên mặt bọn họ, sau đó hai người dần dần tỉnh lại.

Gã ăn mày vừa trông thấy bà lão kia, sợ đến hét to một tiếng, muốn chạy ra ngoài, nhưng hắn bị sự phụ kéo lại, đè trên đất: “Chạy cái khỉ, người vừa ra khỏi cửa thôi ta đảm bảo tối nay người sẽ chết!”

Nét mặt hắn lộ ra vẻ đắn đo, tựa như không dám tin vào lời của lão đầu.

Lão đầu hừ một tiếng, vén tay áo hắn lên, chỉ thấy nơi vừa rồi bị bà lão tóm lấy đã xuất hiện năm dấu tay màu đen. Gã ăn xin vừa thấy sợ run cầm cập: “Nó.. nó là sao?”

“Nguyên rửa.” Lão đầu rút một hơi thuốc, “Nếu không can thiệp, coi như ma nữ không tìm tới người thì không quá hai, ba ngày sau người cũng thối rửa mà chết.”

Hắn nghe xong ôm mặt khóc ròng.

“Đây là đâu? Ta là ai?” Bà lão nằm trên đất cũng tỉnh lại, còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Bà ơi, bà còn nhớ mình đi đến đây bằng cách nào không?” Tôi tò mò ngồi xổm đối diện bà ấy.

Bà lão lắc đầu mê man: “Ta chỉ nhớ mình đang làm việc nhà, nhưng vì sao chạy đến đây chớ?”

“Nhà bà ở đâu vậy?”

“Ta ngụ ở Hà thôn.” Bà lão trợn to hai mắt trở vào Đường Duyệt Hòa, “Tên ăn mày này hôm qua còn vào nhà ta xin cơm đó.”

Tôi nghe xong, Hà thôn cách đây cũng không xa lắm, có lẽ trong lúc hấn xin ở nhờ nhà bà lão thì bị nàng ta tìm được, tiện tay mượn xác nhập hồn.

“Bà à, chuyện dư thừa bà cũng đừng nên hỏi, mau về đi thôi.”

Bà lão kia nghe xong cũng cảm thấy chuyện này rất kinh người, rõ ràng sáng sớm còn ở trong nhà, làm sao chớp mắt lại đến một nơi xa lạ? Bà lão bèn lật đật đứng dậy bỏ đi.

Lần nữa quay đầu nhìn vị Đường công tử, tôi thấy hấn đang ngồi khóc.

“Đường công tử, nín đi.” Tôi vỗ hấn, “Rốt cuộc anh chọc gì nàng ta để nàng ta hao hơi tổn sức đưa cho anh bọc đồ này?”

Vừa nhắc tới bọc đồ kia, Đường công tử sợ run bần bật. “Đó không phải của tôi, tôi không cần! Ném đi, mau ném đi!”

Tôi nhặt cái thứ kia lên, nhẹ nhàng ngửi một cái, một mùi tanh tươi xộc vào mũi khiến tôi muốn nôn ọe.

Đech mợ, trong này là cái quái quỷ gì!

Tôi cố nén cơn buồn nôn, mở cái túi ra. Thế mà bên trong lại lặn ra một bàn tay! Chỉ thấy cổ tay bị chặt kia còn lộ ra vết máu khô và xương trắng toát. Cổ tay mặc dù đã cứng đờ, tái nhợt nhưng vẫn có thể nhìn ra chủ nhân là một cô gái trẻ, ăn trắng mặc trơn.

“Bà mẹ nó, Đường công tử, lẽ vật này hơi bị khủng luôn rồi!”

Đường Duyệt Hòa nhìn bàn tay kia, hàm răng va vào nhau cầm cập.

“Nàng vẫn không buông tha tôi, nàng vẫn không buông tha tôi!”

“Đường Duyệt Hòa, rốt cuộc anh đã làm gì nàng ta?”

Đường Duyệt Hòa ôm đầu lẩm bẩm, “Tôi không cố ý, tôi đã van xin nàng tha thứ nhưng nàng vẫn bám riết lấy tôi!”

Thấy hấn ta thần trí có chút hỗn loạn, tôi bèn vung tay tát hai tát vào mồm, ai ngờ tát phát ngất luôn.

“Tiểu Duẩn, mi lành nghề rồi đó.” Lão đầu trợn mắt nhìn tôi.

Tôi cười giả lả.

“Rồi lão tính sao đây?”

“Mi tự dọn hậu trường đi.” Lão già đáng chết cong mông bỏ chạy.

Tôi nhìn vị Đường công tử trước mắt, ngẫm nghĩ hồi lâu, hay là đem hấn vào trong rồi tính tiếp. Tôi đặt tạm Đường Duyệt Hòa vào phòng chứa củi, sau đó quay lại phòng mình.

Vừa đến cửa đã bị Trần đại thiếu ôm vào ngực: “Em mang ai về vậy?”

Tôi gãi đầu: “Một gã ăn mày bị ma nữ truy sát.”

Trần đại thiếu khẽ cười: “Cơ thể hấn ta có mùi của xác chết, phỏng chừng không sống được bao lâu.”

Tôi kinh ngạc nhìn y: “Thật à?”

Trần đại thiếu gật đầu: “Em phải cứu hấn sao?”

“Em không biết nữa, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra nhưng cũng không nên để hấn chết ở chỗ này.”

“Tối nay ma nữ kia đến, hạ hồi phân giải.”

“Anh sẽ ở đây chứ?”

Trần Lập Châu nhìn tôi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em hi vọng ta ở đây chăng?”

Trên mặt tôi nóng ran: “Anh cũng biết sư phụ em vô dụng lắm.” (*Chời ơi coi mẹ nói xấu sư phụ với chồng kìa.*)

Trần Lập Châu hôn nhẹ tôi: “Yên tâm, ta không đi đâu cả.”

Trời tối, Đường Duyệt Hòa cũng tỉnh lại, cả người hấn run lên. Hấn không nói năng gì, chỉ vùi mình vào một góc, nơi đầy mắt ngập tràn sợ hãi, giống như một giầy sau sẽ ngất xỉu. Trần Lập Châu không biết đi đâu, tôi tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng y xuất hiện.

Lão đầu vừa đi uống rượu về, lão vừa nhảy chân sáo vừa khe khẽ hát.

“Lão đầu, chừng nào nàng ta mới tới đây?”

“Ta không phải thân thích của nàng ta, biết mới là lạ.” Lão đầu liếc tôi trắng mắt.

“Đường Duyệt Hòa, vì sao ma nữ kia bám riết anh?” Tôi nhìn chăm chặp Đường Duyệt Hòa, nghi vấn.

Đường Duyệt Hòa há miệng run rẩy không nói nên lời, giống như hồn lìa khỏi xác.

“Anh không nói chúng tôi không giúp được.”

Đường Duyệt Hòa nhìn tôi một cái rồi ôm lấy thân: “Không thể, không thể...”

Tôi cau mày, hình như hấn bị sốc tâm lý nặng rồi.

“Sư phụ, lão có thể đối phó với nàng ư?”

“Ta đối phó cái gì? Ta chỉ xem phong thủy.”

“Vậy lão giữ hấn làm chi?” Tôi gầm với lão.

“Rõ ràng mi đánh hấn hôn mê, ta giữ hồi nào?” Lão lại nguyệt xéo tôi.

Tôi ghen hống: “Ma nữ tìm tới phải làm sao?”

“Sao phải sợ, chẳng phải mi còn vị kia đấy ư?”

Tôi lườm lão: “Đạo sĩ mà không dám bắt ma.”

Mắt thấy sắc trời ngày càng đen, vầng trăng treo lơ lửng trên cao, vừa tròn vừa lớn; ánh trăng soi rọi khoảnh sân sáng ngời. Ngay cả nền cũng không dùng tới, ba người bọn tôi ngồi ở trong sân, chờ ma nữ đến.

“Tối nay trăng tròn ghê ta.”

“Rằm mà.” Lão đầu uống một hớp rượu, bĩu môi nói.

“Hảaaa, rằm sao?? Aaaa, rằm sao???” Tôi sợ hãi nhìn sư phụ.

Sư phụ bị tôi dọa sợ hết hồn, ngay cả rượu cũng phun ra. “Mi gào cái quái gì vậy?”

Tôi không dám nói to: “Gà, con quên giết gà!”

Lão đầu nghe xong liền đặt bầu rượu xuống, thần sắc biến đổi: “Mi quên thật?”

Tôi thộn mặt: “Tính sao đây, lão ơi?”

“Khúc Tiểu Duẫn, ông đây thực sự bị mi hại chết!”

“Xem ra tối nay sẽ có hai con ác quỷ đến rồi...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-phu>